

Ліягона

**Як навчитися
насолоджуватися
Писаннями, сс. 14, 16, 20**

Дивіться вгору, а не вбік, с. 42

**Послання тим, хто буде служити
на місії, с. 48**

**Діти, ваш рік з Книгою Мормона,
с. 60**



КОПИВАННЯ ЗАБОРОНЕНО

Дерево життя, художник Уїлсон Дж. Онг

У 1 Нефїї 8 Легїї розповідає про своє видіння дерева життя. Він сказав:

“Помолившись Господу, я побачив велике і просторе поле.

І сталося, що я побачив дерево, плід якого був жаданий і міг зробити будь-кого щасливим.

*І сталося, що я підійшов і скуштував цей плід; і я зрозумів, що він солодший за все,
що я коли-небудь куштував. Так, і я побачив, що плід цей біліший
за все біле, що я коли-небудь бачив...*

*І я побачив жезл із заліза, і він простягався вздовж берега ріки і вів до дерева,
біля якого я стояв” (1 Нефїї 8:9–11, 19).*



ПОСЛАННЯ

- 4** Послання Першого Президентства: Жити насиченим життям
Президент Томас С. Монсон
- 7** Послання візитного вчителювання: Піклуватися про сестер і служити їм за допомогою візитного вчителювання

СТАТТІ

- 16** Знаходити відповіді в Книзі Мормона
Сара Д. Сміт
Шість членів Церкви розповідають про те, як Книга Мормона вплинула на їхнє життя.

НА ОБКЛАДИНЦІ
Ілюстрації Джеффа Уорда



- 20** По-новому відкрити чудо світу ... і не піддатися духовній апатії
Адам С. Олсон
Як і дослідники, які все більше дізнаються про Мачу-Пікчу, ми можемо більше дізнаватися про євангелію кожного разу, коли її вивчаємо.

- 24** Бачити руку Божу в наших щоденних благословеннях
Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
Прохання до Бога послати нам "хліб насущний" є дуже важливим для того, щоб навчитися довіряти Йому.

- 32** Джордж Альберт Сміт: він жив відповідно до того, чого навчав
Тед Барнс
Вступ до цього річного навчального курсу в кворумі Мелхиседекового священства й Товаристві допомоги

РУБРИКИ

- 8** Блокнот жовтневої конференції
- 10** Служіння в Церкві: Керувати в Господній спосіб
Крейг Меррілл
- 12** Ми говоримо про Христа: Візитні вчительки привели мене до Ісуса Христа
Джейн П. Боуерс
- 14** Наші домівки, наші сім'ї: Як допомогти дітям любити Книгу Мормона
Клайд Дж. Уільямс
- 38** Голоси святих останніх днів
- 74** Церковні новини
- 79** Ідеї для домашнього сімейного вечора
- 80** До нових зустрічей: Навчатися від Майстра
Джордж С. Робінсон

ДИВІТЬСЯ
ВГОРУ

42

**42 Вони свідчили нам:
Дивіться вгору**

Старійшина Карл Б. Кук

Що відбувається, коли ми дивимося вгору, щоб зрозуміти, якими бачить нас Небесний Батько, замість того, щоб дивитися навкруги, аби зрозуміти, як оцінюють нас інші люди?



Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: скористайтеся компасом, щоб перетнути Тихий океан.



46 По суті

48 Дотримання завітів: послання тим, хто буде служити на місії

Старійшина Джеффрі Р. Холланд
Існує секрет того, як отримувати сили божественності під час служіння на місії.

52 Тема спільних заходів на 2012 рік

Генеральні президентства Товариства молодих жінок і Товариства молодих чоловіків
“Устаньте і сяйте повсюди, щоб ваше світло могло бути прапором для народів” (УЗ 115:5).

54 Плакат: Сяйте

55 Рядок за рядком: Учення і Завіти 115:5

56 На місіонерській ниві: Бог відповів на обидві молитви

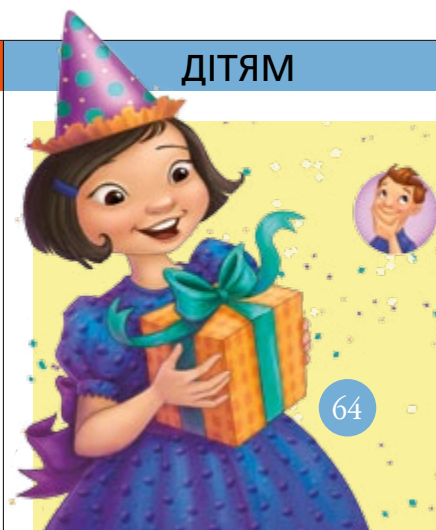
Карлос Іван Гармендія Пачеко

57 Будьте вірними

Старійшина Джеральд Коссе
Під час важливої співбесіди я мав швидко вирішити, чи повинен залишатися вірним своїм релігійним переконанням.



52



64

58 Каміні, стріли і сніжки

Девід Л. Фрішкнехт

Як мені було пройти повз глузіїв? Бути, як Самуїл Ламанієць.

60 Бенкетуйте Книгою Мормона

Розмалювай цей малюнок щотижня, коли читатимеш Книгу Мормона.

63 Особливий свідок: Як мені досягнути своїх цілей?

Старійшина М. Рассел Баллард

64 Початкове товариство вдома: Свобода волі—дар вибирати самостійно

66 Історії про Ісуса: Книга Мормона навчає про Ісуса Христа

Даяна Л. Мангум

68 Знайти друзів за Тихим океаном

Джейн Хансен Лассеттер

Як познайомилися діти Початкового товариства з Юти і Тонга.

69 Він тут є

Розмарі М. Уіксом

Небесний Батько чує кожну дитячу молитву і відповідає на неї.

70 Для молодших дітей

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятьох Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Пол Б. Пайлер
Консультанти: Кейт Р. Едвардс, Крістоффель
Голден мол., Пер Г. Малм

Головний директор: Девід Л. Фрішкнехт
Керівник редакційного відділу: Вінсент А. Вон
Керівник відділу графіки: Аллан Р. Лойборг

Головний редактор: Р. Вел Джонсон
Помічники головного редактора: Дженіфер
Л. Грінвуд, Адам С. Олсон

Заступники редактора: Сюзен Берретт, Раян Карр
Редколегія: Бріттані Бітті, Девід А. Едвардс,
Метью Д. Фліттон, Ларен Портер Гонт, Керрі Кастен,
Дженіфер Медді, Ліа Мак-Кланган, Мелісса Меррілл,
Майкл Р. Морріс, Саллі Дж. Оуджер, Джошуа Дж. Перкі,
Чед Е. Фарес, Джен Пінбороу, Пол Ванденберге, Марісса
А. Віддісон, Мелісса Зентено

Головний директор художнього відділу:
Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Скотт Ван Кемпен
Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Старші дизайнери: С. Кімбол Ботт, Томас С. Чайлд,
Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсон, Скотт М. Муй
Склад видавництва: Коллет Небекер Оне, Говард
Дж. Браун, Джулі Бурдетт, Реджинальд Дж. Крістенсен,
Кім Фенстермейкер, Брайан В. Двіджі, Кетлін Говард,
Деніс Кірбі, Джинні Дж. Нільсон

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження: Еван Ларсен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру
Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайті
liahona.lds.org; поштою до Liahona, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;
або електронною поштою на адресу: liahona@
ldschurch.org.

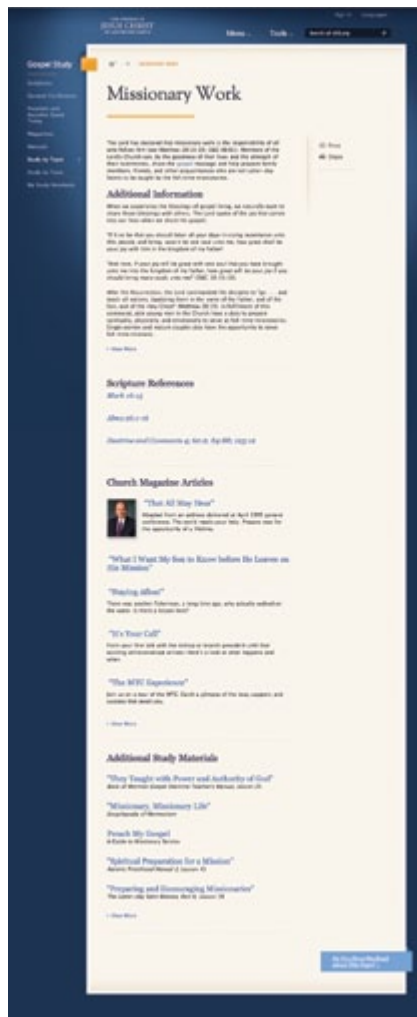
Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, естонською,
голландською, грецькою, датською, в'єтнамською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, крібібаті, корейською,
латвійською, литовською, мальгаською, маршалійською,
монгольською, німецькою, норвезькою, польською,
португальською, російською, румунською, самоанською,
себуано, словенською, тагальською, тайт'янською,
тайською, тонганською, угорською, українською, урду,
фіджійською, фінською, французькою, хорватською,
чеською, шведською та японською мовами.
(Періодичність видання різна в залежності від мови).

© 2012 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна
копіювати, якщо інше не зазначено у відповідному
місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторських
прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної власності
за адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна
адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
January 2012 Vol. 15 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address *must*
be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.



ДЛЯ ДОРОСЛИХ

У кількох статтях цього номера йдеться про Писання, особливо про Книгу Мормона (див. сс. 14, 16 і 20). На квітневій генеральній конференції 2010 року старійшина Девід А. Беднар говорив про те, як вивчення Книги Мормона може зміцнювати сім'ї. Щоб прочитати або послухати цей виступ, зайдіть на lds.org/general-conference/2010/04/watching-with-all-perseverance.

Гід по Мачу-Пікча дає три поради стосовно вивчення євангелії (див. с. 20). Див. більше фотографій цього чуда світу на сайті liahona.lds.org.

ДЛЯ МОЛОДІ

Прочитавши пораду старійшини Холланда для тих, хто служитиме на місії, ви можете знайти більше статей та інформації про місіонерську роботу на сайті <http://lds.org/study/topics/missionary-work>.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК ЦЬОГО НОМЕРА

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

- | | |
|--|---|
| Ангели, 47 | Місіонерська робота, 8, 32, 39, 41, 46, 48, 56, 70, 72 |
| Вивчення Писань, 14, 16, 20, 40, 55, 60 | Молитва, 8, 24, 38, 42, 55, 58, 69 |
| Викладання, 14, 80 | Навернення, 16 |
| Випробування, 24, 40 | Надія, 4, 16 |
| Візитне вчителювання, 7, 12 | Покаяння, 16 |
| Віра, 24, 57, 63 | Потяг до осіб своєї статі, 47 |
| Діяти за підказками Духа, 41 | Приклад, 52, 54, 57, 70, 72 |
| Домашнє вчителювання, 10 | Пророки, 32 |
| Дружба, 47, 68 | Свобода волі, 24, 64 |
| Завіти, 48 | Сім'я, 14, 16, 79 |
| Згубна звичка, 16 | Служіння, 10, 12, 24, 32, 38, 46 |
| Історія Церкви, 32 | Сміливість, 4, 8, 57 |
| Ісус Христос, 24, 40, 66, 80 | Сміт, Джордж Альберт, 32 |
| Керівництво, 10 | Спільні заходи, 52, 54, 55 |
| Книга Мормона, 14, 16, 20, 40, 60, 66 | Ставлення, 4, 42, 52, 63 |
| Милосердя, 7, 12, 32 | Цілі, 63 |

ВАШОЮ МОВОЮ

Журнал *Ліягона* та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті languages.lds.org.

Президент
Томас С. Монсон

ЖИТИ НАСИЧЕНИМ ЖИТТЯМ

З початком нового року я закликаю святих останніх днів, де б вони не жили, докладати старанних і невтомних зусиль та прагнути того, що я називаю насиченим життям. Це життя, насичене успіхом, доброю і благословеннями. Так само, як ми вчимо в школі абетку: А, Б, В,—я пропоную свої А, Б, В, які допоможуть усім нам зробити своє життя насиченим.

Майте позитивне ставлення

А у моїй абетці—це ставлення. Вільям Джеймс, один з перших психологів та філософів в Америці, писав: “Найбільшою революцією для нашого покоління є відкриття того, що людські істоти можуть змінювати зовнішні аспекти свого життя, змінивши своє внутрішнє ставлення до них”¹.

Так багато в житті залежить від нашого ставлення.

Наше сприйняття речей та реакція на людей може змінити усе. До нас можуть прийти

мир і відчуття задоволення, якщо будемо робити все, на що здатні, а потім, попри будь-які наші обставини, вирішимо бути щасливими.

Чарльз Свіндола, письменник, освітянин і християнський пастир, сказав: “На мою думку, ставлення є важливішим за ... минуле, ... гроші, обставини, невдачі, успіхи, те, що люди думають, чи кажуть, чи роблять. Воно є важливішим за зовнішній вигляд, обдарованість чи вміння. Ставлення може створити або зруйнувати компанію, церкву, дім. Дивовижним є те, що кожного дня ми вибираємо своє ставлення, яке стане визначальним для того дня”².

Ми не можемо змінювати напрям вітру, але можемо направляти вітрила. Тож *обираймо* позитивне ставлення, щоб мати якнайбільше щастя, миру й задоволення.

Вірте в себе

Б—це віра. Віра в себе, в людей навколо вас та у вічні принципи.



Будьте чесними з собою, з іншими, з вашим Небесним Батьком. Кардинал Вулсі був саме тим чоловіком, який не був чесним з Богом, аж допоки не стало надто пізно. Згідно з Шекспіром, він прожив довге життя, служачи трьом правителям, здобув багатство і славу. Але зрештою один нетерплячий король позбавив його і багатства, і слави. Кардинал Вулсі вигукнув:

*“Коли б служив я Богу хоч наполовину так ревно,
Як служив я королю,
Він би мене в моїх літах
не кинув”³.*

Томас Фуллер, англійський священнослужитель та історик, який жив у 17 столітті, записав таку істину: “Той не вірить, хто не живе за своїми віруваннями”⁴.

Не обмежуйте себе і не дозволяйте іншим переконати вас, що ви обмежені в тому, що ви можете зробити. Вірте в себе, а потім живіть так, щоб реалізувати свої можливості.

Ви можете досягнути всього, якщо повірите, що здатні це зробити. Довіряйте, сподівайтесь, вірте.

Сміливо долайте випробування

В—це сміливість. Сміливість стає цінною і важливою чеснотою, якщо йдеться не стільки про готовність мужньо померти, як про рішучість порядно жити.

Американський есеїст і поет Ральф Вальдо Емерсон сказав ось що: “В усьому, що ви робите, необхідно мати сміливість. Яким би шляхом ви не йшли, завжди знайдеться людина, яка скаже, що ви йдете не туди. Завжди виникатимуть труднощі, які спокушатимуть повірити в те, що ваші опоненти праві. Щоб накреслити курс і дійти ним до кінця, необхідно мати таку ж сміливість, яка необхідна воїну. Для миру потрібні перемоги, а їх здобувають сміливі чоловіки й жінки”⁵.

Будуть часи, коли ви відчуватиме страх і безсилля. Можливо, ви відчуєте, що зазнали поразки. Шанси здобути перемогу можуть здаватися мінімальними. Іноді ви можете відчувати себе як Давид, який намагався перемогти Голіята. Але пам’ятайте: Давид таки *переміг* його!

Вимагається сміливість, щоб зробити перший крок до заповітної цілі, але треба мати ще більше сміливості, щоб, спіткнувшись, зробити ще одну спробу й досягнути успіху.

Будьте рішучими в своїх зусиллях, цілеспрямованими у досягненні гідної мети і майте сміливість не лише протистояти труднощам, які

неодмінно виникатимуть, але і зробити другу спробу, якщо це буде необхідно. “Іноді сміливість—це тихий голос наприкінці дня, який каже: ‘Завтра я спробую ще раз’”⁶.

Пам’ятайте ці А, Б, В, розпочинаючи новий рік. Розвиваймо позитивне ставлення, віру в те, що ми можемо досягати своїх цілей і виконувати свої рішення, та сміливість протистояти всім труднощам, які можуть виникати на шляху. Тоді ми проживемо насичене життя. ■

ПОСИЛАННЯ

1. William James, in Lloyd Albert Johnson, comp., *A Toolbox for Humanity: More Than 9000 Years of Thought* (2003), 127.
2. Charles Swindoll, in Daniel H. Johnston, *Lessons for Living* (2001), 29.
3. Вільям Шекспір, *Король Генріх VIII*, зібрання творів у 6-ти томах. Том 6. К.: Дніпро, 1986 р., акт 3, сцена 2, рядки 456–458.
4. Thomas Fuller, in H. L. Mencken, ed., *A New Dictionary of Quotations* (1942), 96.
5. Ralph Waldo Emerson, in Roy B. Zuck, *The Speaker's Quote Book* (2009), 113.
6. Mary Anne Radmacher, *Courage Doesn't Always Roar* (2009).

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Ви можете запропонувати членам сім’ї поділитися особистими історіями про те, як їм допомагали позитивне ставлення, віра в себе чи сміливість. Або ви можете запропонувати їм знайти приклади цих трьох принципів у Писаннях. Ви можете підготуватися до навчання, підібравши з молитвою уривки з Писань або історії з власного життя.

Сміливо вистояти під час бурі

Меддісон Морлі

Під час нашої другої ночі в таборі Товариства молодих жінок, організованому колом, розпочалися гроза і торнадо. В табір приїхало 24 молоді жінки з нашого приходу, 2 провідники, і всі ми мали вміститися у одній невеличкій хатинці, щоб сховатися від негоди. Дощ лив як з відра, вітер посилювався. Я постійно згадувала молитву, в якій трохи раніше наш президент колу просив про захист. Ми всією групою нашого приходу також помолилися в нашому будиночку і, крім того, я звернулася до Господа з особистою молитвою.

Багато дівчат були налякані, і це легко зрозуміти. Наша хатинка не була дуже міцною і знаходилася біля самої річки. Через 20 хвилин буря стала настільки сильною, що весь кіл збігся зі своїх будиночків до будиночків, де розташувалися радники, оскільки вони знаходилися трохи вище. Президент колу ще раз помолвився, і ми почали співати гімни, пісні Початкового товариства і похідні пісні, намагаючись заспокоїтися. Так, ми були налякані, але відчували, що все буде добре. За півгодини все дійсно минулося, і ми розійшлися по своїх будиночках.

Пізніше ми дізналися, що сталося тієї ночі з торнадо. Він розділювався на дві бурі. Одна з них обійшла нас справа, а інша зліва. Те, що з нами сталося, не було найгіршим!

Я знаю, що Бог чув наші молитви тієї ночі і Він захистив нас від найгіршої бурі. Хіба торнадо розділювався б, якби не було на те Божої волі? Я знаю, що під час життєвих бур ми завжди можемо молитися Небесному Батькові і Він почує нас та відповідь, надавши сміливість і захист, необхідні для того, щоб вистояти.

Полководець Мороній

Полководець Мороній сміливо протистояв випробуванням. Він любив істину, свободу й віру. Він присвятив своє життя тому, щоб допомогти нефійцям зберегти свою свободу. Ви можете бути схожими на полководця Моронія, сміливо долаючи свої труднощі. Ви навіть можете зробити своє гасло волі, написавши нижче на прапорі або на окремому аркуші паперу те, що є важливим для вас і вашої сім'ї.

Щоб знати більше, зверніться до:

Алма 46:11–27: Гасло волі

Алма 48:11–13, 16–17: Якості Моронія





Віра, сім'я,
допомога

Вивчіть поданий матеріал і знайдіть спосіб обговорити його з сестрами, яких ви відвідуєте. Звертайтеся до запитань, які допоможуть вам зміцнити ваших сестер і перетворити Товариство допомоги на активну частину свого життя.

Піклуватися про сестер і служити їм за допомогою візитного вчителювання

“Милосердя [означає] ... набагато більше, ніж добродійність,— навчав президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві.— Милосердя народжується з віри в Господа Ісуса Христа і є наслідком впливу Його Спокути”¹. Для сестер Товариства допомоги візитне вчителювання може бути милосердям у дії—важливим способом виявляти віру в Спасителя.

Завдяки візитному вчителюванню ми піклуємося про сестер, встановлюючи контакт із кожною з них, ділячись євангельським посланням і прагнучи дізнатися про потреби, які має сестра і її сім'я. “Візитне вчителювання стає Господньою роботою, коли ми зосереджуємося на людях, а не на звітності,— каже Джулі Б. Бек, генеральний президент Товариства допомоги.— В дійсності, візитне вчителювання ніколи не закінчується. Це більше стиль життя, аніж завдання. Вірне служіння у якості візитної вчительки є ознакою нашого учнівства”².

Якщо ми постійно і з молитвою піклуємося про сестер, ми навчаємося тому, як їм краще служити і задовольняти потреби як сестри, так і її сім'ї. Служіння може здійснюватися багатьма способами—одні з них можуть бути значними, інші—менш помітними. “Часто маленькі прояви служіння—це все, що потрібно, аби підтримати і благословити людину:



запитання про сім'ю, кілька слів заохочення, щирий комплімент, записочка з подякою, короткий телефонний дзвінок,—навчав Президент Томас С. Монсон.—Якщо ми в курсі справ і діємо за підказками, що даються нам, ми можемо звершити багато добра. ... Величезна армія візитних учительок Товариства допомоги здійснює незліченну кількість проявів служіння”³.

3 Писань

Іван 13:15, 34–35; 21:15; Мосія 2:17; Учення і Завіти 81:5; Мойсей 1:39

Що я можу зробити?

1. Що я роблю для того, щоб мої сестри відчували, що я їхня подруга, яка любить їх і піклується про них?
2. Як я можу краще піклуватися про інших та наглядати за ними?

З нашої історії

У 1843 році членів Церкви в Наву було розділено на 4 приходи. У липні того ж року провідники Товариства допомоги призначили у кожному приході комітет з візитного вчителювання, який складався з чотирьох сестер. Обов'язки комітетів з візитного вчителювання полягали в тому, щоб визначати потреби і збирати пожертвування. Товариство допомоги використовувало ці пожертвування для того, щоб допомагати нужденним⁴.

Хоча візитні вчительки більше не збирають пожертвування, за ними все ж залишається обов'язок визначати потреби—як духовні, так і матеріальні—і працювати над тим, щоб задовольнити ці потреби. Елайза Р. Сноу (1804–1887), другий генеральний президент Товариства допомоги, навчала: “Безсумнівно, що вчителька ... повинна настільки сильно відчувати Дух Господа, коли заходить у дім, аби зрозуміти, яка в ньому панує атмосфера. ... Благайте Бога і Святого Духа, щоб мати [Духа], аби ви були здатні задовольнити духовні проблеми, які є в домі, ... і могли звернутися зі словами миру і втіхи. А якщо ви побачите сестру, якій не вистачає душевного тепла, пригорніть її до серця, як ви пригорнули б до своїх грудей дитину, і зігрійте [її]”⁵.

ПОСИЛАННЯ

1. Генрі Б. Айрінг, “Довготривалий спадок Товариства допомоги”, *Ліягона*, лист. 2009, с. 121.
2. Джулі Б. Бек, “Товариство допомоги—це священна робота”, *Ліягона*, лист. 2009, с. 114.
3. Томас С. Монсон, “Керуйтеся трьома цілями”, *Ліягона*, лист. 2007, с. 121.
4. Див. *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 105.
5. Елайза Р. Сноу, процитовано в *Дочки в Моєму царстві*, с. 108.

Більш докладну інформацію можна знайти на сайті reliefsociety.lds.org.

Блокнот ЖОВТНЕВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

“Що Я, Господь, сказав, Я сказав, ... чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38).

Вивчаючи матеріали жовтневої генеральної конференції 2011 року, ви можете використовувати вчення, що містяться на цих сторінках (та Блокноти конференцій майбутніх випусків), як допомогу у вивченні й застосуванні сучасних учень живих пророків та апостолів.



ІСТОРІЇ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Сміливість вистояти наодинці

Думаю, що я вперше виявив сміливість, відстоюючи свої переконання, коли наприкінці Другої світової війни служив у Військового-Морських силах США. ...

Завжди пам'ятатиму, як після першого тижня перебування в таборі [для новобранців] настанала неділя. Старшина повідомив нам хорошу новину. Ми стояли шеренгами на плацу, повівав освіжаючий каліфорнійський вітерець, і пролунала команда: “Сьогодні всі йдуть до церкви—тобто всі, окрім мене. Я буду відпочивати!” Потім він вигукнув: “Усі католики збираються в таборі Декатур. І не повертайтеся раніше третьої години. Вперед, кроком руш!” Велика група присутніх помарширувала. Потім він прокричав наступну команду: “Всі іудеї збираються в таборі Генрі. І не повертайтеся до третьої години. Вперед, кроком руш!” Менша група солдатів помарширувала. Потім він сказав: “Решта з вас, протестанти, збирається у приміщеннях табору Фаррагут. І не повертайтеся до третьої години. Вперед, кроком руш!”

Миттєво в моїй голові промайнула думка:

До того моменту я не усвідомлював, що ще хтось стояв біля мене чи за мною на плацу.



“Монсоне, ти не католик, не іудей і не протестант. Ти—мормон, тому просто залишайся стояти!” Можу вас завірити, що я почувався абсолютно самотнім. Я був сповнений сміливості й рішучості, але відчував самотність.

І потім я почув найприємніші слова, на які був здатен той старшина. Він подивився у мій бік і запитав: “А ви, хлопці, як себе називаєте?” До того моменту я не усвідомлював, що ще хтось стояв біля мене чи за мною на плацу. Майже в унісон кожен з нас відповів: “Мормони!” Важко описати радість, яка сповнила моє серце, коли я обернувся й побачив жменьку інших моряків.

Старшина замислено почухав потилицю і зрештою сказав: “Гаразд, хлопці, знайдіть собі якесь місце. І не повертайтеся до третьої години! Вперед, кроком руш!” ...

І хоч історія закінчилася не так, як я очікував, все ж я був готовий відстоювати віру наодинці, якби виникла така необхідність.

З того часу бували випадки, коли за мною нікого не було і я відстоював віру наодинці. Я такий вдячний, що багато років тому прийняв рішення залишатися сильним і вірним, завжди готовим захищати свою релігію, якщо виникне в цьому необхідність”.

Президент Томас С. Монсон, “Мати сміливість вистояти наодинці”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 61–62.

Питання для обдумування:

- Як наша сміливість впливає на інших?
- Чи можете ви пригадати випадок, коли ваша сміливість та переконання були випробувані? Якою була ваша реакція?
- Що ми можемо робити, щоб підготуватися стояти непохитно?

Свої думки ви можете записати в щоденник або обговорити їх з іншими людьми.

Додаткові джерела по цій темі: Путівник по Писаннях, “Мужність, мужній”; Томас С. Монсон, “Заклик бути мужніми”, *Ліягона*, трав. 2004, сс. 54–57; Тематичне вивчення на сайті LDS.org, “Peer Pressure”; *Заради зміцнення молоді*, “Вперед з вірою”.

Щоб почитати, подивитися або послухати виступи з генеральної конференції, зайдіть на сайт conference.lds.org.

Ідіть і робіть

Старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав, що для того, щоб розширити наше розуміння Церкви, ми повинні:

З “Досконала любов проганяє страх геть”, *Ліягона*, лист. 2011, сс. 42–43.



1. “Бути сміливими, проголошуючи Ісуса Христа. Ми хочемо, аби інші знали у що ми віримо: Він є головною постаттю всієї людської історії”.



2. “Бу[ти] правденим прикладом для інших. ... Ми повинні зробити наше життя прикладом великодушності і доброчесності для світу”.



3. “Розповіда[ти] про Церкву. В пліні нашого щоденного життя ми благословенні багатьма можливостями ділитися нашими віруваннями з іншими людьми”.

Пророче обіцяння

“Ня було й дня, щоб не спілкувався зі своїм Небесним Батьком через молитву. Це ті стосунки, які я любовно плакаю,—я просто пропав би без них. Якщо у вас ще немає таких стосунків з вашим Небесним Батьком, я переконую вас: працюйте над досягненням цієї мети. Якщо ви це зробите, то матимете право на Його натхнення і провід у своєму житті—а вони необхідні для кожного з нас, якщо ми повинні духовно вижити під час свого тимчасового перебування тут, на землі. Такі натхнення і провід є дарами, які Він вільно дає, якщо тільки ми прагнемо їх”.

Президент Томас С. Монсон,
“Стійте на святих місцях”,
Ліягона, лист. 2011, с. 84.

ВПИШІТЬ ВІДСУТНІ СЛОВА

1. “Вивчення з молитвою _____ укріпить віру в Бога Батька, в Його Улюбленого Сина та в Його євангелію. Вона укріпить вашу віру в пророків Бога, давніх та сучасних. Вона може наблизити вас до Бога більше, ніж будь-яка інша книга. Вона може змінити життя на краще”. (Генрі Б. Айрінг, “Свідчення”, *Ліягона*, лист. 2011, сс. 70–71).
2. “_____ стає надійним другом, що не втратить силу з плином часу”. (Річард Г. Скотт, “Сила Писань”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 6).
3. “Для тих, хто вважає, що випробування, яких вони зазнають, несправедливі, _____ компенсує усі несправедливості життя”. (Квентін А. Кук, “Пісні, які вони не змогли проспівати”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 106).
4. “Коли у нас є _____, ми маємо бажання служити і допомагати іншим, коли це незручно, і без жодної думки про похвалу чи зворотне служіння”. (Сільвія Е. Одред, “Милосердя ніколи не минає”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 115).

Відповіді: 1. Книга Мормона; 2. Заучений рифмовок з Писань; 3. Спокорта; 4. Милосердя.

КЕРУВАТИ В ГОСПОДНІЙ СПОСІБ

Крейг Меррілл Директор програми
для магістрів з управління бізнесом в УБЯ

*Якщо ми, незалежно
від своїх покликань,
служимо і керуємо так,
як каже Господь, то
будемо і благословляти,
і мати благословення.*

Коли брата Джоунса з його сином призначили домашніми вчителями до сім'ї Уільямсів, вони почали щомісяця їх відвідувати. Завдяки цим відвідуванням Кім, дочка в тій сім'ї, зрозуміла, що про неї піклуються. У неї було багато запитань щодо евангелії, і їй подобалося розмовляти з учителями.

Одного літа, коли Кім намагалася зрозуміти, чи є у неї свідчення, брата Джоунса разом з іншим носієм Мелхиседекового священства попросили відвідати табір Товариства молодих жінок. Кім пізніше розповідала, як багато для неї значило те, що там був її домашній учитель. Вона розповіла сім'ї, що здобула свідчення про те, як Спаситель любить її, коли брат Джоунс та інший носій священства на її прохання дали їй у таборі благословення священства.

Її домашні вчителі були, в повному розумінні цього слова, друзями сім'ї Уільямсів. Те, що вони робили, мало значення для Кім, її батьків і для Господа.

Провідництво і покликання

У сьогоденному світі, як правило, оцінюють особисте зростання людини з огляду на розширення сфери її повноважень на роботі або збільшення заробітної плати, що і свідчить про особисті досягнення.

Ми часто вважаємо посади з серйозними повноваженнями індикатором того, що людина робить важливий вклад у справу. Тому й не дивно, що багатьом людям важко зрозуміти, як краще вимірювати своє зростання в духовній сфері.

Я чув, що багато святих останніх днів сумніваються в своїх особистих досягненнях, оскільки їх не покликають на керівні посади в Церкві. Але чи дійсно вимірюється наш розвиток керівними посадами?

Насправді, для того, щоб бути провідником, не потрібно мати покликання. Деякі люди, які надихають і підбадьорюють інших, що і є справжнім провідництвом, роблять це без усякого покликання чи посади. У 121 розділі книги Учення і Завіти міститься кілька важливих уроків стосовно провідництва:

“Ми пізнали з сумного досвіду, що це в природі й характері майже всіх людей: як тільки вони отримують трохи влади, як вони вважають, вони починають одразу вдаватися до несправедного владарювання.

Тому багато покликаних, та вибраних мало.

Жодна влада чи жодний вплив не можуть і не повинні підтримуватися через священство інакше, як тільки через переконання, довготерпіння, м'якість,

і лагідність, і любов нелицемірну;

Добротою і чистим знанням, що вельми звеличує душу без лицемірства і без підступності” (вірші 39–42).

Загальноприйнято плутати провідництво з бажанням казати людям, що їм треба робити. Це може призвести до несправедного владарювання. Недоречно казати: “Ви повинні робити те, що я кажу, бо я (носій священства або мене покликано носіями священства) наказую це”. Важливий урок у 121 розділі полягає в тому, що істинний провідник не дає вказівок і не сподівається, що їх будуть виконувати лише завдяки його посаді. Натомість провідництво у священстві більше нагадує запрошення. Лагідне запрошення, основане на чистому знанні й нелицемірній любові завжди буде сильнішим стимулом, ніж слова: “Тому що я так сказав”.

Правда в тому, що провідники, які прагнуть видавати накази, можуть досягти значних успіхів. Однак вони не керують у спосіб, відкритий Господом. І вони не дають можливості тим людям, якими керують, розвивати особисті здібності та впевненість у собі.

Справжнє провідництво

Зверніть увагу на те, що покликання або керівні посади не вказуються у віршах 41 або 42 як один з



належних способів виявляти владу чи вплив. Натомість справжній провідник виявляє владу або вплив шляхом переконання, довготерпіння, м'якості і лагідності, любові нелицемірної, доброти і чистого знання. Ці якості справжнього провідництва можуть виявляти всі, незалежно від покликання або посади.

Провідництво можна порівняти з допоміжними боковими коліщатами у велосипеда. Допоміжні бокові коліщата допомагають дитині навчитися тримати рівновагу і впевнено їхати. Посада провідника допомагає людині навчитися тому, як любити, бути терплячим і переконувати за допомогою чистого знання і доброти. Вони також можуть навчитися, що під час будь-якої спроби змусити людину до певного поведіння Дух віддаляється, а ефективність зменшується.

Після свого відкликання ми зможемо побачити, наскільки зросли

і чого навчилися у своєму покликанні. Чи залежить наша любов і служіння іншим від нашого покликання? Чи навчилися ми віддано служити іншим, справляючи на них позитивний вплив, лише завдяки тому, якими стали?

Господь буде неодноразово покликати нас упродовж життя. Він знає наше серце. Він покликатиме нас тоді, коли буде мати потребу в наших особливих навичках, знанні чи чутливості до Духа. Він покликатиме нас відповідно до нашої готовності почути Його голос і любити так, як любить Він.

Коли ми навчимося справляти позитивний вплив у Господній спосіб, то зуміємо надихати інших людей лише тому, що це буде частиною нашого ества. Покликання не будуть першопричиною нашого позитивного впливу. Однак, коли нас попросять, ми будемо служити добре там, куди нас призначать у Церкві.

БУТИ ВІРНИМ ПОСЛІДОВНИКОМ ХРИСТА

“Усі церковні провідники покликаються, щоб допомагати іншим людям ставати “істинними послідовниками... Ісуса Христа” (Мороній 7:48)...

Провідники найкраще можуть навчати інших, як бути “істинними послідовниками”, своїм власним прикладом. Цей взірець—бути вірними учнями, щоб допомагати іншим ставати істинними учнями—і є метою кожного покликання в Церкві”.

Довідник 2: Керування Церквою (2010), підрозділ 3.1.

Чи то ми служимо в Недільній школі, чи в молодіжних програмах, чи як домашні або візитні вчителі, чи навіть у якості єпископа чи президента Товариства допомоги, наше служіння іншим буде виявом нашої любові до Спасителя. Якщо ми, незалежно від своїх покликань, служимо і керуємо так, як каже Господь, то будемо і благословляти, і мати благословення. ■

Візитні вчительки привели мене до Ісуса Христа

Джейн П. Боуерс

“Утретє [Господь] каже [Петру]: “Чи кохаєш Мене?” І [Петро] каже Йому: “Ти все відаєш, Господи,—відаєш Ти, що кохаю Тебе!” Промовляє до нього Ісус: “Паси вівці Мої!” (Іван 21:17).



БЛАГОСЛОВЕННЯ ВІЗИТНОГО ВЧИТЕЛЮВАННЯ

“Багато жінок повідомляли, що причиною їхнього повернення назад до активності в Церкві була віддана візитна вчителька, яка приходила з місяця в місяць і служила їм, рятуючи їх, люблячи їх, благословляючи їх...”

Іноді найважливішим благословенням вашого візиту буде просто вислухати людину. Вислуховування приносить їй заспокоєння, розуміння і зцілення. А іншого разу вам, можливо, доведеться засукати рукава й взятися до роботи в домі чи допомогти заспокоїти дитину, що плаче”.

Барбара Томпсон, другий радник у генеральному президентстві Товариства допомоги, “І... будьте милостиві”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 120.

У кінці 1970-х років одна подруга запитала мене, чи я хочу піти з нею до Товариства допомоги. “Що це таке?”—запитала я.— Моя подруга відповіла: “Прийди й побачиш”. Оце так! Я була заінтригована з першої ж миті.

Пізніше того ж літа до мене додому прийшла Лінн і сказала, що вона моя візитна вчителька. Одночасно це здавалося дивним і чудовим, особливо тому, що я не була членом Церкви. Вона знаходила час, незважаючи на свій напружений графік життя, щоб поділитися духовною думкою і побачити, чи не могла вона мені чимось допомогти. Завдяки духу, який Лінн випромінювала, я знала, що вона щира. Я ніколи не забувала Лінн та послання, якими вона зі мною ділилася.

Минуло кілька років і до нашого приходу переїхала Френсіс. Насправді не можна сказати, що то був “наш” приход, оскільки я ще не була членом Церкви, однак так вважала. На той час у мене були дві маленькі дівчинки, і я бачила, як церковні допоміжні організації благословляють їхнє життя.

І в дощ, і в спеку Френсіс—моя нова візитна вчителька—ділилася зі мною уроком, сміхом, історією або допомогою. Пригадую, як одного разу Френсіс прийшла до мене надвечір, а в мене було повно роботи. Побачивши, що я не можу сидіти й розмовляти, Френсіс взялася доварювати їжу біля плити, а я приділила увагу своїм дочкам.

Минули роки, і я переїхала. Хоч як мені не подобалося те, що я залишаю своїх подруг по Церкві, невдовзі у “своєму” новому приході я знайшла інший гурт сестер з міцним свідченням і щирим серцем. Одна вчителька Товариства допомоги роздала нам блокноти для планування щоденних справ і запропонувала під першим номером на кожен день поставити “Бути доброю”. Разом із сестрами, які сиділи поруч зі мною, ми вирішили, що це прекрасна ідея, особливо беручи до уваги те, що девіз Товариства допомоги—“Милосердя ніколи не минає” (Мороній 7:46).

Потім я прочитала історію про одну жінку піонерської доби. Коли та жінка була дитиною, пророк попросив її сім’ю допомогти в заснуванні поселення



ЯКІ БЛАГОСЛОВЕННЯ ОТРИМУЮТЬ ВІЗИТНІ ВЧИТЕЛЬКИ ЗА СВОЄ СЛУЖІННЯ?

Барбара Томпсон допомагає відповісти на це запитання у своєму виступі на генеральних зборах Товариства допомоги "І ... будьте милостиві", (*Ліягона*, лист. 2010, с. 120):

"Коли я ходила на візитне вчителювання, я завжди відчувала себе краще. Як правило, я відчувала натхнення, любов і благословення значно сильніше, ніж сестра, яку я відвідувала. Моя любов міцніла. Моє бажання служити збільшувалося. І я могла бачити, який чудовий шлях підготував для нас Небесний Батько, щоб наглядати одна за одною і піклуватися одна про одну".

Ви можете написати своє свідчення про візитне чи домашнє вчителювання у свій щоденник.

святих останніх днів у віддаленому регіоні. Горе прийшло в сім'ю, коли померла одна дитина. Мати була у відчаї, глибокий сум охопив усю сім'ю.

Одного дня маленька дівчинка дивилася у вікно. Усе, що вона могла бачити—це нескінченні сніги навколо їхнього скромного будиночку. Коли маленька дівчинка вдивлялася в горизонт, то побачила двох людей, які пробиралися до їхнього дому. Вони просувалися, повільно торуючи свій шлях, і раптом дитина зрозуміла, хто то був—дві візитні вчительки її матері.

Та історія надихнула мене. Я охристилася у травні 1983 року. Для мене велика честь бути візитною вчителькою. Я люблю спілкуватися з такою великою кількістю жінок, які є прикладом "чеснотної жінки", чия "ціна ... більша від перел" (Приповісті 31:10). Чудово бути разом з жінками, які також намагаються бути добрими, любити одна одну і приводити інших до Христа. ■

Візитні вчительки діляться євангельським послання і часом надають руку допомоги. Сестри, яких вони відвідують, зміцнюються завдяки спілкуванню з жінками, які намагаються бути добрими, любити одна одну і приводити інших до Христа.

Щоб знайти додаткові матеріали, див. Джулі Б. Бек, "Дочки в Моєму царстві": Історія і робота Товариства допомоги", *Ліягона*, лист. 2010, с. 112 і Генрі Б. Айрінг, "Довготривалий спадок Товариства допомоги", *Ліягона*, лист. 2009, с. 121.

ЯК ДОПОМОГТИ ДІТЯМ ЛЮБИТИ КНИГУ МОРМОНА

*Ми побачили, що ці методи
допомагають навчати дітей
з Книги Мормона.*

Клайд Дж. Уільямс

Координаційний відділ

Коли ми з дружиною виховували своїх дітей, то мали глибоке бажання прищепити усім п'ятьом з них любов до Книги Мормона. Як і теслі, ми розуміли, що використання багатьох знарядь є не лише корисним, але й важливим для того, щоб навчати дітей любові до Писань. Ми також зрозуміли, що мати знаряддя або прийоми навчання дітей—це одне, а знати, як користуватися ними—це зовсім інше.

Крім того, ми зрозуміли, що нам необхідно дізнатися, як навчити наших дітей застосовувати Книгу Мормона у їхньому житті і бачити її важливість у світі, в якому вони живуть. Наша здатність застосовувати різні підходи залежала в першу і основну чергу від нашого особистого розуміння Писань, нашого свідчення про їхню істинність і нашого захоплення ними.

Як навчати малих дітей

Оскільки мова Писань трохи незвична, а словник дитини є обмеженим, навчати дітей любити Книгу Мормона може бути нелегкою справою. Коли наші діти були малими, вони лише нетривалий час могли зосереджуватися на чомусь одному, тож вивчення Писань також

було нетривалим. Для сімейного вивчення Писань ми часто користувалися ілюстрованими оповіданнями з Писань.

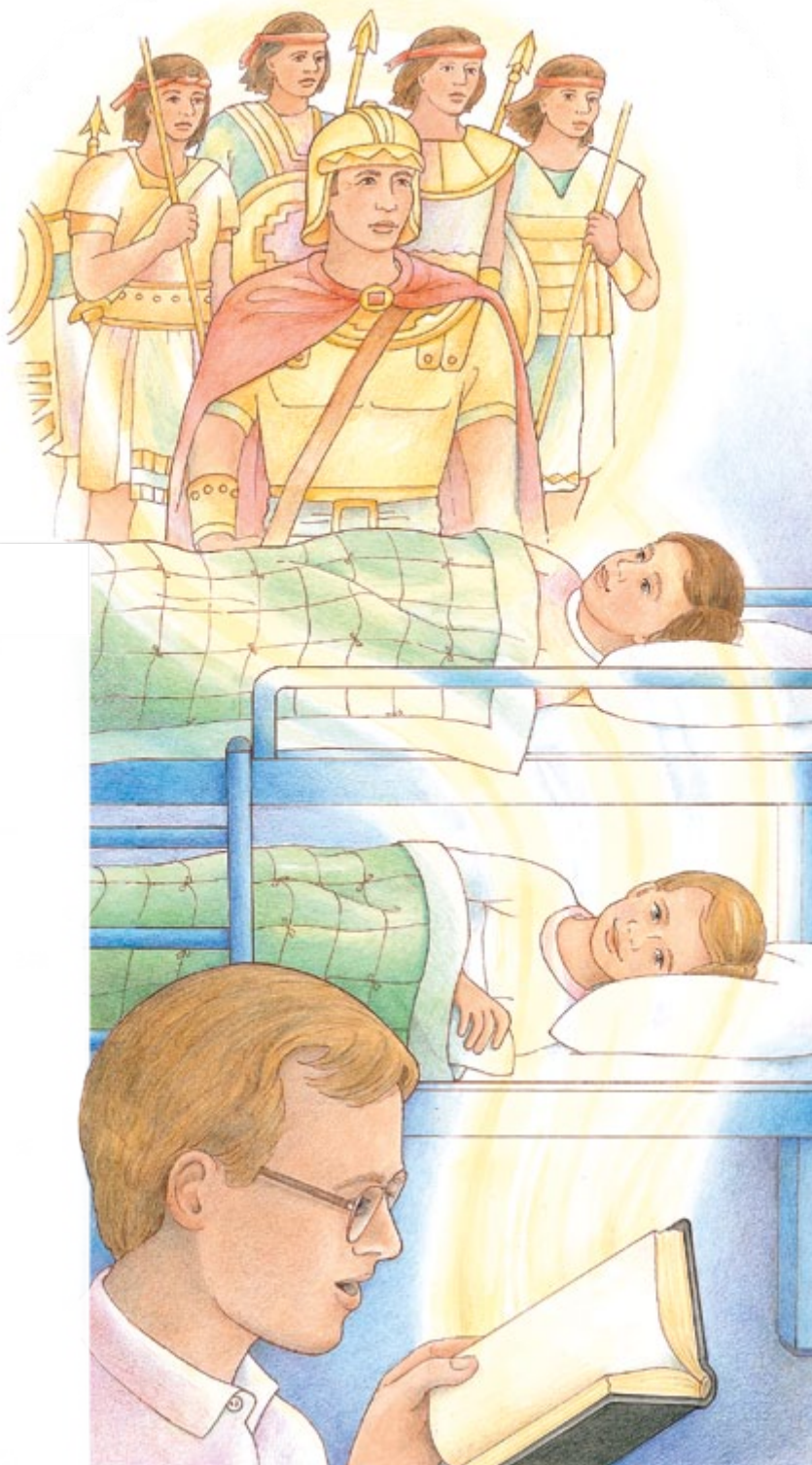
Щоб посилити ті принципи, про які наші діти читали й про які вони дізнавалися під час вивчення Писань, я часто розповідав їм історії з Писань перед сном. Пізніше моя дочка розповідала, як сильно це на неї впливало. Вона казала: “Я думаю, що історії, які знову і знову переказувалися, ставали нашими улюбленими. Ти сидів біля ліжка і переказував оповідання з Писань. Ми любили їх і хотіли почути знову і знову, тому що навіть у тому малому віці ми могли відчувати дух послання, яке вони доносили, і знали, що люди, про яких ти розповідав, були сміливими й вірними. Ми хотіли бути схожими на них”.

Пристосування уроків до потреб нашої сім'ї

Звичайно ж, коли діти підросли, ми читали безпосередньо з Книги Мормона та інших Писань. Ми з вірою намагалися читати Писання щоранку, хоча дехто з дітей сидів, закутавшись у ковдру з напівзаплющеними очима. Однак зараз вони кажуть, що слухали, запам'ятовували і сіяли зерна майбутнього.

Ми також приділяли особливу увагу Писанням під час домашнього сімейного вечора. Наприклад, ми часто проводили ігри, такі як шаради на тему Писань: частина сім'ї розігрувала історію з Писань, а решта мала відгадати, що то за історія. Нашим дітям також подобалося грати в гру “Хто я?”, суть якої полягала в тому, що ми давали кілька підказок, поки вони не вгадували героя з Книги Мормона, якого ми мали на увазі. Коли діти підросли, вони брали участь у підготовці й проведенні уроків.

Пристосовуючи домашні сімейні вечори до тодішніх потреб нашої сім'ї, ми використовували історії й повчання з Книги Мормона, за допомогою яких викладали певні принципи. Наприклад, ми готували уроки про норми моралі



та негативний вплив порнографії, основуючись на порадах Алми своєму синові Коріантону, що в Алма 39. Хороший урок про те, що не слід наносити на тіло татуювання, можна провести за допомогою історії про амлісійців, що в Алма 3.

Я готував уроки, присвячені тому, як справлятися з суперництвом між братами і сестрами, беручи за основу життя Нефії (див. 1 Нефій 7:20–21; 16:4–5), Якова (див. 2 Нефій 2:1–3) і

Ми часто розповідали дітям історії з Книги Мормона перед сном.

Коріантона (див. Алма 39:1, 10). Напутлива історія про Алму й Амулека в Алма 14:12–28 навчає нас про терпіння у стражданнях. Один важливий принцип, який ми засвоїли завдяки цим та багатьом іншим історіям,—зробити все можливе, щоб наші діти почули їх ще до того, як вони у своєму житті стикнуться з подібною ситуацією чи проблемою.

Ставте запитання

Ми розуміли, що недостатньо лише читати Писання разом з дітьми. Важливо ще й ставити запитання, які допомогли б їм зрозуміти важливість того, про що вони читають. Складність запитань залежала від віку дітей, але суть полягала в тому, щоб навчити їх розуміти Писання, застосовувати їх у житті й усвідомити, як багато всього можна знайти у Книзі Мормона.

Наприклад, я запитував дітей, чому, на їхню думку, Нефій каже, що “знав багато скорбот у плині днів [його]” і в наступному ж рядку каже зовсім протилежне: що він “був щедро благословен Господом” (1 Нефій 1:1). Під час обговорення діти зрозуміли, що Господь не лише допоміг Нефію подолати скорботи, але також дав йому глибше розуміння Своїх таємниць (див. 1 Нефій 1:1, 20).

Діти і молодь навчаються краще, коли ми даємо їм можливість самостійно відкривати для себе істини. Якщо вони робитимуть це, то відчують натхнення любити і застосовувати Книгу Мормона упродовж свого життя і будуть підготовлені, аби допомагати в цьому іншим.

Наші діти зрозуміли, що ми знаємо про те, що Книга Мормона містить реальні історії про реальних людей. Вони навчилися бачити те, що бачили ми, знати те, що знали ми, й відчувати те, що ми відчували до Книги Мормона. Це зміцнило їхнє свідчення, допомогло любити Книгу Мормона і спрямувало робити те ж саме для своїх власних дітей. ■



Знаходити відповіді в Книзі Мормона

Сара Д. Сміт

Наша земна подорож може бути нелегкою, проте люблячий Небесний Батько не послав нас сюди боротися з життєвими бурями на самоті. Один з найбільших допоміжних засобів, даних Ним, є Книга Мормона. Вона не лише навчає про повноту євангелії, але і спрямовує у вирішенні проблем, з якими ми стикаємося. Якщо ми вивчаємо Книгу Мормона, Дух допоможе знайти відповіді на наші проблеми й запитання.

Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, свідчив:

“З усіх відомих мені книг Книга Мормона є найкращим джерелом, що містить відповіді на всі життєві проблеми. ...

Як часто ті люди, які боролися з реальними труднощами, знаходили спокій, коли читали Книгу Мормона! Важко перерахувати, скільки ситуацій було вирішено завдяки духовному спрямуванню цієї книги”¹.

У наступних розповідях члени Церкви діляться тим, як вони знайшли в Книзі Мормона відповіді, яких шукали.

Зміна серця

Хоча Грег Ларсен (ім'я змінено) з Каліфорнії, США, вивчав євангелію з дитинства, пізніше він відійшов від Церкви. Грег почав живити наркотики, вчинив злочин і опинився у в'язниці. Він хотів змінити життя, але не знав як.

“Чоловіки з місцевого приходу

проводили у в'язниці Недільну школу,— писав Грег.— Один з них сказав, що моє життя покращиться, якщо я читатиму Книгу Мормона. Саме це я і зробив.

Коли я вийшов із в'язниці, то знову прийшов до церкви, однак все ще мав спонукання повернутися до старого життя. Я продовжував читати Книгу Мормона і дізнався про народ царя Ламонія в Алма 19:33, чий “серця було змінено[,] що вони не ма[ли] більше бажання чинити зло”. Я почав молитися, аби мати таку зміну серця”.

Грег знайшов відповідь на свою молитву у вірші Геламан 15:7, який навчає, що “вір[а] і покаяння... приносять зміну... серця”.

“Коли я прочитав ті слова, по обличчю покотилися сльози. Дух свідчив, що мій Небесний Батько любить мене і допоможе. Я відчував, що якщо у мене достатньо віри, щоб поговорити з єпископом, цього буде достатньо. Коли я поклав свої гріхи до ніг Спасителя, то відчув справжню зміну серця”.

Знайти свій шлях

Лора Свенсон з Айдахо, США, одного дня прийшла додому вкрай пригнічена і в сльозах. Вона не була одружена, а всі її плани щодо коледжу і кар'єри розпадалися на очах. “Я взагалі не знала, чи є у мене якийсь напрямок”,— писала вона.

Я відчула спонукання звернутися до Книги Мормона. У перших чотирьох віршах 1 Нефія 18 я знайшла відповіді на свої запитання. Ці вірші описували корабель,



Я дізнався про народ царя Ламонія в Алма 19:33, чий “серця було змінено[,] що вони не ма[ли] більше бажання чинити зло”. Я почав молитися про цю зміну серця”.



ДОПОМОГА У ВИРІШЕННІ ОСОБИСТИХ ПРОБЛЕМ

“[Книга Мормона] по-справжньому може допомогти у вирішенні особистих проблем. Ви хочете звільнитися від поганої звички? Ви хочете покращити стосунки у вашій сім’ї? Ви хочете підвищити ваш духовний рівень? Читайте Книгу Мормона!”

Старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Свідчення про Книгу Мормона”, *Ліягона*, січ. 2000, с. 85.

який будував Нефій, щоб перевезти свою сім’ю до обіцяної землі. Він будував його “незвичайним способом” і не у “звичайний для людей спосіб”, але він будував “у спосіб, який Господь показав” (вірші 1–2). Нефій часто радився з Господом, поки будував корабель. Коли корабель було завершено, “він був гарний, і ... робота була надзвичайно витончена” (вірш 4).

Я зрозуміла, що мій особистий шлях пролягав “незвичайним способом”. Він не відповідав звичним нормам, але вів мене туди, куди я повинна була йти, якщо хотіла отримати провід Господа. Ці вірші були маяком у похмурі часи. Мої проблеми не вирішилися за одну ніч, однак я здобула те бачення, якого потребувала. Зараз у мене чудова робота, на яку я ніколи й не сподівалася”.

Здобути ще одне свідчення

Ще в молодості Адріан Пас Самбрано з Гондурасу думав про те, чому в Біблії згадується лише регіон навколо Єрусалима, і він розмірковував, чи відвідував Ісус Христос інші народи.

“Минули роки і двоє місіонерів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів прийшли в мій дім,—писав Адріан.— Вони показали мені Книгу Мормона і запропонували почитати з Нефій, де розповідалося, як Христос відвідав Американський континент.

Коли я читав, то згадав питання, які ставив собі ще в юності. Я знайшов відповіді. Завдяки Книзі Мормона я дізнався, що Ісус Христос відвідав Американський континент після Свого воскресіння. Я сповнився радістю, бо знав, що Бог любить усіх Своїх дітей незалежно від місця чи умов їх проживання”.

Адріан і його дружина молилися разом, щоб дізнатися, чи Церква істинна й обоє отримали свідчення. Вони охрестилися й були конфірмовані, а через рік їхня сім’я була запечатана у храмі.

Забезпечувати свою сім’ю

У 30-річному віці Еріку Джеймсу з Нью-Мексико, США, лікарі повідомили про захворювання нирок. Він був молодим батьком, і новина його приголомшила, оскільки він не знав, чи зможе забезпечувати свою сім’ю.

Ерік прочитав у Книзі Мормона, що Нефій постав перед такою ж проблемою, коли зламав лук, зроблений з хорошої сталі. Але, зробивши лук з дерева, Нефій знову зміг нагодувати свою сім’ю. (Див. 1 Нефій 16:18–23, 30–32).

“Історія про Нефія сповнила мою душу яскравим світлом,—каже Ерік.— Здоров’я, яке в мене було до того моменту, можна порівняти зі сталевим луком Нефія. Коли здоров’я погіршилося, то це ніби лук, який я мав, зламався. Однак я зрозумів, що Господь благословив мене дерев’яним луком у вигляді трансплантованої нирки. Трансплантована нирка дасть мені змогу піклуватися про сім’ю. Це приносить надію. Минуло майже 10 років, і я продовжую забезпечувати свою сім’ю та служити Господу з усіх сил”.

Навчати дітей послуху

Коли діти Хуана Хосе Резановича з Аргентини були малими, він звертався до

Книги Мормона, якщо у нього виникали питання стосовно того, як їх навчати й виховувати. “Ми з дружиною зверталися до сторінок книги за натхненням у питаннях виховання дітей і завжди знаходили відповіді”,—пише він.

Сім'я Резановичів навчала дітей послуху, вказуючи на приклад Нефїя в 1 Нефїй 3:5–6:

“Твої брати ремствують, кажучи, що їм важко зробити те, що я вимагаю від них; але розумієш, то не я вимагаю це від них, то є заповідь Господа.

Тому іди мій сину, і ти будеш благословен Господом, бо ти не ремствував”.

“Ми навчали наших дітей, що Нефїй шанував своїх земних батьків і накази Бога,— писав Хуан.— Ми поставили ціль, що всією сім'єю будемо розвивати такі якості Нефїя, як повага і послух.

Кожен з наших дітей відслужив місію. Нам не потрібно було вмовляти їх служити. Вони були хорошими студентами, хорошими друзями і хорошими дітьми. Нам, як сім'ї, ще потрібно багато чого вдосконалювати, але Книга Мормона—це величезна допомога в досягненні наших цілей”.

Уникати пут шкідливої звички

Борючись з надмірним вживанням їжі, Сьюзен Лант з Юти, США, молилася про допомогу. Вона звернулася до Книги Мормона і прочитала, що Нефїя було визволено від пут, якими брати зв'язали його руки й ноги:

“О Господи, заради моєї віри в Тебе, визволи Ти мене; ... а саме, дай мені силу, щоб я міг розірвати пута, які зв'язують Мене.

І сталося, ... пута з моїх рук і ніг спали” (1 Нефїй 7:17–18).

“Ці вірші описують саме те, що відбувалося зі мною—я була зв'язана путами шкідливої звички,—писала Сьюзен.— Видимі пута Нефїя відразу ж спали, як тільки він

попросив, щоб визволитися від них. Мої пута були невидимі, і я не пододала свою згубну звичку відразу ж, однак коли я прочитала ті слова, то відчула, як щось змінилося всередині. Я відчула, ніби пута, що обплутували моє серце, розум і тіло, було знято і я знала, що зможу подолати свою згубну звичку”.

Сьюзен зробила великий крок вперед і завдяки натхненню, яке знайшла в Книзі Мормона, змогла подолати інші звички, які тримали її в полоні. Серед них—гнів, егоїзм і гордовитість. “Я знаю, що Книга Мормона—це слово Бога,—каже жінка,—і відповіді на будь-які життєві запитання можна знайти на сторінках цієї книги”. ■

ПОСИЛАННЯ

1. M. Russell Ballard, in “We Add Our Witness,” *Tambuli*, Dec. 1989, 13.

ВІДПОВІДІ, ЩО МІСТЯТЬСЯ У КНИЗІ МОРМОНА

- Що мені далі робити в житті? (Див. 1 Нефїй 4:6; Алма 37:36).
- Як мені покращити шлюб? (Див. 1 Нефїй 5:1–9).
- Навіщо вести щоденник? (Див. Яків 1:2–4; Алма 37:2–4; Геламан 3:13–15).
- Як стати кращим другом? (Див. Алма 15:18).
- Як виконувати покликання? (Див. Алма 17:2–12).
- Про що мені слід молитися? (Див. Алма 34:17–27).
- Як спокута може допомогти мені покаятися і змінитися? (Див. Алма 36).
- Як мені слід діяти, якщо людина недобра? (Див. Алма 60–62).
- Як я можу захистити свою сім'ю від зла цього світу? (Див. Геламан 5:12; Моронїй 8:2–3).
- Чому мені потрібно ходити до церкви? (Див. Моронїй 6:5–9).

Розгляньте пропозицію: складіть перелік власних запитань і під час вивчення Писань з молитвою шукайте відповіді.

*Звичка може призвести до того,
що ми будемо “все менше і менше
диву[ватися] ознаці або дивові з небес”.*





ФОТОГРАФІАДАМА С. ОЛСОНА, ЗА ВИНЯТКОМ ЗАЗНАЧЕНИХ

Адам С. Олсон

Співробітник редакції
церковних журналів



ПО-НОВОМУ ВІДКРИТИ ЧУДО СВІТУ... і не піддатися духовній апатії

Сіро Вільявісенсіо підрахував, що за перші три роки роботи гідом в районі Куско в Перу він провів приблизно 400 екскурсій до Мачу-Пікчу—знаменитого “загубленого міста” інків. Однак навіть після стількох відвідувань це місце—яке включено до різних переліків чудес світу—не перестало бути для нього чудом.

“Завжди можна дізнатися щось нове”,—каже Сіро. Провести разом з групою туристів кілька годин на Мачу-Пікчу не є чимось незвичайним для нього. Однак він побачив, як легко звикнути до цього чуда. Кілька з його колег проводять увесь тур за 45 хвилин. “Вони втратили інтерес”,—каже Сіро.

Сіро, член приходу Часкі та член вищої ради колу Інті Раймі в Куско, Перу, вважає, що розуміння того, чому його колеги втрачають інтерес, допоможе членам Церкви збільшити свою зацікавленість у іншому чуді світу—найважливішому

з усіх—“чудов[ий] робот[і] і див[ий]” відновленої евангелії Ісуса Христа (2 Нефій 25:17).

Чому небезпечно не помічати дива

Це віддалене місто високо в перуанських Андах, залишене в 1500-х роках інками і не знайдене конкістадорами, майже для всіх, крім небагатьох, вважалось загубленим. На межі 20 століття, коли світ відкрив для себе це місто, до нього ринув потік дослідників і туристів.

Після десятилітніх досліджень, за словами Сіро, “деякі люди вирішили, що знайшли все, що можна було знайти в Мачу-Пікчу”. “Коли люди вважають, що все було знайдено або що все вже зроблено, вони припиняють роботу, недооцінюють сам об’єкт досліджень або докладені зусилля”.

Сіро непокоїться, що таке ж самозаспокоєння може охопити Церкву. Він спостерігав, як час і звичка



У процесі дослідницьких робіт у Мачу-Пікчу вчені були винагороджені новими відкриттями й додатковими знаннями.

можуть призводити до того, що деякі члени Церкви “все менше і менше диву[ються] ознаці або дивові з небес, так що вони [починають ставати] закам’янілими серцем і [починають бути] сліпі розумом своїм, і [починають переставати] вірити всьому тому, що вони чули і бачили” (3 Нефій 2:1).

Ця втрата відчуття дива може зробити членів Церкви сприйнятливими до брехні Сатани, наприклад такої: вам не потрібно слухати того промовця, ви вже знаєте все це; вам не потрібно ходити на Недільну школу, ви раніше вже чули цей урок; вам не потрібно вивчати сьогодні Писання, в них немає нічого нового.

“І таким чином Сатана заволод[іває] серцями людей” (3 Нефій 2:2).

Переживати спади і підйоми ентузіазму в процесі вивчення євангелії не є чимось незвичним. Однак тим, хто дозволяє собі перетворити період спаду в духовному навчанні на стиль життя, загрожує небезпека втратити “навіть те, що в них є” в духовному розумінні (2 Нефій 28:30; див. також Матвій 25:14–30).

Заново відчутти чудо

Розуміння трьох істин допомогло Сіро залишатися сприйнятливим до навчання всупереч загрозі апатії:

1. Існує багато чого, що мені потрібно знати.

Під час інтенсивного вивчення євангелії на місії та під час служіння вчителем інституту релігії Сіро зрозумів, що завжди залишається щось іще для вивчення—чи то новий принцип, чи нове застосування того, про що вже дізнався. Більш важливо, що нове духовне знання часто і було саме тим знанням, якого він потребував для подолання труднощів, які переживав або які наближалися.

“Бути сприйнятливим до навчання,— каже він,—це пам’ятати: завжди є те, чого я не знаю, але, що, вірогідно, мені потрібно знати”.

2. Мені потрібна допомога Святого Духа, щоб навчитися того, чого я потребую.

Коли ви не знаєте того, що вам необхідно знати, вам потрібен обізнаний учитель (див. Іван 14:26). Коли Сіро вивчає Писання самостійно чи з дружиною, або коли бере участь в уроці чи на зборах, він постійно отримує нагадування про те, що немає значення, як часто він читав певний вірш або чув про те чи інше поняття.

“Дух навчає мене тому, про що я ніколи не думав,— каже він.— Святий Дух є вчителем”.

3. Навчання вимагає від мене зусиль.

Навчання—це активний, а не пасивний процес¹. Воно вимагає бажання, уваги, участі й застосування вивчених принципів (див. Алма 32:27).

“Я маю взяти відповідальність за навчання,— каже Сіро.— Небесний Батько не буде примушувати мене щось вивчати”.

Винагорода чуда

Для Сіро Мачу-Пікчу залишається чудом світу, бо скільки б учені його не

досліджували, вони винагороджуються новими відкриттями і додатковим знанням.

Навіть після столітніх досліджень лише упродовж кількох останніх років археологи знайшли місце поховання, керамічний посуд і навіть додаткові терасні спорудження. Усе це поповнює вже отримані знання про Мачу-Пікчу та про інків.

Так само і з вивченням євангелії Ісуса Христа. “На того, хто докладає зусилля, завжди чекають нові відкриття в євангелії”,—каже Сіро.

Так само як нові відкриття в Мачу-Пікчу ґрунтуються на попередніх знаннях, надаючи дослідникам більш повну інформацію, так і той, “хто не закам’яніє серцем своїм, тому дано більшу частину слова, до тих пір дано йому пізнавати таємниці Бога, доки він не пізнає їх у повноті” (Алма 12:10; див. також УЗ 50:24).

“Євангелія—це невичерпне джерело живої води, до якого ми постійно маємо припадати”,—каже Сіро.

Надзвичайна робота і диво

Поки Сіро оглядає Мачу-Пікчу з висоти, десятки туристичних груп прогулюються серед старовинних будівель. Сіро болісно переживає втрату зацікавленості серед кількох зі своїх колег, оскільки вона негативно позначається не лише на них, але і на тих людях, яких вони могли б познайомити з дивом.

Завжди ставлячись до євангелії, як до чуда, ми благословляємо не лише себе, але і тих, хто навколо нас.

“Та зміна, яку спричиняє євангелія в житті людей, і є чудом,—каже Сіро.— А ті, хто пережив ту зміну, самі можуть стати чудом у житті інших”. ■



ПОСИЛАННЯ

1. Див. Девід А. Беднар, “Прагніть навчатися через віру”, *Ліягона*, вер. 2007, с. 16.



Відчуті спонукання до читання Писань

Уїлфер Монте Леон

Нам потрібно молитися, щоб відчуті спонукання до читання Писань і також щоб мати провід Святого Духа. Нам потрібно насолоджуватися Писаннями, тобто отримувати радість від Слова Божого і відчувати любов, яку нам приносить послання, вміщене в них. Нам потрібно не лише пробігати очима літери, бо мета полягає в тому, щоб ми полюбили цю чудову євангелію.

Кожного разу, досліджуючи Писання, ви будете дізнаватися більше, і завдяки Писанням ви будете пізнавати волю Небесного Батька. Він часто відповідає на наші молитви через Головні труди Церкви. Коли ми відчуваємо мир і отримуємо натхненні думки, ми можемо знати, що вони надійшли від Небесного Батька через Святого Духа (див. УЗ 8:1-3).



Старійшина Д. Тодд
Крістофферсон

З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів



Бачити руку Божу

В НАШИХ ЩОДЕННИХ БЛАГОСЛОВЕННЯХ

*Просити у Бога насущний хліб і отримувати його від
Нього—це важливий процес, завдяки якому ми навчаємося
довіряти Богові і зносити виклики життя.*

В евангелії від Луки написано, що один з учнів Ісуса попросив Його: “Господи, навчи нас молитися, як і Іван навчив своїх учнів” (Лука 11:1). Тоді Ісус дав приклад молитви, яка стала відома як Господня молитва (див. Лука 11:2–4; див. також Матвій 6:9–13).

Господня молитва містить в собі прохання: “Хліба нашого насущного дай нам сьогодні” (Матвій 6:11; див. також Лука 11:3). Кожного дня у всіх нас є потреби, з якими ми звертаємося до Небесного Батька. Дехто просить хліба у прямому розумінні цього слова, тобто їжі, щоб підтримати життя у той день. Також може бути потреба в духовних і фізичних силах, щоб прожити ще один день з хронічним захворюванням або пережити болісну й повільну реабілітацію. В інших випадках це може бути не

фізична потреба, а якийсь обов’язок або справи того дня, наприклад, проведення уроку або складання іспиту.

Ісус навчає нас, Своїх учнів, що кожного дня ми повинні сподіватися на Бога, щоб отримувати хліб—допомогу і засоби для життя, яких ми потребуємо в цей конкретний день. Запрошення Господа просити наш насущний хліб у Небесного Батька свідчить про люблячого Бога, Який знає навіть про незначні щоденні потреби Своїх дітей і прагне допомогти їм—кожному з них. Він каже, що ми можемо просити з вірою у Тієї Істоти, “що всім дає просто, та не докоряє,—і буде [дано нам]” (Якова 1:5). Безумовно, це надзвичайно сповнює надією, але тут прослідковується певний принцип, який означає більше, ніж просте отримання допомоги у щоденному житті.

*Ісус навчає нас,
Своїх учнів, що
кожного дня ми
повинні споді-
ватися на Бога,
щоб отримувати
хліб—допомогу
і засоби для
життя, яких ми
потребуємо в цей
конкретний день.*

Коли ми кожного дня шукаємо і отримуємо божественний хліб, наша віра в Бога і Його Сина та довіра до Них зростають.

Щодня мати надію на Бога

Після великого виходу з Єгипту коліна Ізраїля провели в пустині 40 років, перш ніж увійшли до обіцяної землі. Цей великий народ, чисельністю понад мільйон людей, потрібно було годувати. Звичайно люди, сконцентровані у такій кількості в одному місці, не могли довго годуватися мисливством, а їх напівкочовий стиль життя у той час не дозволяв їм вирощувати врожай або худобу в достатній кількості. Єгова вирішив цю проблему, дивовижним чином забезпечуючи їх щоденним хлібом з небес—манною. Через Мойсея Господь наказав людям збирати кожного дня достатньо манни, щоб вистачило саме на той день, окрім дня, що передував Суботі, коли вони мусили зібрати стільки манни, щоб вистачило на два дні.

Спочатку, попри конкретні накази Мойсея, дехто намагався збирати манни більше, ніж було достатньо на один день, і зберігати залишок:

“І сказав до них Мойсей: “Нехай ніхто не лишає з нього до ранку”.

Та не послухали вони Мойсея, і дехто позоставляли з нього до ранку, а воно зачервивіло, і стало смердюче” (Вихід 16:19–20).

Втім, як і було обіцяно, коли вони зібрали подвійну денну норму манни на шостий день, вона не псувалася (див. Вихід 16:24–26). Однак знову дехто не міг повірити, поки не побачить, і вони йшли збирати манну в Суботній день, проте “не знайшли” (див. Вихід 16:27–29).

Коли Єгова забезпечував людей їжею тільки на один день, то намагався навчити вірі народ, який за період, що тривав понад 400 років, майже втратив віру своїх батьків.

Він навчав людей довіряти Йому. По суті, діти Ізраїля мали ходити з Ним кожного дня і вірити, що Він дасть їм достатньо їжі для наступного дня *саме* наступного дня і т.д. Таким чином, їм завжди доводилося тримати Його в своєму розумі й серці.

Як тільки коліна Ізраїля отримали змогу забезпечувати себе самостійно, вони були зобов'язані це робити. Це стосується і нас, коли ми просимо Бога про хліб насущний для себе—про допомогу в той час, коли самі не спроможні забезпечити себе—ми все ще повинні активно працювати і забезпечувати себе тим, що в наших силах.

Довіряти Господу

Колись, до того як мене було покликано генеральним авторитетом, я мав особисті фінансові труднощі, які тривали кілька років. Серйозність і невідкладність проблеми то вщухала, то знов загострювалася, але повністю вона не вирішувалася. Інколи ця проблема загрожувала благополуччю моєї сім'ї, і я думав, що ми можемо зазнати фінансового краху. Я молився, щоб якесь чудесне втручання врятувало нас. І хоча я молився про це багато разів з великою щирістю і палким бажанням, відповідь в кінці була—“Ні”. Зрештою я навчився молитися так, як робив це Спаситель: “Та проте—не Моя, а Твоя нехай станеться воля!” (Лука 22:42). З кожним маленьким кроком на шляху до остаточного вирішення цієї проблеми, я звертався по допомогу до Господа.

Іноді я вичерпував усі свої ресурси, не маючи ні місця, ні людини, щоб звернутися по допомогу в подоланні скрути. Не маючи жодних засобів, я неодноразово опускався на коліна перед Небесним Батьком, зі словами благаючи про Його допомогу. І Він допомагав. Іноді це було просто відчуття миру, відчуття запевнення, що все владається. Я міг не бачити, як просуватися далі

або якою дорогою іти, але Він давав мені знати, що прямо чи опосередковано Він відкриє шлях. Змінювалися обставини, в голові з'являлася нова практична ідея, в необхідний момент надходив якийсь неочікуваний прибуток або я отримував допомогу в якомусь іншому вигляді. Якимось чином рішення знаходилося.

І хоча тоді мені було нелегко, коли зараз я озираюся назад, моє серце сповнюється вдячності за те, що мої проблеми не вирішувалися миттєво. Той факт, що я був змушений звертатися до Бога по допомогу майже щодня протягом багатьох років, навчив мене, як справді молитися і отримувати відповіді на молитву, а також навчив мене віри в Бога на практиці. Я пізнав мого Спасителя і мого Небесного Батька у такий спосіб і такою мірою, як не міг би пізнати інакше,

або це могло зайняти набагато більше часу. Я дізнався, що хліб насущний—це дорогоцінний продукт. Я дізнався, що манна сьогодні може бути такою ж реальною, як і та манна з біблійної історії. Я навчився довіряти Господу всім своїм серцем. Я навчився ходити з Ним кожного дня.

Вирішення проблем

Коли ми просимо хліба на кожен день—не на тиждень, не на місяць і не на рік,—це також спосіб, завдяки якому ми можемо зосередитися на менших і простіших

Коли Єгова забезпечував людей їжею тільки на один день, то намагався навчити віри народ, який за період, що тривав понад 400 років, майже втратив віру своїх батьків. Він навчав людей довіряти Йому.



складових проблеми. Можливо, щоб впоратися з чимось дуже великим, нам доведеться працювати над цим потроху кожний день. Іноді ми будемо спроможні як слід зорганізувати лише один день або навіть частину дня.

У 1950-х моя мама перенесла серйозну операцію з видалення ракової пухлини, після чого їй довелося пройти через десятки болісних сеансів опромінення. Вона згадує, що в той час її мама навчила її чогось, що завжди допомагало їй з тих пір:

“Я була дуже хворою й кволою, і якось я сказала їй: “О, мамо, я не зможу витримати ще шістнадцять сеансів цього лікування”.

І вона відповіла: “Чи можеш ти витримати це сьогодні?”

Шматок насущного божественного хліба нам також потрібен для того, щоб стати тими, ким ми мусимо стати. Покаятися, вдосконалитися і зрештою досягти “мір[и] зросту Христової повноти”—це поступовий процес.

“Так”.

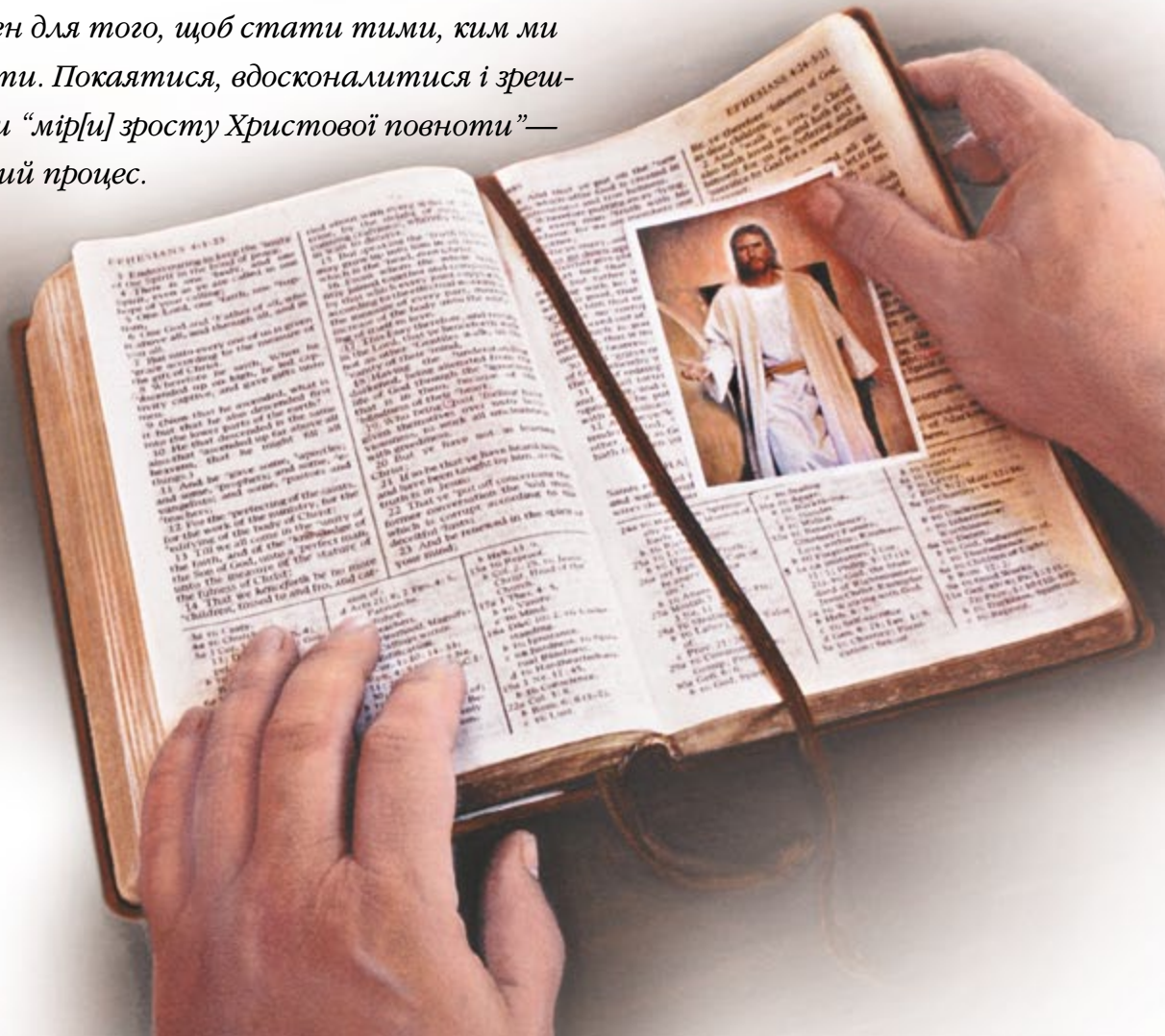
“Добре, люба, це все, що тобі слід зробити сьогодні”.

Це допомагало мені багато разів, коли я згадувала, що мушу зосередитися лише на одному дні або на одній речі”.

Дух може скеровувати нас в тому, коли слід думати про майбутнє, а коли варто зосередитися лише на одному дні, одному моменті.

Сягнути свого потенціалу

Я висловив думку про те, що просити у Бога насущний хліб і отримувати його від Нього—це важливий процес, завдяки якому ми навчаємося довіряти Богові і зносити виклики життя. Шматок насущного божественного хліба нам також



потрібен для того, щоб стати тими, ким ми мусимо стати. Покаятися, вдосконалитися і зрештою досягти “мір[и] зросту Христової повноти” (Ефесеям 4:13)—це поступовий процес. Збагачення свого характеру новими й корисними звичками, або подолання поганих звичок чи схильностей, в більшості випадків,—це процес, який складається з одного зусилля сьогодні, одного завтра і так далі. Можливо він триватиме багато днів або навіть місяців і років, поки перемога не буде здобута. Але ми здатні зробити це, оскільки ми можемо звертатися до Бога за хлібом насущним, по допомогу, яку потребуємо щодня.

Президент Н. Елдон Теннер (1898–1982), перший радник у Першому Президентстві, сказав: “Коли ми роздумуємо над тим, як добре мати рішучість змінитися в бік добра, давайте візьмемо зобов’язання дисциплінувати себе, ретельно зважуючи всі свої рішення, думаючи, навіщо ми їх приймаємо і зрештою, обіцяючи їх дотримуватися і не дозволяючи жодній перепоні зупинити нас. Давайте нагадувати собі на початку кожного дня, що ми можемо виконувати своє рішення саме цього дня”¹.

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, нещодавно навчав, що постійне виконання простих щоденних справ таких, як сімейна молитва, вивчення Писань і домашній вечір, є важливим для створення міцної сім’ї. “Наша послідовність у виконанні, на вигляд, маленьких речей,—сказав він,—може привести до значних духовних результатів”².

Президент Езра Тефт Бенсон (1899–1994), говорячи про покаяння, дав таку пораду: “Коли ми прагнемо ставати все більш [схожими на Христа], нам слід пильнувати, щоб не втратити віру в себе і не загубити надії. Ставати такими, як Христос,—це справа

всього життя, і дуже часто зростання і зміни відбуваються повільно, майже невідчутно”³.

Шукати допомоги Господа у служінні іншим

Пам’ятайте, що кожного дня, шукаючи порцію божественного хліба, нам не слід покладатися лише на себе. Якщо ми волимо стати більш схожими на Господаря, на Того, Хто прийшов “не на те, щоб служили Йому, але щоб послужити” (Марк 10:45), то будемо прагнути Його допомоги у щоденному служінні нашим ближнім.

Президент Томас С. Монсон живе за цим принципом краще, ніж будь-хто з тих, кого я знаю. В його серці завжди живе молитва про те, щоб Бог дав йому знати через одкровення кожного дня й кожної миті потреби людей навколо нього і те, як саме можна їм допомогти. Один приклад з його життя ще тоді, коли він служив єпископом, ілюструє той факт, що інколи навіть невелике зусилля, за підтримки Духа, дає дивовижні результати.

“Одним з тих, кому [Президент Монсон] простягнув руку допомоги, був Гарольд Галачер. Його дружина й діти були активними в Церкві. Але не Гарольд. Його дочка Шерон спитала єпископа Монсона, чи може він “зробити щось”, аби повернути її батька до активності. Як єпископ, одного дня він відчув спонукання відвідати Гарольда. То був спекотний літній день, коли він постукав у двері Гарольда, обтягнуті протимоскітною сіткою. Єпископ міг бачити, що Гарольд сидів у своєму кріслі, димлячи цигаркою і читаючи газету. “Хто там?” сердито запитав Гарольд, не підводячи очей.

“Ваш єпископ”,—відповів Том. —Я прийшов познайомитися і запросити вас відвідувати наші збори разом із вашою сім’єю”.

“Ні, я надто зайнятий”,—почулася

Якщо ми волимо стати більш схожими на Господаря, на Того, Хто прийшов “не на те, щоб служили Йому, але щоб послужити”, то будемо прагнути Його допомоги у щоденному служінні нашим ближнім.

зневажлива відповідь. Він так і не підвів очей. Том подякував йому за увагу і залишив поріг дому. Згодом ця сім'я переїхала в інше місце, а Гарольд так жодного разу і не прийшов з ними на богослужіння.

Багато років по тому, брат Галлачер подзвонив в офіс старійшини Томаса С. Монсона і запитав, чи можна домовитися з ним про зустріч.

“...Коли вони невдовзі зустрілися, то обнялися. Гарольд сказав: “Я прийшов вибачитися за те, що не підвівся зі свого крісла і не запросив вас в дім того літнього дня багато років тому”. Старійшина Монсон запитав

його, чи активний він у Церкві. Зі стриманою усмішкою Гарольд відповів: “Зараз я другий радник у єпископаті мого приходу. Ваше запрошення повернутися до Церкви і моя заперечна відповідь так непокоїли мене, що я вирішив щось з цим зробити”⁴.

Щоденний вибір

Коли ми думаємо про наш насущний хліб, це допомагає нам пам'ятати про деталі нашого життя, про значущість маленьких справ, якими наповнені наші дні. Досвід навчає, що, наприклад, у шлюбі, постійне виявлення звичайної доброти, надання допомоги й вияв уваги набагато

*“Я—хліб живий, що з неба зійшов: коли хто
споживатиме хліб цей, той повік буде жити.
А хліб, що дам Я, то є тіло Моє, яке Я за
життя світові дам”.*



краще зберігають любов живою і зміцнюють стосунки, ніж нечасті розкішні або коштовні подарунки.

Подібним чином, щодня роблячи вибір, ми можемо запобігти певним видам злого впливу, не дозволяючи йому увійти в наше життя і змінити наш характер. Під час неформальної розмови з Нілом А. Максвеллом (1926–2004), яка відбулася кілька років тому, ми дійшли висновку, що людина може уникати порнографії і порнографічних зображень, якщо просто буде вибирати на користь добра. Переважно це просто питання самодисципліни: не йти туди, де, ймовірно, можна натрапити на порнографію—або у її фізичному, або в електронному вигляді. Втім, ми визнали, що оскільки порнографія настільки поширена, на неї випадково може натрапити навіть людина, яка робить правильний вибір. “Так,—сказав старійшина Максвелл,—але вона може негайно відкинути її. Не потрібно запрошувати порнографію в дім і пропонувати присісти”.

Те ж саме можна сказати про інші руйнівні впливи та звички. Якщо кожного дня ми будемо обходити увагою такі речі з самого початку, це послужить нам захистом. Тоді в майбутньому нам не доведеться жалкувати, що через неухважність якесь зло або слабкість вкоренилися в нашій душі.

Насправді, протягом дня відбувається не так багато подій, які є зовсім незначущими. Навіть мирські й рутинні справи можуть бути маленькими, але важливими складовими, які з часом допомагають привчитися до дисципліни, сформуванню характеру і навчитися порядку, а це необхідно, щоб реалізовувати наші плани й мрії. Тому, коли ви в молитві просите для себе насущний хліб, ретельно обдумуйте свої потреби: як те, чого вам не вистачає, так і те, від чого вам потрібен захист. Лягаючи

спати, подумайте про успіхи й невдачі того дня і те, що зробить наступний день трохи кращим. І дякуйте своєму Небесному Батькові за манну, яка, завдяки Його турботі, чекала на вас уздовж вашого шляху і підтримувала вас упродовж дня. Ваші роздуми зміцнять вашу віру в Нього, коли ви побачите, як Він допомагає вам щось пережити і щось змінити. Ви зможете знайти втіху в ще одному дні, у ще одному кроці в напрямку до вічного життя.

Пам'ятати про хліб життя

Понад усе пам'ятайте, що у нас є Він, прообразом і символом Кого була манна, істинний хліб життя, Викупитель.

“Я—хліб життя!

Отці ваші в пустині їли манну,—і померли. То є хліб, Який сходить із неба,—щоб не вмер, хто Його споживає.

Я—хліб живий, що з неба зійшов: коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити. А хліб, що дам Я, то є тіло Мое, яке Я за життя світові дам” (Іван 6:48–51).

Я свідчу вам про живу реальність Хліба Життя, Ісуса Христа, і про безмежну силу й досяжність Його Спокути. Зрештою, саме Його Спокута і Його благодать є нашим хлібом насущним. Ми повинні звертатися до Нього щодня, чинити Його волю кожного дня, ставати єдиними з Ним так само, як Він з Батьком (див. Іван 17:20–23). Нехай наш Небесний Батько дарує нам хліб насущний, якщо ми так робимо. ■

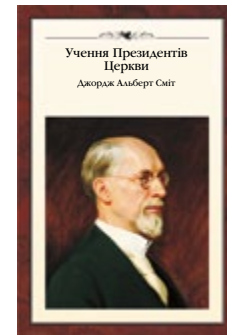
З виступу на вогнику Церковної системи освіти, що відбувся 9 січня 2011 р. Повний текст англійською мовою можна знайти на сайті speeches.byu.edu.

ПОСИЛАННЯ

1. N. Eldon Tanner, “Today I Will ...,” *Liahona*, Mar. 2003, 27–28.
2. Девід А. Беднар, “Бути більш старанними і турботливими вдома”, *Ліягона*, лист. 2009, с. 20.
3. Ezra Taft Benson, “A Mighty Change of Heart,” *Tambuli*, Oct. 1990, 7.
4. Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), 160–161.

Зрештою, саме спокута і благодать Спасителя є нашим хлібом насущним.





ВІН ЖИВ ВІДПОВІДНО ДО ТОГО, ЧОГО НАВЧАВ

Історії з життя Президента Джорджа Альберта Сміта є доказом того, що він не лише вірив у євангелію, а жив за нею.

Тед Барнс

Відділ навчальних матеріалів

Під кінець напруженого дня Джон А. Уїдсоу сидів у своєму кабінеті, “відчуваючи втому після робочого дня”. Йому треба було владнати складну проблему, і він відчував на собі важкий тягар відповідальності. “Я був виснажений”,— розповідав він.

Саме в цю мить хтось постукав у мої двері, й увійшов Джордж Альберт Сміт. Він сказав: “Я йду додому, мій робочий день закінчився. Я подумав про вас та проблеми, які вам потрібно вирішити. Ось і зайшов, щоб заспокоїти та благословити вас”.

“...Я ніколи цього не забуду. Ми трохи поговорили, потім попрощалися і він пішов додому. Моє серце відчувало піднесення. Вдома залишила мене”.

Пригадуючи цей випадок через багато років, уже будучи членом Кворуму Двадцятьох Апостолів, старійшина Уїдсоу (1872–1952) казав: “У цьому був весь Джордж Альберт Сміт. Він віддав мені свій час, свою силу”¹.


Джордж Альберт Сміт (1870–1951), який служив восьмим Президентом Церкви з 1945 по 1951 рік вважав, що якщо ми дійсно маємо свідчення про євангелію Ісуса Христа, воно саме виявиться у способі нашого життя—особливо в тому, як ми ставимося одне до одного. “Правильне і послідовне життя,—навчав він,—це найбільше свідчення, яке ми можемо скласти про істинність цієї роботи”².

Книга *Учення Президентів Церкви: Джордж Альберт Сміт*, призначена для вивчення у кворумах Мелхиседекового священства і в Товаристві допомоги в 2012 році, яскраво представляє свідчення Президента Сміта—як у його вченнях, так і в історіях з його життя. Далі подано кілька прикладів цих історій та вчень.

Сила доброти

Одного спекотного літнього дня робітники проводили ремонтні роботи на вулиці біля дому Президента Сміта.

Коли робота активно розгорнулася, а сонце стало припікати все сильніше, робітники почали



вживати непристойні й грубі слова. Невдовзі один із сусідів підійшов і насварив робітників за їхню непристойну мову, вказуючи на те, що неподалік живе Джордж Альберт Сміт. Не звернувши уваги, вони почали лаятися навіть ще більше.

Тим часом Президент Сміт був у себе на кухні, готуючи графин лимонаду. Він виніс його на вулицю разом з кількома склянками і сказав робітникам: “Мої друзі, видно, що вам так жарко і ви стомилися. Може зайдете та посидите тут, під моїми деревами, та трохи вип’єте холодненького?”

Зі смиренням і вдячністю робітники прийняли його пропозицію, а після такого приємного перепочинку вони закінчили свою роботу спокійно, виявляючи повагу³.

Такі, як цей, випадки показують переконаність Джорджа Альберта Сміта в тому, що ми можемо “вирішувати свої проблеми в душі любові й доброти до всіх”⁴. “Є такі, хто буде допускатися помилок,—казав він.— Сьогодні серед нас є ті, хто збився зі шляху, але вони—діти нашого Господа і Він любить їх. Він дав вам і мені право йти до них з добротою і любов’ю, з терпінням і з бажанням благословити, знайти, як їм виправити помилки, яких вони допускаються. Я не маю привілею судити. ... Але я маю привілей, якщо я бачу, що вони чинять неправильно,— тим чи іншим способом, якщо це можливо, повернути їх назад на шлях, який веде до вічного життя в цілестіальному царстві”⁵.

“Яка радість, який спокій, яке задоволення можуть прийти в життя наших сусідів та друзів завдяки доброті! Як би мені хотілося написати це слово великими літерами і проголосувати його. Доброта—це сила, яку Бог дав нам, щоб відкрити закам’янілі серця і пом’якшувати вперті душі”⁶.

Ділитися євангелією

Президент Сміт вважав, що коли ми ділимося євангелією, то виявляємо “найбільшу доброту”⁷. Він визнавав,

що інші церкви роблять добрі справи й радів цьому, однак він знав, що відновлена євангелія може запропонувати людству щось унікальне і цінне.

Одного разу, коли він служив президентом місії, один чоловік сказав йому: “Ну, з усього того, що я можу дізнатися про вашу Церкву, вона така ж хороша, як і будь-яка інша церква”.

“Я гадаю, він думав, що це було великим компліментом для нас,— зазначив Президент Сміт.— Однак я сказав йому: “Якщо Церква, яку я тут представляю, має не більшу важливість для дітей людських, ніж будь-яка інша церква, тоді я неправильно виконую тут свій обов’язок”⁸.

Як навчав Президент Сміт, причина, з якої наше послання є настільки важливим, полягає в тому, що “святі останніх днів—єдині, хто має повноваження нашого Небесного Батька виконувати обряди євангелії. Світу ми потрібні”⁹.

Через це Президент Сміт хотів, щоб святі останніх днів відчували “сильне й енергійне бажання ділитися з усіма дітьми нашого Батька тим хорошим, що Він так щедро вділив нам”¹⁰.

“Іноді я відчуваю,—сказав він,—що ми недостатньо усвідомлюємо важливість [євангелії], ми навчаємо її не з тією палкістю, як вона цього вимагає”¹¹.

Близький друг спостерігав, як Президент Сміт показував приклад “палкості”, ділячись євангелією: “У кількох випадках я мав привілей подорожувати потягом з Президентом Смітом. І щоразу я помічав: як тільки подорож починалася, він брав зі свого портфеля кілька брошур євангельського змісту, клав їх собі до кишені, а потім відправлявся ходити між пасажирами. У приємній йому дружній і прийнятній манері він швидко знайомився з кимось із пасажирів, і вже через короткий час я чув, що він розповідає своєму новознайденому другу або історію про те, як пророк Джозеф Сміт організував Церкву, або про вихід святих з Наву та їхні страждання й труднощі під час переходу рівнинами

до Юти, або якісь євангельські принципи. Розмова за розмовою, пасажир за пасажиром—і так до кінця подорожі. За всі роки мого знайомства з Президентом Смітом, а воно тривало більше сорока років, я засвоїв, що, де б він не був, перш за все і понад усе він був місіонером для Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів”¹².

Учіть своїх дітей

Джордж Альберт Сміт і його дружина Люсі відповідально ставилися до божественного доручення “виховувати своїх дітей у світлі та істині” (УЗ 93:40). Їхня дочка Едіт розповідала про один випадок, коли її батько скористався нагодою навчати. Вона їхала міським автобусом з уроку гри на піаніно і кондуктор забув взяти з неї плату за проїзд. “Якось так сталося, що він проминув мене,—розповідала вона,—і я доїхала до своєї зупинки, так і тримаючи в руці п’ятицентову монету; я відчувала піднесений настрій, щиро радіючи, що проїхала безкоштовно.

“...Я весело підбігла до батька, щоб розказати, як мені пощастило. Він терпляче слухав мою розповідь. Я вже почала уявляти, яка ж це я вправна. ...

Коли я закінчила своє оповідання, батько сказав: “Але ж, сонечко, навіть якщо не знає про це кондуктор, знаєш про це ти і знаю я, і знає Небесний Батько. Отже, вже троє нас повинні бути задоволені, бачачи, що ти повністю платиш за те, що отримала”.

Едіт повернулася до рогу вулиці й заплатила за проїзд. Пізніше вона сказала: “Я справді вдячна Батькові, який був достатньо мудрим, щоб по-доброму вказати мені на помилку, бо якби він не звернув на це уваги, то я б подумала, що він це схвалює”¹³.

Президент Сміт навчав членів Церкви, що любов має силу надихати наших дітей жити праведно. “Навчайте своїх дітей



Президент Сміт показує Книгу Мормона Мані Турквозі (зліва) і Мануеліто Бегаю.

дотримуватися морального закону. Огорніть їх, наче руками, своєю любов’ю, щоб у них не виникало бажання хоч якимось чином спокуситися на зло, яке оточує їх з усіх боків”¹⁴.

“Це наш обов’язок—і я повинен сказати, це також і наш привілей, так само як і наш обов’язок—приділяти достатньо часу, щоб потурбуватися про безпеку наших дітей і так любити їх та заслуговувати їхню любов, щоб вони з радістю прислухалися до нашої думки та поради”¹⁵.

Вічні сім’ї

Джордж Альберт і Люсі Сміт були одружені вже майже 40 років, коли Люсі почала довгу боротьбу зі слабким здоров’ям. І хоча Президент Сміт хвилювався за дружину і намагався втішати її при кожній нагоді, однак через виконання обов’язків генерального авторитета його часто не було вдома. Одного дня після того, як Президент Сміт виголосив промову на похороні, хтось вручив йому записку, в якій йшлося, про те, що він має негайно повернутися додому. Пізніше він напише у щоденнику:

“Я відразу ж пішов з каплиці, але моя люба дружина зробила свій останній подих ще до мого повернення додому. Вона пішла, коли я промовляв на тому похороні.

Президент Сміт вважав, що коли ми ділимося євангелією, то виявляємо “найбільшу доброту”, бо лише святі останніх днів є тими, хто мають повноваження від Небесного Батька виконувати обряди євангелії. Світу ми потрібні”.

Безсумнівно, я втратив віддану супутницю життя і мені буде самотньо без неї.

Незважаючи на те, що наша сім'я тяжко переживає це горе,—продовжував він,—нас втішає впевненість у тому, що ми об'єднанні з [нею], якщо залишимося вірними. ... Господь є най-добришим і забрав [від мене] будь-яке відчуття смерті, за що я надзвичайно вдячний”¹⁶.

Президент Сміт знаходив силу і втіху у своєму свідченні про план спасіння і храмові обряди, які запечатують сім'ї навечно. Він навчав:

“Запевнення в тому, що стосунки, які існують тут—батьків і дітей, чоловіків і дружин—будуть продовжуватися на небесах, і в тому, що це лише початок великого й славетного царства, яке наш Батько призначив нам для успадкування по той бік завіси, сповнює нас надією й радістю.

Якби я вважав так, як вважає дуже багато людей, що тепер, коли моя люба дружина і мої любі батьки померли, вони пішли з мого життя назавжди і я їх більше ніколи не побачу, то це відібрало б у мене одну з найбільших радостей мого життя: чекати на зустріч з ними, й відчуті їхню привітність і любов та подякувати їм від всього свого вдячного серця за все, що вони зробили для мене”¹⁷.

“Коли ми усвідомлюємо, що смерть—це лише один з кроків, які діти Бога будуть робити у вічності, і що вона стається за Його планом, то це позбавляє смерть її жала і ставить нас перед лицем реальності вічного життя. Багато сімей вже були змушені тимчасово попрощатися з тими, кого вони люблять. Коли смерть забирає близьких, вона непокоїть нас, якщо ми це їй дозволяємо, і тим самим приносить великий сум у наше життя. Якщо ж наші духовні очі будуть розплющені і ми зможемо бачити, то, я впевнений, ми будемо втішені тим, що відкриється нашому зору. Господь не залишив нас без надії. Навпаки, Він дав нам кожне запевнення стосовно вічного щастя, за умови, що ми, поки буде тривати наше земне життя, будемо приймати Його думку й пораду.

Це не даремна мрія. Це факти”¹⁸.



Вгорі: Президент Сміт зі своїм сином Джорджем Альбертом Смітом мол. Вгорі: випуск журналу Time за 1947 рік зі статтю про Президента Сміта і Церкву.

Любов і служіння

Мабуть, Президента Сміта найбільше знали за любов, яку він виявляв до інших. Він вірив у те, що любов є суттю евангелії. Він казав святим: “Якщо евангелія Ісуса Христа, як вона дана вам, не вселила у ваше серце почуття любові до людей, що навколо вас, тоді я хочу сказати, що ви повною мірою не скористалися чудовим даром, який прийшов на землю, коли була організована ця Церква”¹⁹.

Як Президент Церкви Президент Сміт благословив життя тисяч людей шляхом здійснення програми благополуччя та інших ініціатив по всьому світу. Однак він знаходив час для меншого, більш особистісного служіння. Один з його соратників, старійшина Річард Л. Еванс (1906–1971), з Кворуму Дванадцятих Апостолів, писав: “Звичною справою було бачити його до і після свого робочого дня в лікарняних коридорах, коли він переходив з палати в палату, благословляючи, підбадьорюючи і піднімаючи настрої своєю несподіваною появою в тих місцях, де за його відвідини, що приносили втіху й заспокоєння, були так вдячні. ... Для нього було притаманним йти туди, де, як він відчував, він може надати допомогу й підбадьорити”²⁰.

Президент Томас С. Монсон розповідав таку історію про любов Президента Сміта: “Одного холодного морозного ранку бригада прибиральників вулиці [в Солт-Лейк-Сіті] звільняла вуличні водостоки від великих кусків льоду. Постійним працівникам допомагали тимчасові, яким вкрай необхідна була робота. Один з них мав на собі тільки легкий светр і потерпав від холоду. Поруч з бригадою зупинився стрункий чоловік з гарно підстриженою бородою і сказав тому працівнику: “У такий ранок вам треба щось тепліше за светр. Де ваше пальто?” Працівник відповів, що в нього немає пальта. Тоді перехожий зняв своє пальто і передав його

робітникам, кажучи: “Це пальто тепер ваше. Воно з товстої вовни, і вам у ньому буде тепло. Я працюю недалеко, на тому боці вулиці”. Це була Південна Храмова вулиця. Цим добрим самарянином, який без пальта увійшов до будівлі Церковної адміністрації, щоб виконувати свою щоденну роботу, був Президент Джордж Альберт Сміт—Президент Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Цей безкорисливий вияв щедрості вказав на ніжність його серця. Він справді був сторожем для брата свого”²¹.

Подробиці щоденного життя

Розповідаючи про свої вірування пасажирів у поїзді або віддаючи робітнику на вулиці, який потерпав від холоду, своє пальто, Президент Джордж Альберт Сміт постійно складав свідчення своїми вчинками, так само, як і своїми вченнями. Крізь усю книгу *Учення Президентів Церкви: Джордж Альберт Сміт* червоною ниткою проходить тема—евангелія Ісуса Христа повинна справляти сильний вплив на наше життя.

Як сказав один зі спостерігачів про Президента Сміта: “Його релігія—це не заморожена доктрина. Вона—не теорія. Для нього вона щось більше, ніж прекрасний план, яким захоплюються. Вона—це щось більше, ніж філософія життя. Для нього, людини практичного складу розуму, релігія—це ставлення, з яким живе людина, з яким вона щось робить, навіть якщо це просто сказане добре слово чи подана склянка холодної води. Його релігія повинна знаходити виявлення у вчинках. Вона повинна постійно проявлятися у деталях повсякденного життя”²².

Президент Дж. Рубен Кларк мол. (1871–1961), один з його радників у Першому Президентстві, підсумував життя Президента Сміта такими словами: “Він був одним з небагатьох, про кого ви можете сказати, що він жив так, як того навчав”²³. ■

ПОСИЛАННЯ

1. John A. Widtsoe, in Conference Report, Apr. 1951, 99; див. також *Учення Президентів Церкви: Джордж Альберт Сміт* (2011), xxxvii–xxxviii.
2. *Учення: Джордж Альберт Сміт*, с. 9.
3. Див. *Учення: Джордж Альберт Сміт*, с. 223.
4. *Учення: Джордж Альберт Сміт*, с. 223.
5. *Учення: Джордж Альберт Сміт*, с. 227.
6. *Учення: Джордж Альберт Сміт*, с. 228.
7. *Учення: Джордж Альберт Сміт*, с. 124.
8. *Учення: Джордж Альберт Сміт*, с. 152.
9. *Учення: Джордж Альберт Сміт*, с. 125.
10. *Учення: Джордж Альберт Сміт*, с. 129.
11. *Учення: Джордж Альберт Сміт*, с. 150.
12. Престон Ніблі в *Учення: Джордж Альберт Сміт*, с. 123.
13. Див. *Учення: Джордж Альберт Сміт*, с. 235.
14. *Учення: Джордж Альберт Сміт*, с. 240.
15. *Учення: Джордж Альберт Сміт*, с. 228.
16. Див. *Учення: Джордж Альберт Сміт*, xxvii.
17. *Учення: Джордж Альберт Сміт*, сс. 83–84.
18. *Учення: Джордж Альберт Сміт*, сс. 76–77.
19. *Учення: Джордж Альберт Сміт*, с. 14.
20. Річард Л. Еванс, в *Учення: Джордж Альберт Сміт*, сс. 11–13.
21. Томас С. Монсон, в *Учення: Джордж Альберт Сміт*, с. 13.
22. Брайант С. Хінклі, в *Учення: Джордж Альберт Сміт*, с. 2–3.
23. Дж. Рубен Кларк мол., в *Учення: Джордж Альберт Сміт*, с. 3.

АКУМУЛЯТОР І ХОЛОДНИЙ ВІТЕР

Одного дня, відпрацювавши свою зміну в храмі Айдахо-Фоллз, я погодився підвезти двох братів до їхнього автомобіля, який зупинився на шосе південніше від Айдахо-Фоллз, шт. Айдахо, США. Добра подружня пара зупинилася того дуже холодного грудневого дня і привезла брата Томпсона і брата Кларка до храму.

Брат Томпсон був переконаний, що в його машині слід поміняти акумулятор. Я повіз його до найближчого автомагазину, щоб купити акумулятор, і оскільки мав із собою в машині інструменти, погодився замінити його.

На щастя, у мене була пара рукавиць і зимова куртка. Піднявши капот, я приготувався вийняти старий акумулятор і замінити його на новий.

Щоб замінити акумулятор, мені необхідно було від'єднати кілька деталей автомобіля, у тому числі резервуар для промивання лобового скла. Невдовзі я зрозумів, що мої інструменти не відповідають розмірам гвинтів, а кілька гайок неможливо навіть зрушити з місця. Я використав різні інструменти і спробував різні положення, але ніщо не поворухнулося. Температура на дворі була -15°C, а невеликі вантажівки, які проїздили повз нас, створювали пронизливо холодні потоки повітря. Ситуація здавалася безнадійною, я замерз і був розстроений.

Я звернувся по єдину доступну

допомогу. Я щиро помолився, пояснюючи Небесному Батькові свою ситуацію і просячи Його або викрутити гвинти і гайки, або допомогти мені знайти спосіб, як це зробити. Закінчивши молитву, я знову взяв плоскогубці і затиснув гайку, яка не піддавалася. Вона була вже відкручена! Мовчки я висловив гарячу подяку, вийняв гайку і продовжив роботу.

Невдовзі глибше в машині я побачив гвинт, який завдавав клопотів, бо не відкручувався. І знову, розуміючи, що ситуація безвихідна, я ще з більшим запалом просив про допомогу, виявляючи ще більше

довіри. Цього разу я відчув спонукання від'єднати спочатку гвинти, що знаходилися в глибині, а потім повернути скобу акумулятора, що я і зробив. Гвинт, що ніяк не піддавався, легко зрушився. За мить я вийняв старий акумулятор.

Я вставив новий акумулятор і заанімілими пальцями знову з'єднав усі деталі найкращим чином. Потім я під'єднав електричні кабелі. Брат Томпсон повернув ключ і, коли мотор запрацював, широко усміхнувся. Я з вдячністю закрив капот. Пробувши надворі майже годину, я не відчував ніг і рук, ледве



Я використав різні інструменти і спробував різні положення, але ніщо не поворухнулося. Ситуація здавалася безнадійною, я замерз і був розстроєний.



сідаючи у свою машину.

Я їхав за братом Томпсоном і братом Кларком до їхнього дому, щоб переконатися, що вони безпечно дісталися додому. Керуючи машиною, я відчував насолоду від тепла, що йшло від обігрівача. Ноги і руки поступово зігрівалися. Я був глибоко вдячний Небесному Батькові за допомогу. Після повернення додому я отримав відчуття, що Він відповів на молитви цих братів, пославши мене Своїм служителем. У свій чудесний спосіб Він надав їм допомогу і зміцнив мою віру. ■

С. Лі Бендіксен, шт. Айдахо, США

ЦІННА РІЧ

Колись я працював у кол-центрі з обслуговування споживачів, де співробітники майже не мали можливості спілкуватися між собою. Одного разу в суботу наша завідувачка вирішила організувати обід для всієї групи, щоб ми могли познайомитися. Вона сказала, що кожен з нас має принести якусь цінну для нас річ і пояснити, чому вона для нас важлива.

Розмірковуючи над її проханням, я зрозумів, що це дасть мені можливість навчати моїх співробітників про євангелію. Оскільки релігія є дуже делікатною темою, я знав, що мені слід бути обережним у виборі цієї речі й поясненні її важливості для мене.

Коли настав день обіду, нам усім було приємно познайомитися одне з одним. Після обіду завідувачка почала першою розповідати про цінну для неї річ. Це був сімейний фотоальбом. Вона розповіла, через які труднощі пройшла під час розлучення з чоловіком, ставши матір'ю-одиначкою, і як розпочала нове життя.

Після неї ще кілька чоловік розповідали про себе, а потім настала моя черга. Я розповів співробітникам, що моя цінна річ—це те, що я ношу кожен день: моя каблучка ВП. Я розповів їм, що літери означають “Вибирай правду” і що каблучка нагадує мені завжди дотримуватися заповідей Бога. Кілька чоловік запитали про вірування Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Це дало мені можливість розповісти про значення сімей у плані нашого Небесного Батька

для Його дітей, що сім'ї можуть бути вічними і що у нас є Спаситель, Який віддав за нас Своє життя. Я також розповів їм кілька випадків зі своєї місії. Поки я розповідав, то відчував Духа, так само, як і мої співробітники.

Після того мені неодноразово ставили запитання про євангелію, і я запрошував кількох людей до церкви. Потім я працював у інших місцях і ніколи не дізнався, чи хтось із колишніх співробітників захотів довідатися більше, однак мені було приємно думати, що я розповів їм про те, що істинна Церква Ісуса Христа зараз є на землі і що Небесний Батько має план щастя для Своїх дітей.

Як члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів ми маємо відповідальність ділитися євангелією. Через малі й прості речі, такі як каблучка ВП, ми можемо викладати важливі уроки, що сприятимуть спасінню наших братів і сестер. ■
Рафаель Барріос, Санта-Фе, Аргентина

Оскільки релігія є дуже делікатною темою, я знав, що мені слід бути обережним у виборі речі, про яку я хотів розповісти.



Коли я сіла на диван, знесилена переживаннями, наш дворічний син підійшов до ковдри, в яку ніхто не був загорнутий, і прошепотів: “Привіт, маленька сестричко”.



ЧИТАЙ СВОЮ КНИГУ МОРМОНА

Ми повинні були відчувати радість, але на серці було важко, а в руках порожньо. Дебра Каелія Картер з'явилася на світ, як їй і належало, 26 квітня 2010 року, але вона була мертвонародженою.

Ідучи додому, я несла маленьку рожеву ковдру, в яку ми загортали і в якій тримали Дебру в лікарні. Коли я сіла на диван, знесилена переживаннями, наш дворічний син підійшов до ковдри, в яку ніхто не був загорнутий, і прошепотів: “Привіт, маленька сестричко. Я люблю тебе”.

По моєму обличчю покотилися сльози, і я відвернулася. Відвернувшись, я побачила слова плаката з журналу *Друг*, який висів на стіні: “Наш Небесний Батько знаходиться на відстані молитви, а Святий Дух— на відстані шепоту”¹.

Я почала виливати своє серце Богові в мовчазній гарячій молитві. У цей час я відчула, як Святий Дух шепоче: “Знову читай свою Книгу Мормона”. Я щойно закінчила її читати, однак відчуття було виразним, а враження чітким.

Вставши рано наступного ранку, я почала читати Книгу Мормона. Олівцем і маркером я позначала кожний уривок, де йшлося про віру, молитву, надію, якості Ісуса Христа, проповідування евангелії та слухання Господнього голосу. Я знала, що маю робити те, що робили Нефій, Енош, Мороній та інші пророки Книги Мормона, коли проходили через випробування. І я повинна робити це з такою ж любов'ю до Спасителя, яка сповнювала їхнє життя у важкі часи.

Під час цих щоденних годин

особистого вивчення Писань я відчувала, як руки Господа огортають мене Його любов'ю, і я відчувала силу Його спокутної жертви за всіх нас. Дух промовляв до мене, спокій огортав мене, а на гарячі молитви надходила відповідь. Розмірковування над словами, які я читала, давало мені силу в моїй скорботі.

Одного дня Дух сповнив мене радістю, коли я читала ці слова:

“Я люблю малих дітей досконалою любов'ю; і вони всі однакові, і є причасниками спасіння. ...

Малі діти ... всі живі в [Бозі] через Його милість. ...

Бо знайте, що *всі малі діти живуть у Христі*” (Мороній 8:17, 19, 22; курсив додано).

Мені здавалося, що я бачу свою дочку *живою* у Христі. Вона усміхнена і щаслива в Його обіймах. З тієї миті я здобула силу жити далі, я відчула, як у моїй душі народилася нова надія щодо моєї сім'ї. Я знала, що міцно тримаючись за Спокуту, Писання, слова сучасних пророків і одне за одного завдяки нашим храмовим завітам, ми зможемо навечно возз'єднатися в сім'ю.

Я люблю Книгу Мормона, яка чітко свідчить про Ісуса Христа, про те, що Він зробив і робить для нас, і що ми повинні робити, аби бути такими, як Він. Книга Мормона приносить світло в моє життя і наповнює моє серце надією на Христа. ■

Джувелін Картер, шт. Вірджинія, США

ПОСИЛАННЯ

1. Зі статті Елейн Ш. Дальтон, генерального президента Товариства молодих жінок, “В усі часі і в усьому, і в усіх місцях”, *Ліягона*, трав. 2008, с. 118.

ТАТОВІ ЧЕРЕВИКИ

Кілька років тому, коли мої батьки допомагали Товариству допомоги сортувати одяг і взуття та інші предмети, які жертвувалися для бідних, мій батько помітив майже нову пару черевиків посеред купи різних предметів. У ту ж мить він відчув сильне спонукання взяти ті черевики.

Моя мама засміялася і сказала: “Ця пара черевиків на три розміри менша, ніж тобі потрібно. Вони тобі не підійдуть”.

Однак батько рішуче наполягав. Після кількох жартів з боку сестер, вони все-таки дозволили йому взяти ті черевики.

Повернувшись додому, він відразу ж начистив їх, наповнив газетою і поклав у коробку зверху у своїй шафі. Нам було сказано не доторкатися до коробки. П'ять років вона лежала на тому місці.

Якось нова сім'я переїхала у сусідній будинок. Там було двоє дітей і шестимісячне немовля. Ми з сестрою відразу ж подружилися з двома дівчатками нашого віку. Розповівши новим друзям про те, що ми дізналися у церкві, ми запросили їх до Початкового товариства. Вони були раді й мали бажання дізнатися більше з того, про що ми розповіли.

Повернувшись додому після Початкового товариства, вони невпинно розповідали своїм батькам про церкву. Тоді наші батьки запросили всю сім'ю послухати

місіонерські уроки і прийти до церкви. Вони з радістю погодилися. Уроки їм сподобалися, і ми раділи, що підемо до церкви разом з ними.

Однак коли настала субота, їхні дочки мали дуже пригнічений вигляд. Ми запитали, що сталося, а дівчатка відповіли, що батьки вже не хочуть іти до церкви.

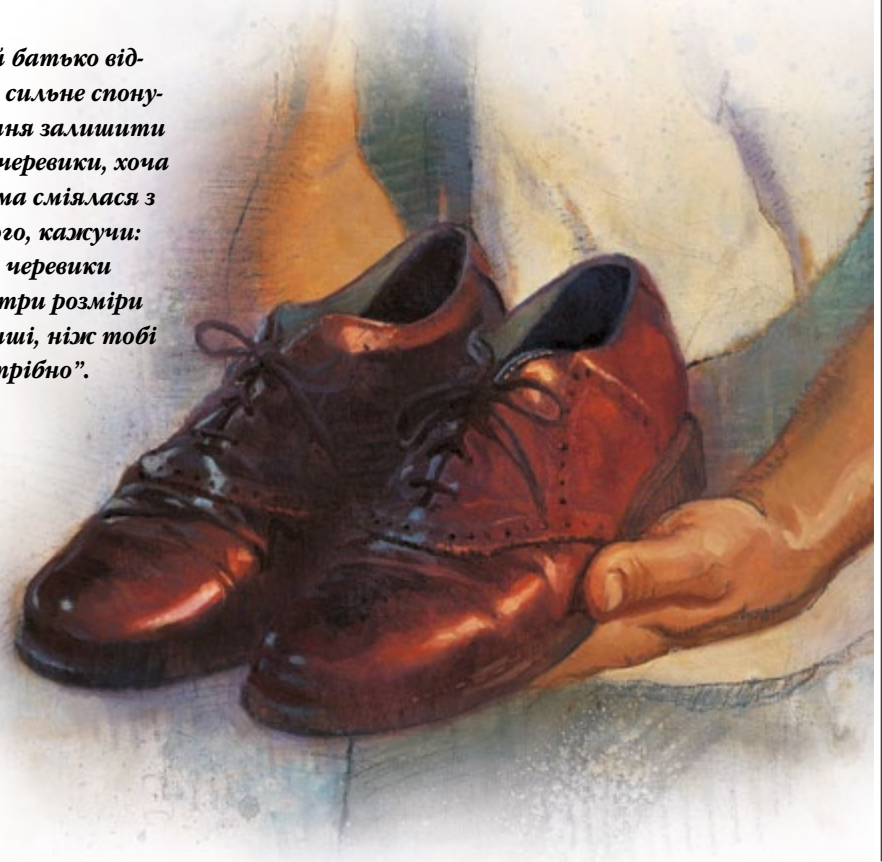
Ми були розстроєні й попросили тата поговорити з батьками дівчаток. Коли батько розповів про благословення, які ми отримуємо, відвідуючи церкву, їхній тато відповів: “Так, я знаю все це. Проблема в тому, що вже давно я не ношу ніякого іншого взуття, окрім кросівок, але я знаю, що ми повинні приходити на церковні збори, одягнувшись пристойно”.

Мій батько відчув сильне спонукання залишити ті черевики, хоча мама сміялася з нього, кажучи: “Ці черевики на три розміри менші, ніж тобі потрібно”.

У ту ж мить мій батько поглянув на маму. Вона точно знала, що робити. Черевики в коробці у верхній частини татової шафи як раз підійшли батьку наших друзів, і вся сім'я пішла до церкви. То була чудова неділя як для них, так і для нас. Невдовзі вони стали членами Церкви, а сьогодні вони є прекрасною вічною сім'єю.

Я знаю, що мій батько отримав спонукання від Святого Духа залишити ті черевики. Тому я завжди прагну його скерування в пошуку сімей, готових почути євангелію. Я знаю, що Він готує сім'ї, і я знаю, що нам потрібно шукати їх та приводити до Христа. ■

Присцилла Коста Ксав'єр,
Сан-Паулу, Бразилія



ВОНИ СВДЧИЛИ НАМ

ДИВІТЬСЯ ВГОРУ

*Трудність для всіх нас
полягає не в тому, щоб
дивитися навкруги, аби
дізнатися, що про наше
життя думають інші
люди, але дивитися вгору
й дізнатися, що про нас
думає Небесний Батько.*



Старійшина
Карл Б. Кук
Сімдесятник



Юнаком я був покликаний служити в Німецьку Гамбургську місію. На Мовній підготовчій місії—попередниці сьогодняшнього Центру підготовки місіонерів—мова мені давалася важко. Минули перший і другий тижні, і я помітив, що інші місіонери мого округу досягли набагато кращих успіхів, ніж я. Вони вже дійшли до складних понять, а я все ще не міг розібратися, коли вживати *die*, коли *der*, а коли *das*.

Мене це почало непокоїти і я занепавав духом. Як я можу успішно служити на місії, якщо не зможу спілкуватися з людьми, яких покликаний навчати?

Я молився про допомогу і попросив благословення священства, яке додало мені впевненості. Проте навчання так само просувалося важко, і одного дня я відчув таке пригнічення і занепокоєння, як ніколи. Коли ми з напарником ішли коридором, я зупинився біля невеликої комірчини для

прибиральника. Я попросив напарника зачекати хвилинку. Непомітно увійшовши в ту кімнату, я став колінами на швабру. Я почав благодати Небесного Батька про допомогу.

Господь відповів на ту молитву. Я відчув, як у голові з'явилася думка: “Я ніколи не покликав тебе досконало оволодіти німецькою мовою. Я просто покликав тебе служити всім своїм серцем, розумом і силою”.

Я відразу ж подумав: “Я *можу це робити*. Я можу служити всім серцем, розумом і силою. Якщо Господь покликав мене саме до цього, *я можу це робити*”. Я підвівся, відчуваючи величезне полегшення.

З того часу моя система вимірів змінилася. Я більше не порівнював свої успіхи з успіхами свого напарника чи інших членів округу.

Натомість я зосереджувався на тому, чого я досягнув, на думку Господа. Замість того, щоб дивитися навкруги, порівнюючи себе з іншими, я почав дивитися вгору, щоб знати, *Його* думку про мої зусилля.

Я не скажу, що з тієї миті я почав вивчати мову набагато краще чи швидше, але я більше не відчував того занепокоєння, яке мав раніше. Я знав, чого Господь хотів від мене, і я був здатний робити це.

Я почав радитися з Небесним Батьком вранці, розповідаючи Йому, що не знав, що станеться упродовж дня, але обіцяв робити все, на що був здатен. “Дай мені вивчити все, що я можу вивчити,— молився я,—але що б не сталося, я обіцяю робити для Тебе сьогодні все, на що тільки здатен”.

Увечері я знову молився і розповідав про те, що вивчив і що зробив. Я ділився з Небесним Батьком як своїми труднощами, так і своїми успіхами. За оцінкою своїх досягнень я почав звертатися



до Нього, а не до інших людей чи навіть до себе.

Усе своє життя, служачи в багатьох покликаннях і призначеннях, я зберігаю в пам'яті той урок, засвоєний понад 35 років тому в маленькій комірчині для віників. Кожного разу, коли мене просять зробити щось таке, що, як мені здається, перевищує мої можливості, я згадую той випадок і кажу собі: "Зачекай. Хто тебе покликає? Кому ти служиш? Кого ти намагаєшся задовольнити?"

Світ, у якому ми живемо сьогодні, застосовує різні мірки—більшість із них зовнішні. На мою думку, такі мірки можуть бути особливо суворими для дорослої молоді. Ви навчаєтеся і здобуваєте ступінь, однак не завжди береться до уваги те, що зараз з вами відбувається на інших заняттях, або у сім'ї, або в життєвій ситуації. Іноді нас оцінюють по тому, який ми маємо вигляд чи яку машину водимо. Ми можемо основувати своє почуття власної гідності по тому, скільки друзів пишуть на нашій стіні на сайтах у соціальній мережі. Ми переймаємося тим, що інші думають про ту людину, з якою ми зустрічаємося або що подумують люди, якщо ми одружимося раніше, ніж закінчимо навчання. Намагаючись задовольнити інших, легко потрапити в пастку, однак ми не можемо довіряти таким зовнішнім міркам. Світ дуже непостійний як у похвалі, так і в критикуванні.

Думаю, що випробування для всіх нас—можливо, в першу чергу, для дорослої молоді—полягає в тому, щоб не намагатися дивитися навкруги, аби побачити, як інші оцінюють наше життя, а дивитися вгору,

щоб побачити, як оцінює нас Небесний Батько. Він дивиться не на обличчя, але на серце (див. 1 Самуїлова 16:7). І Він знає краще за будь-кого, чого потребує кожен з нас.

То як же нам дивитися вгору? Ось кілька принципів, що стануть вам у пригоді.

Під'єднайтеся до духовної сили

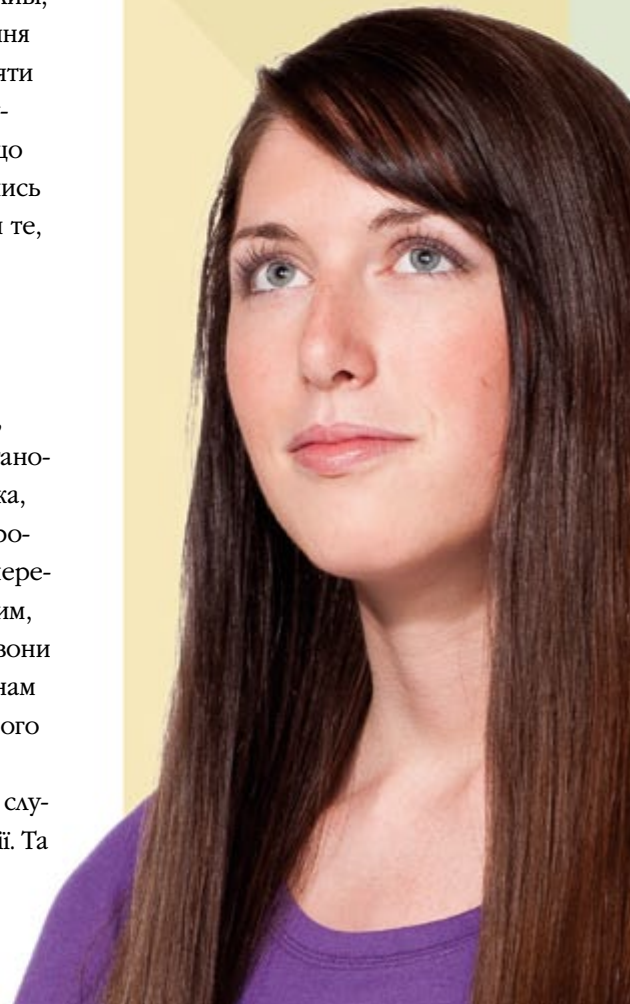
Ми можемо під'єднатися до духовної сили, якої потребуємо для прийняття рішень, починаючи кожен день з особистої молитви й вивчення Писань. Та молитва може включати прохання бути сприйнятливим до плану, який Бог склав для нас. Навіть якщо ми не можемо бачити увесь план, ми можемо просити, щоб бути сприйнятливими до тієї частини плану, яка відкриється цього дня. Якщо ми будемо чутливі, то побачимо плоди свого рішення іти за Ним. Ми будемо здатні діяти відповідно до отриманих спонукань. І ми зможемо робити те, що важко зробити, а також, керуючись правильними мотивами, робити те, що від нас вимагають.

Залишайтеся вірними отриманій настанові

Ми можемо "дивитися вгору", коли залишаємося вірними настановам люблячого Небесного Батька, отриманим через особисте одкровення. Іноді інші люди будуть переконувати нас не діяти згідно з тим, що ми отримали, і навіть якщо вони керуються добрими намірами, нам слід не відхилятися від отриманого спонукання.

У нас з дружиною є дочка, яка служить на місії повного дня в Іспанії. Та

Ми можемо "дивитися вгору", коли залишаємося вірними настановам люблячого Небесного Батька, отриманим через особисте одкровення.





ДИВИТЬСЯ В НЕБЕСА

“Ми повинні поставити собі метою всього життя таке завдання—дивитися в небеса. Деякі нерозумні люди повертаються до мудрості Бога спиною і йдуть за звабами мінливої моди, принакцями хибної популярності та миттєвими захопленнями. Їхня поведінка так схожа на згубний вчинок Ісава, який проміняв своє право первородства на сочевичне вариво.

А які наслідки таких дій? Я свідчу перед вами сьогодні, що коли люди відвертаються від Бога, то заповіді порушуються, мрії не здійснюються, надії розбиваються. Я благаю вас не потрапляти в цю трясовину. У вас є благородне право первородства. Вічне життя в царстві з вашим Батьком—ось ваша мета.

Цієї мети не досягнути одним потужним ривком. Навпаки, її досягнення є наслідком життя, сповненого праведності, численних правильних рішень і навіть незмінності мети й високих ідеалів.

Серед неспокою наших днів, мук сумління та галасу буденного існування незмінна віра стає якорем нашого життя”.

President Thomas S. Monson, “Guideposts for Life’s Journey” (Brigham Young University devotional address, Nov. 13, 2007), 3, speeches .byu.edu.

дочка закінчила середню школу в Новій Зеландії, коли я служив президентом місії. Коли їй виповнився 21 рік, вона сказала: “Тату, мамо, я вважаю, що мені треба поїхати на місію”. Звичайно ж, нам було приємно, що вона прийняла це праведне рішення, однак знаючи, як важко їй було залишати друзів і сім’ю у свої підліткові роки, я сказав: “Ти вже служила на місії”.

Вона усміхнулася і сказала: “Ні, тату, *ти* служив. Тепер *я* хочу піти служити Господу”.

“Гаразд,—усміхнувся я.— Тепер ти служи. Дій згідно з отриманим спонуканням”.

Сьогодні я радію, що вона не лише служить своєму Небесному Батькові і Його дітям в Іспанії, але і що вона діє згідно з отриманим спонуканням. Вона не дозволила навіть мені— батькові, який керується найкращими намірами,—переконати її робити щось інше, крім того, що, як вона відчувала, було правильним для її життя і що Небесний Батько запланував для неї.

Не бійтеся діяти

Хоча важливо дізнаватися про план, приготовлений для нас Небесним Батьком, ми іноді настільки захоплюємося тим, щоб знати всі подробиці від початку до кінця, що боїмося діяти. Не потрапляйте у цю пастку. Робіть правильний вибір, керуючись здоровим глуздом, і йдіть уперед життєвим шляхом. Ми отримуємо благословення, коли приймаємо рішення. Не бійтеся робити вибір лише через страх помилитися. Не бійтеся

нового. Йдучи вперед, ви відчуєте радість від подорожі.

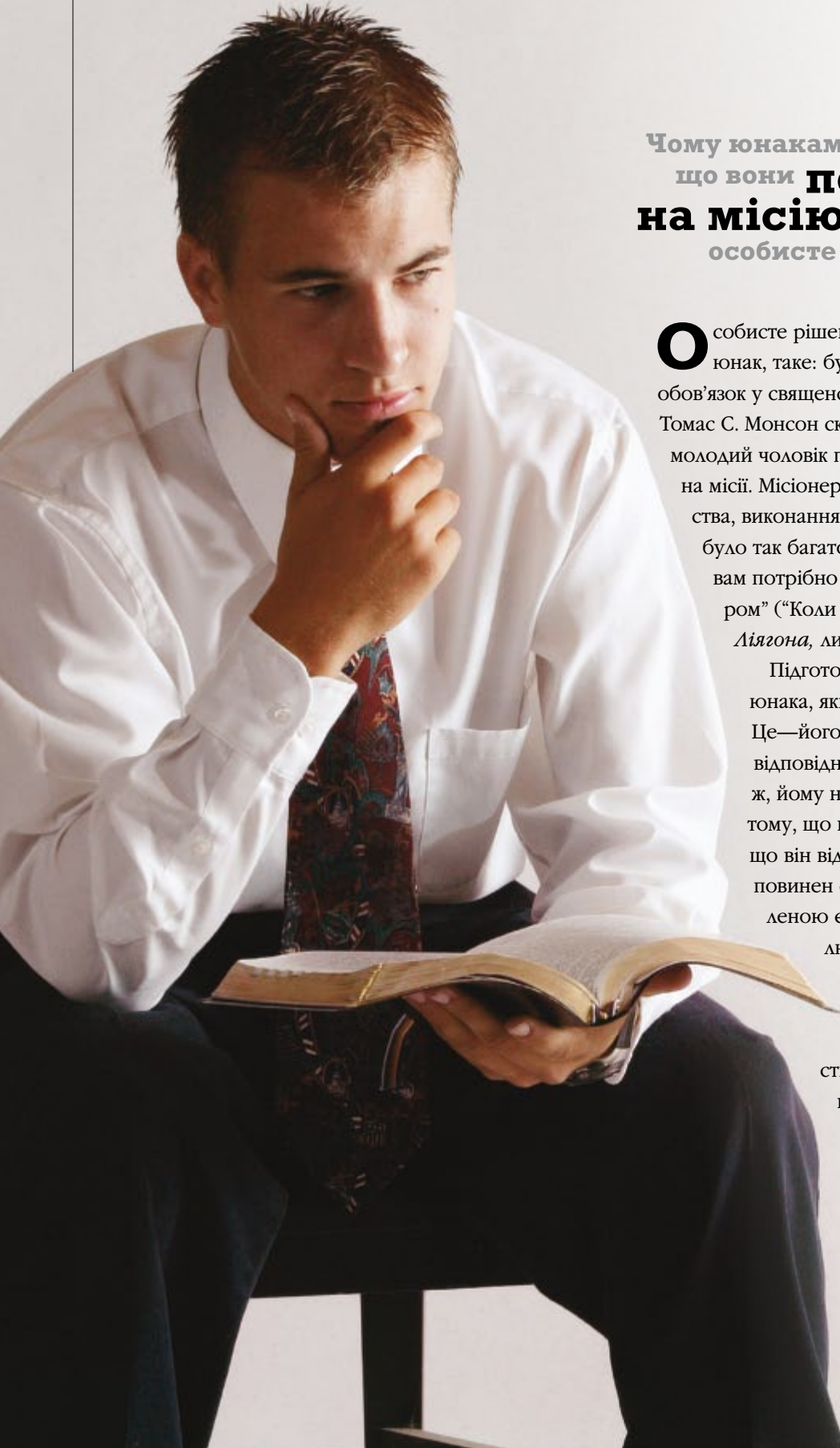
Залишайтеся на своїй позиції

Коли наша сім’я жила в Новій Зеландії, іноді ми були перевантажені численними випробуваннями, які мали зацікавлені Церквою, ново-навернені, місіонери та інші люди. Часто ми молилися, щоб знайти відповіді, і сподівалися отримати їх *швидко!*

Усі ми потребуємо допомоги. Іноді рішення, які ми шукали, *дійсно* надходили швидко. Але бувало й так, що вони надходили у несподіваний для нас спосіб. Або вони надходили пізніше, ніж ми очікували. Часом здавалося, що вони зовсім не надходять.

У таких випадках навчіться “залишатися на своїй позиції”, поки Господь не пошле допомогу, як би довго не довелося чекати. Однак залишатися на своїй позиції не означає бути бездіяльними. Як я вже казав, не бійтеся діяти. Продовжуйте щось робити. Продовжуйте виконувати заповіді. Продовжуйте молитися і навчатися та робити все можливе, поки не отримаєте додаткові настанови. Не залишайте свою позицію. У Свій належний час Господь зробить так, що все спрацює вам на благо.

Ще з часів мого навчання в Мовній підготовчій місії я завжди мав благословення у своєму житті, коли “дивився вгору”. Як казав Мормон у книзі Геламан 3:27: “Господь милостивий до всіх, хто в щирості своїх сердець прикликає Його святе ім’я”. Я відчував і пізнав Його милість і любов. Я знаю, що Його милість відчуємо всі ми, якщо будемо вірити і прикликати Його ім’я. ■



Чому юнакам постійно кажуть, що вони **повинні їхати на місію?** Хіба це не особисте рішення?

Особисте рішення, яке повинен прийняти кожен юнак, таке: буде він чи не буде виконувати свій обов'язок у священстві—служити на місії. Президент Томас С. Монсон сказав: “Кожний гідний, дієдатний молодий чоловік повинен підготуватися до служіння на місії. Місіонерське служіння є обов'язком священства, виконання якого Господь чекає від нас, кому було так багато дано. Молоді чоловіки, я нагадую: вам потрібно підготуватися до служіння місіонером” (“Коли ми знову зустрічаємося разом”, *Ліягона*, лист. 2010, сс. 5–6).

Підготовка до місії—це складова життя юнака, який має Ааронове священство. Це—його обов'язок і він повинен відчувати відповідний тягар відповідальності. Звичайно ж, йому не потрібно служити на місії лише тому, що від нього очікують цього, чи тому, що він відчуває на собі певний тиск; він повинен служити, бо бажає ділитися відновленою евангелією Ісуса Христа з іншими людьми.

Але коли він молиться про служіння на місії, йому слід також пам'ятати, що, отримавши священство, він прийняв священний обов'язок “застерігати, роз'яснювати, напучувати, і вчити, і запрошувати всіх прийти до Христа” (УЗ 20:59), що включає служіння на місії повного дня. Якщо юнаки не спроможні служити через слабке здоров'я чи інвалідність, то їх з честю звільняють від обов'язку. ■



Чи є ангели хранителі?

Чи є такий, призначений для мене?

У Писаннях немає вислову “ангел-хранитель”; натомість, коли згадується про ангелів, то розповідається, що вони “священнослужать” (див. Омній 1:25; Мороній 7:22–29). “Ангели розмовляють силою Святого Духа” (2 Нефій 32:3) і часто розділяють місію

Святого Духа: втішати, скеровувати, захищати вірних і відкривати або підтверджувати істину. Таким чином, Самого Святого Духа можна вважати ангелом-хранителем.

Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав: “Від початку протягом розподілів евангелії Бог посилав ангелів ... , щоби передавати любов Своїм дітям і опікуватися ними. ... Але—видимі чи невидимі—вони *завжди* поруч”

(“Священнослужіння ангелів,” *Ліягона*, лист. 2008, с. 29).

Господь не дав одкровення про те, чи призначається один окремий ангел, щоб наглядати за кожною людиною, однак ви можете бути впевнені, що божественні захист і вітixa надходять. Якщо ви виявляєте віру, ви будете отримувати Божу допомогу, у тому числі буде послано ангелів, щоб зміцнювати і втішати вас та надавати сміливість робити те, що правильно. ■

Яке ставлення Церкви до гомосексуалізму?

Чи вважається нормальним

дружити з людьми, які схильні до гомосексуалізму?

Церква не схвалює гомосексуальну поведінку і ми ставимося з розумінням і повагою до людей, які мають потяг до осіб своєї статі.

Якщо ви знаєте людей, які мають потяг до осіб своєї статі, дотримуйтеся тих самих принципів, що і в дружбі з іншими людьми: “Ретельно обирайте друзів. Вони матимуть величезний вплив на ваші думки та вчинки і навіть допоможуть визначити те, якою

людиною ви станете. Вибирайте друзів, які поділяють ваші цінності, щоб ви могли зміцнювати й заохочувати одне одного жити за високими нормами. Справжній друг надихатиме вас бути якомога кращим. ... Ставтеся до кожного з добротою та повагою” (*Заради зміцнення молоді* [брошура, 2001], с. 12).

Церква навчає, що статевий потяг має певну мету в плані Небесного Батька для

людей. Щоб ми були щасливі й досягли тієї мети, нам дано заповідь жити за законом цнотливості. Гомосексуальна поведінка суперечить цій меті й порушує Божі заповіді.

Однак, якщо людина має потяг до осіб своєї статі, але не діє відповідно до своїх почуттів, то вона не згрішила. Церковні норми моралі є однаковими для всіх, незалежно від того, до осіб якої статі людина має потяг. Ні Господь, ні Церква не схвалює поведінку, яка порушує Його закони. Тож ми засуджуємо аморальну поведінку, а не людину. ■

Більш докладну інформацію на цю тему ви знайдете в статті Джеффри Р. Холланда “Допомагати тим, хто намагається подолати потяг до осіб своєї статі”, Ліягона, жовт. 2007, с. 40.



Старійшина
Джеффри Р. Холланд
З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

ДОТРИМАННЯ ЗАВІТІВ

ПОСЛАННЯ
ТИМ, ХТО БУДЕ
СЛУЖИТИ
НА МІСІЇ

Секрет цієї роботи полягає в дотриманні наших завітів. Жодним іншим чином ми не можемо пред'явити права на сили божественності і виявляти їх.

Я буду говорити з вами про надзвичайну важливість дотримання завітів: для мене—моїх завітів, а для вас—ваших. Ця тема є ширшою за тему послуху, хоча послух, звичайно ж, невіддільно з нею пов'язаний. І ця тема дуже особистісна.

Певним чином, це найважливіший предмет, який ми можемо обговорювати в рамках євангельського плану, бо лише той, хто укладає завіти, і той, хто дотримується їх, може претендувати на найвищі благословення в цілестіальному царстві. Так,

коли ми говоримо про дотримання завітів, ми говоримо про серце і душу нашої мети в земному житті.

Будувати царство, укладаючи завіт за завітом

Завіт—це сполучна духовна угода, урочисте обіцяння Богові, нашому Батькові, що ми будемо жити, діяти і думати певним чином—таким чином, який вказав Його Син Ісус Христос. У відповідь на це Батько, Син і Святий Дух обіцяють нам вічне життя в усьому його блиску.

Цікаво, що завіти укладаються з кожним окремо, індивідуально. Є завіт, який укладається під час хрищення і конфірмації. Він є початком нашої дороги до вічного життя. Ті обряди виконуються індивідуально, для кожного окремо, незалежно від того, скільки чоловік загалом повинні їх пройти.

Є завіт, який укладається чоловіками під час отримання священства. Священство завжди дарується індивідуально.

Найвищі завіти, які ми можемо укласти—це храмові завіти. Саме там ми даємо нашому Небесному Батькові найурочистіші обіцяння і саме там Він відкриває нам більш повно справжнє значення

Своїх обіцянь. І знову, все це стосується кожного індивідуально, навіть коли ми йдемо у храм, щоб запечататися з іншими особистостями.

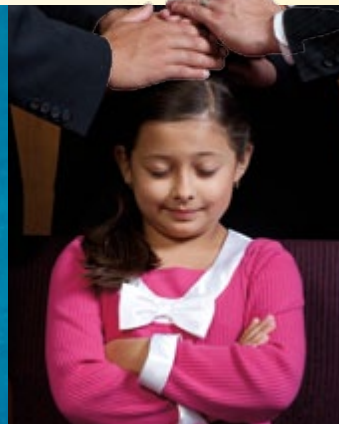
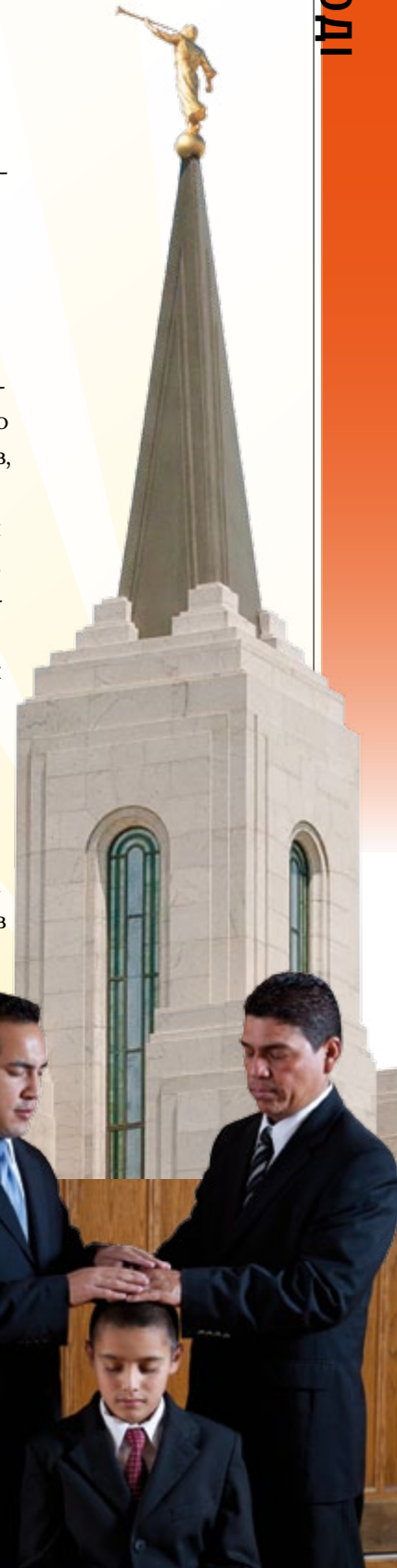
Саме так розбудовується Боже царство—для кожного окремо, завіт за завітом усі дороги у нашій земній подорожі ведуть до найважливіших завітів святого храму.

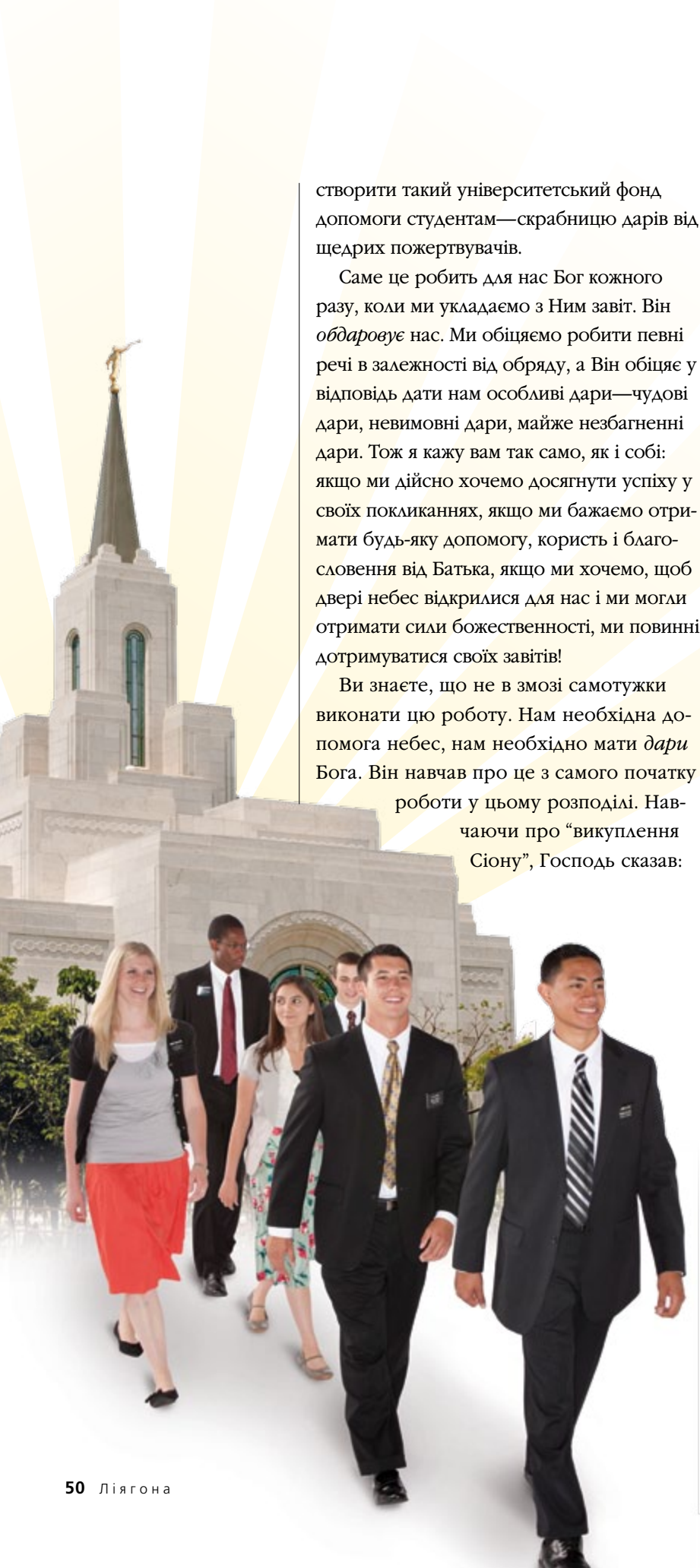
Роль храмових завітів

Так важливо для вас розуміти, що відвідування храму з метою отримання особистого ендаументу, в тому числі і величних обрядів, що готують вас до отримання того ендаументу, є невід'ємною складовою підготовки до вашої місії і місіонерського зобов'язання.

Коли ви підете до храму, то почнете розуміти важливість тих храмових завітів, нерозривний зв'язок між вашим ендаументом і вашим успіхом у місіонерській роботі.

Дійсно, навіть саме слово *ендаумент* несе суть цього важливого з'єднання. Ендаумент—це дар. Англійською мовою це слово є однокорінним до слова *dowry*, (посаг), тобто особливий дар молодій парі для їхнього подружнього життя. Коли я був президентом Університету Бригама Янга, то присвятив певний час спробам





створити такий університетський фонд допомоги студентам—скрабницю дарів від щедрих пожертвувачів.

Саме це робить для нас Бог кожного разу, коли ми укладаємо з Ним завіт. Він *обдаровує* нас. Ми обіцяємо робити певні речі в залежності від обряду, а Він обіцяє у відповідь дати нам особливі дари—чудові дари, невимовні дари, майже незбагненні дари. Тож я кажу вам так само, як і собі: якщо ми дійсно хочемо досягнути успіху у своїх покликаннях, якщо ми бажаємо отримати будь-яку допомогу, користь і благословення від Батька, якщо ми хочемо, щоб двері небес відкрилися для нас і ми могли отримати сили божественності, ми повинні дотримуватися своїх завітів!

Ви знаєте, що не в змозі самотужки виконати цю роботу. Нам необхідна допомога небес, нам необхідно мати *дари* Бога. Він навчав про це з самого початку роботи у цьому розподілі. Навчаючи про “викуплення Сіону”, Господь сказав:

“Щоб вони самі були підготовлені, і щоб Мій народ навчили більш досконало, і щоб він здобув досвід і знав більш досконало про свій обов’язок і про те, що Я вимагаю з їхніх рук.

І цього не може статися, доки Моїх старійшин не буде обдаровано силою згори.

Бо ось Я приготував велике обдарування і благословення, щоб пролити на них, якщо вони будуть вірними і продовжуватимуть бути смиренними переді Мною” (УЗ 105:10–12).

Ця робота є настільки серйозною, а протидія супротивника настільки великою, що нам необхідно мати всі божественні сили, аби активізувати зусилля й невинно рухати Церкву вперед. Ключем до цього з нашого боку, як окремих особистостей, є завіт, укладений у храмі—наше обіцяння слухатися й жертвувати, присвятити себе Батькові, а Він обіцяє надати нам “велике обдарування”.

Завіти і Господня робота

Чи це допомагає вам побачити, якими основоположними є наші особисті, індивідуальні обіцяння для всеосяжного розмаху та величчя цієї роботи? Як і все інше у плані спасіння, успіх усіх старійшин і сестер по всьому світу визначається успіхом кожного окремого місіонера.

Ми не укладаємо завіти всім приходом або колом. Ні, ми укладаємо завіти як брат Браун або брат Бернс, сестра Джоунс чи сестра Дженсен. Секрет цієї роботи полягає в дотриманні завітів кожною окремою людиною.

Я не знаю, у якій місії ви будете служити, але не думаю, що наш Небесний Батько дав якісь конкретні обіцяння вашій місії вцілому. Те, що я дійсно знаю, то це те, що Він дав великі обіцяння особисто вам.

Саме тоді, коли всю місію об’єднує сила доброчесності кожного місіонера,

особисте дотримання завітів кожним місіонером, тоді ми пересуваємо гори. Коли існує така єдність і сила, а обдарування з небес приходить у життя кожної людини в місії, тоді ніщо не зможе “зупинити розвиток цієї роботи”. Саме таким чином “істина Бога буде просуватися сміливо, благородно і незалежно”¹.

Ми маємо таку впевненість, коли немає слабкої ланки в ланцюгу, немає вразливої тріщини у броні. Війна проти зла і гріха є способом, у який здобуваються всі перемоги євангелії—завіт за завітом для кожної конкретної людини, для кожного окремого місіонера.

Саме тому Господь сказав першим старійшинам Церкви: “Ви зв’яжете себе зобов’язанням діяти в усій святості переді Мною—щоб настільки, наскільки ви робите це, славу було додано до царства, яке ви отримали” (УЗ 43:9–10).

Це мова завіту. Саме для цього ми і ходимо до храму—зв’язувати себе з Господом і одне з одним та з цією силою “діяти в усій святості”. У відповідь сила і слава зійдуть на нас і на нашу роботу. Саме про таке дотримання завітів Господь сказав: “Я, Господь, зв’язаний Своїм обіцанням, коли ви робите те, що Я кажу; але коли ви не робите того, що Я кажу, ви не маєте обіцання” (УЗ 82:10).

Повірте мені: секрет цієї роботи полягає в дотриманні наших завітів. Жодним іншим чином ми не можемо пред’явити права на сили божественності і виявляти їх. Ви знаєте, що сказав Господь з цього приводу.

Ви підете в храм, щоб підготувати себе до місії. Дотримуйтеся завітів, укладених там, кожного з них. Вони є дуже особистісними, дуже священними обіцаннями, які дає Небесному Батькові кожен з нас.

Завіт свідчити

Коли я прошу вас про це, я хочу, щоб ви знали, що я робитиму те ж саме. Я

також буду дотримуватися своїх завітів. Один з цих завітів бути, як член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, особливим свідком “імені Христа в усьому світі” (УЗ 107:23). Дотримуючись своїх завітів, я не лише свідчу вам сьогодні про Господа Ісуса Христа і про те, що Його розп’яли, але я є таким свідком—покликаним, висвяченим, уповноваженим,—щоб нести це свідчення світові. Я радий приєднатися до вас у цьому служінні, мої дорогі юні друзі.

Я знаю, що Бог живий, що Він у буквальному розумінні є Небесним Батьком і що Він завжди буде дотримуватися Своїх обіцянь, даних нам. Я знаю, що Ісус є Христос, Єдинонароджений Син від Батька у плоті і Спаситель світу. Я знаю, що Він відстраждав, стівав кров’ю і помер, щоб ми могли мати вічне життя.

Я знаю, що Батько і Син явилися хлопчику-пророку Джозефу Сміту, великому пророку-засновнику цього розподілу, який також пролив свою кров як свідчення про своє покликання, що є найвищим символом вірності своїм завітам. Я знаю, що ці пророчі ключі переходили по неперервному ланцюжку до 15 інших чоловіків, а у цей час вони перебувають у володінні й пророчому служінні Президента Томаса С. Монсона, Божого головуючого первосвященника на землі у наш час.

Ця робота істинна. Ці проголошення істинні. Я знаю їх незалежно від будь-якого чоловіка чи жінки, які жили на землі. Я знаю їх завдяки проявам Святого Духа, Який дає спрямування моему життю і наповнює значенням мое свідчення і Який послав мене разом з вами бути особливими свідками про Викупителя світу. ■

З виступу для місіонерів, який транслювався за допомогою супутникового зв’язку 15 квітня 1997 року

ПОСИЛАННЯ

1. Джозеф Сміт, у *History of the Church*, 4:540.





МОЛОДІ ЖІНКИ, УСТАНЬТЕ І СЯЙТЕ!

ГЕНЕРАЛЬНЕ ПРЕЗИДЕНТСТВО ТОВАРИСТВА МОЛОДИХ ЖІНОК

Спільна тема цього року—це заклик до тебе бути лідером. Це заклик бути першою у чистоті, скромності й святості. Це заклик змінити світ!

Коли ти приєдналася до Товариства молодих жінок, ти отримала золотисто-білий кулон із зображенням факелу, як нагадування, що ти, як молода жінка Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, будеш відстоювати істину й праведність і встанеш та будеш сяяти світові. Це означає, що ти будеш вірна своїй божественній сутності як дорогоцінна дочка Бога. Це означає, що ти намагатимешся бути Його свідком і свідком Спасителя “в усі часи, і в усьому, і в усіх місцях” (Мосія 18:9).

Ми сподіваємося, що цього року ти з гордістю носитимеш свій кулон, який нагадуватиме тобі, що ти

є прикладом для інших. Ти будеш сяяти, коли щоденно **МОЛИТИМЕСЯ**, **ЧИТАТИМЕСЯ** Книгу Мормона, **ДОТРИМУВАТИМЕСЯ** норм з брошури *Заради зміцнення молоді* і **УСМІХАТИМЕСЯ**. Ми знаємо, що коли ти виконуватимеш заповіді і житимеш за нормами з брошури *Заради зміцнення молоді*, ти випромінюватимеш радість і будеш гідною супроводу Святого Духа. Цей супровід дасть змогу кожній з вас приймати рішення, які допоможуть бути гідними отримання храмової рекомендації.

Як генеральне президентство Товариства молодих жінок ми свідчимо, що якщо ви виконуєте це, Спаситель буде поруч, щоб освітити ваш шлях. Він обіцяє: “Я також буду вашим світлом...; і Я підготую путь для вас, якщо будете дотримуватися Моїх заповідей; ... і ви мусите знати, що це Я Той, Хто веде вас” (1 Нефій 17:13). ■



ТЕМА СПІЛЬНИХ ЗАХОДІВ НА 2012 РІК

“Устаньте і сяйте повсюди, щоб ваше світло могло бути прапором для народів” (УЗ 115:5).



Вгорі: Елейн Ш. Дальтон (у центрі), президент; Мері Н. Кук (зліва), перший радник, і Енн М. Дібб (справа), другий радник. Вище: Девід Л. Бек (у центрі), президент; Ларрі М. Гібсон (зліва), перший радник, і Адріан Очоа (справа), другий радник.



БУДЬТЕ СЯЮЧИМ ПРИКЛАДОМ

ГЕНЕРАЛЬНЕ ПРЕЗИДЕНТСТВО ТОВАРИСТВА МОЛОДИХ ЧОЛОВІКІВ

Молоді чоловіки Церкви—диякони, вчителі і священники величного Ааронового священства—ви взяли на себе ім'я Спасителя. Ви є носіями Його святого священства. Вас було покликано виконувати Його роботу і благословляти всіх, кого ви знаєте. Тепер настав час вам виконувати свої обов'язки у священстві і “сяяти” як “прапор для народів” (УЗ 115:5).

Зараз настав час здійснити ці слова: “Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі” (Матвій 5:16). Ісус Христос є досконалим прикладом. Прагніть пізнати Його, наслідувати Його і ставати більш схожими на Нього, дотримуючись Його заповідей та церковних норм, як вони наведені в брошурі *Заради зміцнення молоді*. Якщо ви так будете робити, то будете сяючою міццю духовної сили для інших людей.

Господь сказав: “Будьте чистими, ви, хто носить посудини Господа” (УЗ 133:5). Ваша моральна чистота дасть вам можливість сяяти надзвичайним світлом членам вашого приходу чи філії, коли ви кожної неділі будете гідно представляти

Спасителя, прислуговуючи їм святе причастя.

Шукайте і користуйтеся нагодою щодня служити своїй сім'ї, друзям, членам кворуму та іншим. Для них і для людей, які будуть непомітно спостерігати за вами, ви будете радісними служителями світла.

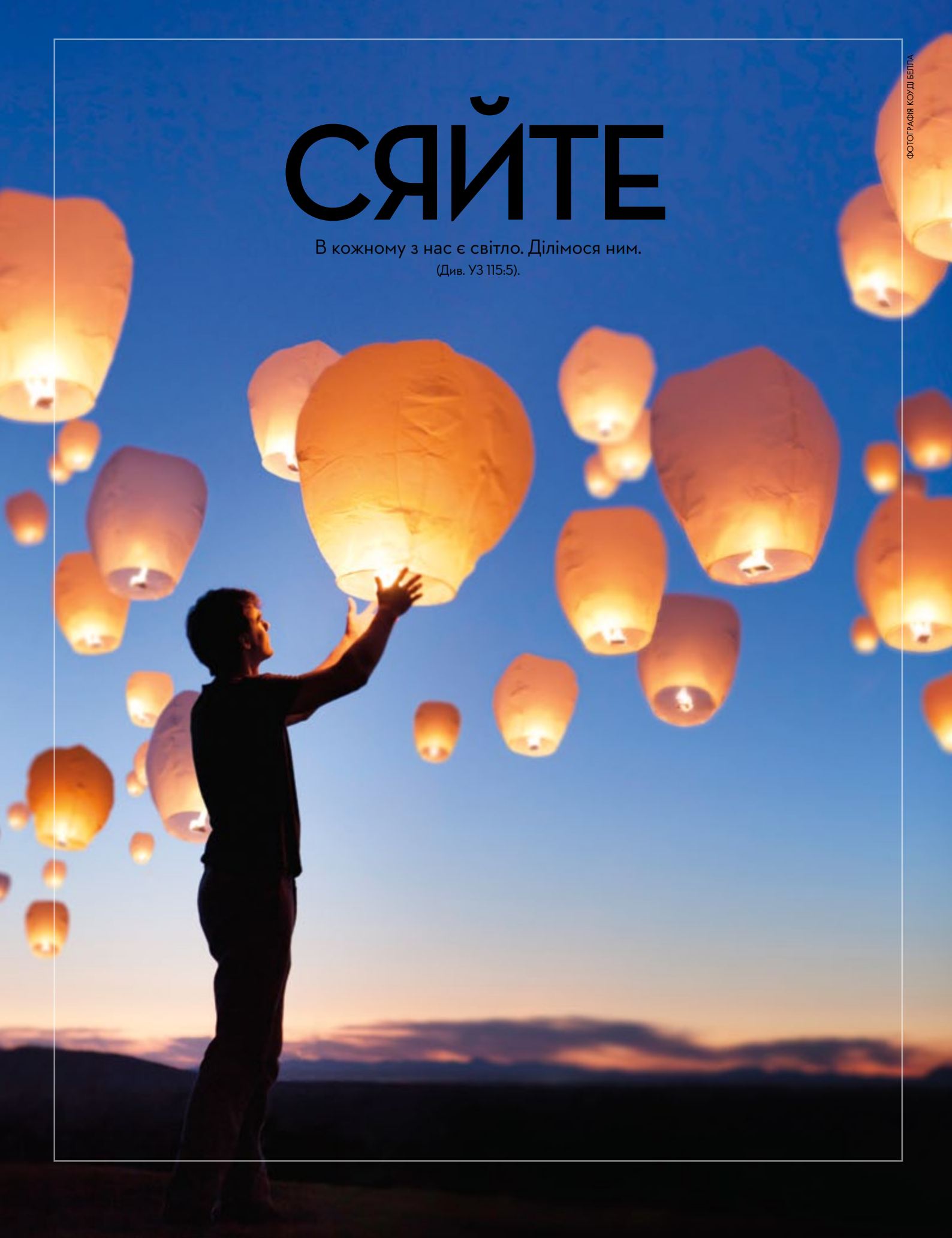
Випромінюйте всім щирю дружбу і доброту. Діліться з вашими друзями чудовими благословеннями церковних заходів та евангельських учень. Будьте сміливими і запрошуйте їх прийти до Світла та Життя світу—Самого Ісуса Христа.

Ми любимо вас. Ми молимося за вас. Ми свідчимо, що Господь любить вас і потребує вашої допомоги в розбудові Свого царства. Зараз, ностії Його святого священства, настав ваш час “устати і сяяти”. Якщо ви будете звеличувати це священство і виконувати свій обов'язок перед Богом, ваше світло стане “прапором для народів”. ■



СЯЙТЕ

В кожному з нас є світло. Ділімося ним.
(Див. УЗ 115:5).



Учення і Завіти 115:5

Господь наказав нам устати і сяяти.

Я кажу вам усім

У цьому одкровенні, отриманому в 1838 році, Господь давав настанови стосовно побудови храму в Фар-Уесті, шт. Міссурі, а також стосовно інших аспектів встановлення Сіону. Він також дав назву Своїй Церкві в ці останні дні: Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Хоча це одкровення було адресоване провідникам Церкви тих днів, заповідь “устаньте і сяйте” стосується всіх нас у цей час.

Устаньте і сяйте

“Господь має для кожного з вас



величну роботу: “Устаньте і сяйте повсюди, щоб ваше світло могло бути прапором для народів” (УЗ 115:5). Він

довіряє вам і Він закликає та розраховує, що ви стоятимете вище, сяятимете яскравіше у ці нелегкі, але прекрасні дні”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Your Right to Choose the Right,” *New Era*, Aug. 2005, 8.

Ваше світло

Що ви можете зробити, щоб ваше світло сяяло? Розгляньте ці ідеї й запишіть у щоденнику кілька власних.

- Будьте добрими, щедрими й смиренними.
- Відстоюйте церковні норми й живіть за ними.
- Усміхайтесь й показуйте, яку радість приносить життя за євангелією.
- Діліться євангелією з вашими друзями.
- Свідчіть про істину.

“Як буде мого церкву названо в останні дні, а саме: “Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів. 5 Істинно Я кажу вам усім: “Устаньте і сяйте повсюди, щоб ваше світло могло бути прапором для народів; 6 І щоб “збирання разом на землі “Сіону і по його “колах могло бути для захисту і для притулку від бурі і від війни.



Народи

“Сьогодні Господній народ збирається “з-поміж усіх народів”, збираючись у громадах і колах Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, розсіяних серед усіх народів. ... Господь закликає нас бути маяками праведності, щоби вказувати шлях

шукачам до безпеки й благословень Сіону”.

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Прийдіть у Сіон”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 37.

Прапор

Прапор—це річ, зазвичай тканина, яку поміщають на верхній частині палиці й використовують як центр збору або як емблему. Див. Учення і Завіти 45:9.



“Прапорonosців можна порівняти з передовим загonom у виконанні благородної справи. Вони

представляють те, що є хорошим і благородним. Часто вони носять прапори чи інші символи, що вказують на приналежність, мету та єдність.

Як Його прапорonosці, ми повинні допомагати людям з чесним серцем знайти Ісуса. У нас немає прапорів. ... Натомість, як прапорonosці Ісуса Христа, ми охоче і з вдячністю беремо на себе Його святе ім'я. Ми залучаємося до Його справи, уклавши завіт”.

Старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Standards of the Lord's Standard Bearers,” *Ensign*, Aug. 1991, 7.

Від редакції: Мета цієї сторінки не в тому, щоб дати всебічне пояснення вибраного вірша, а в тому, щоб спонукати вас до особистого вивчення.

БОГ

ВІДПОВІВ НА ОБИДВІ МОЛИТВИ

Карлос Іван Гармендія Пачеко

Коли я служив місіонером у Дуранго, Мексика, наш президент місії закликав місіонерів спробувати провести “тиждень жертвування”. Він попросив нас упродовж цього тижня докладати більше зусиль, ніж звичайно, наполегливо працюючи й ставлячи конкретні цілі. Ми з напарником вирішили, що якщо будемо жертвувати таким чином, Господь благословить нас і ми знайдемо багато людей для навчання.

Однак під час тижня жертвування ми не досягнули значних успіхів. Ми не знайшли жодної сім'ї для навчання, тож були розчаровані.

Одного ранку, вже після того тижня, ми з напарником дивилися на карту нашого району. Наш район був дуже великим, але ми відчували, що нам потрібно піти в його найвіддаленішу частину.

Коли ми туди дісталися, то помолитися й запитали Небесного Батька, якою вулицею і до якого будинку нам іти. Коли ми закінчили, то озирнулися, щоб розгледіти вулиці. Поруч з нами ми помітили огорожу



й зазирнули за неї. Там була жінка. Вона сиділа із заплющеними очима, тримаючи в руках мітлу.

Мій напарник сказав: “Добрий день!”, і коли жінка нас почула, то підвелася і продовжила підмітати, ніби нічого й не сталося. Тоді ми їй сказали, що ми місіонери Церкви Ісуса Христа і що у нас є послання для неї. Вона впустила нас у свій дім і між нами відбулася дуже духовна розмова. Ми розповіли їй про Дездефа Сміта і про те, як він пішов у гай помолитися, щоб знайти істину, а у відповідь на його молитву він побачив Бога Батька та Ісуса Христа.

Вона перебила нас і сказала: “Це

правда. Я знаю, що Бог відповідає на наші молитви. Коли ви до мене заговорили, я молилася, просячи Господа послати мені когось, хто міг би спрямувати мене на Його шлях, і відразу ж з'явилися ви”.

Мі відчували Духа і свідчили, що Бог послав нас до неї і що ми також молилися в той час, аби знайти, хто з Його дітей потребує допомоги. Невдовзі сестра Руфіна охристілася. У наступні тижні її діти, онуки й навіть хтось із сусідів були охрищені—загалом 20 навернених у тій віддаленій частині нашого району. Господь скерував нас до сестри Руфіни, а вона була дверима, за допомогою яких знання євангелії відкрились її сім'ї та сусідам.

Я знаю, що Небесний Батько благословляє нас, якщо ми Його просимо, але не раніше, ніж випробує нашу віру. Я вдячний, що разом з напарником ми могли бути знаряддям у Господніх руках і знайти людей, готових почути євангельське послання. Я знаю, що Бог любить нас і буде вести, якщо ми цього попросимо. ■

БУДЬТЕ ВІРНИМИ

Старійшина Джеральд Коссе

Сімдесятник



ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ ДЕВІДА СТОКЕРА



Коли мені було за 20, я мав здати дуже важкий екзамен, щоб вступити до престижного навчального закладу для вивчення бізнесу у Франції. Я щодня присвячував навчанню багато годин упродовж двох років, але завжди ходив до церкви й на заняття інституту релігії та виконував покликання.

Найважливішою частиною екзамену була співбесіда. В одному з навчальних закладів я вже мав співбесіду, і коли вони дізналися, що я член Церкви, то все відразу пішло не так.

І от я здавав екзамен у навчальному закладі, до якого дуже хотів вступити. Через якийсь час у процесі співбесіди мене почали запитувати, чим я займаюся, крім навчання. Я знав, що це ризиковане для мене запитання, однак вирішив і цього разу, що буду вірний своїм принципам.

Я сказав: “Я член Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів”, а потім 15 хвилин я пояснював, що я роблю у Церкві.

Директор навчального закладу сказав: “Знаєте, я радий, що ви це розповіли. Коли я був студентом, то навчався в Сполучених Штатах і один з моїх найкращих друзів був мормоном. Він був надзвичайною людиною, дуже добрим чоловіком. Я вважаю, що мормони—дуже хороші люди”.

Яке полегшення! Того року я був одним з перших кандидатів, яких прийняли до того навчального закладу.

Ця історія містить два уроки. Перший, не слід недооцінювати вплив, який ми справляємо на інших. Друге, ми повинні завжди залишатися вірними своїм принципам. Докладайте найкращих зусиль, і Господь допоможе зробити решту. ■

Камені, стріли і

“Дух Господа був з ним, так що вони не могли вцілити в нього” (Геламан 16:2).

Девід Л. Фрішкнехт

Відділ навчальних матеріалів
Грунтується на справжніх подіях

Як правило, дорога зі школи додому не є чимось дуже приємним. Іноді я думаю про домашнє завдання з математики, іноді про те, чим ми займалися на уроці фізкультури, а іноді я просто йду, ні про що не думаючи.

Але цього дня все було по-іншому. У моїй голові з'явився вир думок. Перед собою я побачив двох хлопців, з якими іноді грався—Джоша і Маркуса. Вони

націлилися на мене сніжками.

“Теї, Девіде, іди-но сюди!— вигукнув Джош, сміючись.— Ми хочемо тобі щось показати”.

Маркус також засміявся.

І Джош, і Маркус були старші за мене на рік, і їхній кидок був сильним. Я знав, що ще трохи, й вони почнуть шпурляти в мене сніжками. І хоча вони, як правило, добре до мене ставилися, я підозрював, що вони могли покласти в сніжки лід.

Я почав думати, як же мені зупинити їх.

Перебігти через вулицю і

втекти від них? Ні, вони будуть насміхатися й дразнитися з мене.

Якогога швидше пробігти повз них? Ні, вони бігають швидше і відразу ж впіймають мене.

Самому почати кидатися сніжками? Не дуже хороша думка, беручи до уваги, що їх було двоє, а я лише один. Крім того, вони були у вигіднішому становищі—на пагорбі, а мені внизу не було де заховатися.

Я вирішив зробити єдину розумну річ—спокійно пройти повз них і чекати, поки полетять сніжки.

СНІЖКИ

Коли я наближався до пагорба, в голові з'явилася думка. Я згадав про Самуїла Ламанійця, який проповідував євангелію зі стіни. Коли людям не сподобалося, що він казав, вони кидали камінням і стріляли в нього з лука.

Я знав, що Господь захистив Самуїла від каменів та стріл. Може, Він зробить так, що сніжки в мене не влучать.

Я подумки помолвився, просячи Небесного Батька, щоб сніжки до мене не долітали. Я знав, що мені потрібно бути сміливим і не сумніватися—як і Самуїл. Коли я підійшов до пагорба, то був упевнений, що

зі мною нічого поганого не станеться.

Як я і сподівався, в мене полетіли сніжки. Кілька сніжок пролетіли над головою так близько, що я міг відчувати вітер, коли вони просвистіли повз мене. Кілька сніжок пролетіли біля рук, а ще кілька упали просто під ноги, але жодна не влучила в мене! Жодна!

Хлопці продовжували кидати доти, доки я не відійшов уже далеко. Але я знав, що я в безпеці. Решта мого шляху додому не була дуже цікавою, але я був цьому дуже радий. Я був захищений, як і Самуїл Ламанієць. Я знав, що молитва і вияв віри в Господа благословили мене. ■



“Я свідчу, що молитва стає змістовною, якщо ми просимо з вірою і діємо”.

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Просіть із вірою”, Ліягона, трав. 2008, с. 96.

БЕНКЕТУЙТЕ Книгою Мормона

Багато дітей за часів Книги Мормона змогли побачити Ісуса Христа і почути Його слова. Читаючи Книгу Мормона кожного тижня цього року, ти також зможеш “бенкетувати” словом Христа” (2 Нефій 31:20).

Попроси когось із дорослих відігнути скоби й відділити цю сторінку для розмальовування. Кожного тижня після читання ти будеш зафарбовувати всі місця, де є цифра того тижня. Щоб знати, що читати кожного тижня, звернися до с. 62. Ти можеш читати самостійно або із сім'єю.



ІЛЮСТРАЦІЇ СКОТА ГІРРА





**Уривки для щотижневого читання: “Бенкетуйте Книгою Мормона”
(див. сс. 60–61)**

ТИЖДЕНЬ	УРИВОК ДЛЯ ЧИТАННЯ	ТИЖДЕНЬ	УРИВОК ДЛЯ ЧИТАННЯ
1	Вступ до Книги Мормона	29	Алма 20:1–28
2	1 Нефій 1:1–3, 18–20; 2:2–4; 3:2–7; 4:1–18	30	Алма 23:6–7, 16–18; 24:1–7, 16–27; 27:2–5, 14, 27–29
3	1 Нефій 8:2, 5–33	31	Алма 30:6–9, 12–14, 31–32, 35–39, 43–45, 49–50, 55–59
4	1 Нефій 16:9–10, 16–19, 23, 26, 28–32; Алма 37:38–46	32	Алма 31:1, 5–7, 12–21, 37–38; 32:1, 5–6
5	1 Нефій 17:8–11, 16–19, 49–55; 18:1–4	33	Алма 32:26–43
6	2 Нефій 2:11–13, 22–27; 4:15–16; 31:5–8, 17–21	34	Алма 37:3, 6, 8–11, 14–15; 43:1–9, 16–17, 43–47; 44:16–20
7	2 Нефій 32:3–9; Кн. Якова 7:1–20	35	Алма 46:1–5, 11–16, 19–20; 48:7–13, 22–23; 49:25–26, 28
8	Енош 1:1–13	36	Алма 50:25–36; 51:5–6, 11, 13–16, 20–22
9	Мосія 1:9–10, 18; 2:1–2, 5–8, 16–19; 3:17, 19; 4:9–10; 5:15	37	Алма 53:10–21; 56:2–11, 43–48, 55–56
10	Мосія 11:1–2, 20, 27–29; 12:1, 9, 14, 17–19, 35–36; 13:15–24	38	Геламан 2:2–11; 5:4–13
11	Мосія 17:1–12, 20	39	Геламан 5:20–50
12	Мосія 18:1–17	40	Геламан 6:18–23; 7:6–13, 26–29; 8:1, 4, 10, 25–28
13	Мосія 21:1–15, 23–24	41	Геламан 9:1–24
14	Мосія 21:29–35; 22	42	Геламан 9:25–39; 10:1–6
15	Мосія 23:1–7, 19–26, 36–39	43	Геламан 13:1–7; 14:2–8; 16:1–3; 3 Нефій 1:4–9
16	Мосія 24:8–25; 25:1, 14–19	44	3 Нефій 1:10–15, 21–23; 2:1–2; 8:2–7, 23; 9:1–2, 18–22
17	Мосія 27:6–24; Алма 36:11–12, 16–24	45	3 Нефій 11:1–17, 23–26
18	Мосія 27:32–37; 28:1–9	46	3 Нефій 17:1–24
19	Алма 1:2–15; 2:1–9	47	3 Нефій 18:1–9, 19–21, 24, 35–39
20	Алма 2:10–18, 29–31; 5:1, 19, 26–27, 33	48	3 Нефій 19:11–26; 20:1; 27:1–8
21	Алма 6:7–8; 7:9–12; 8:1–22	49	3 Нефій 28:1–9; 4 Нефій 1:1, 15, 23–26; Мормон 1:1, 11–17
22	Алма 8:23–32; 9:1–8, 14–15	50	Мормон 2:1–2, 9, 23–24, 26–27; 3:2–3, 16–22
23	Алма 10:27–32; 11:21–46	51	Етер 1:1, 33; 2:5, 16–25; 3:1, 4–14
24	Алма 12:1–7; 14:1–17	52	Мороній 10:3–23
25	Алма 14:18–29; 15:1–13		
26	Алма 17:1–3, 12–13, 17–39		
27	Алма 18:1–4, 8–35		
28	Алма 18:40–43; 19:1–2, 8–15, 18–19, 22–33		





*Старійшина
М. Рассел
Баллард, з
Кворуму Два-
надцятьох
Апостолів,
ділиться дум-
ками стосовно
цієї теми.*

ЯК МЕНІ ДОСЯГНУТИ СВОЇХ ЦІЛЕЙ?

Ми повинні мати віру. Ми повинні мати віру в Бога. Ми повинні мати віру в Господа Ісуса Христа. І о, як нам необхідно мати віру в себе.

Коли ти ставиш ціль і береш зобов'язання дотримуватися необхідної самодисципліни для досягнення тієї цілі, то уникнеш більшості проблем у своєму житті. Витрачай свої зусилля на здійснення того, що принесе зміни.

Якщо твої цілі праведні, то працюй над ними.

Ти маєш плекати бажання розвинути вміння ставити гідні й реалістичні цілі.

СВОБОДА ВОЛІ

Ви можете скористатися цим уроком і вправою, щоб більше дізнатися про тему місяця Початкового товариства.

—дар вибирати самотійно

“З Днем народження, Джуліано!” — сказав тато. Він вручив Джуліані коробку, загорнуту в блискучий папір і перев’язану стрічкою.

Джуліана усміхнулася. Вона раділа тому, що отримала подарунок від батька й не могла дочекатися миті, коли відкриє коробку.

Чи ти радієш так само, як і Джуліана, коли отримуєш подарунок? Небесний Батько

дав кожному з нас цінний подарунок. Він називається

свободою волі. Свобода волі — це здатність приймати свої власні рішення.

До нашого приходу на землю Сатана не хотів, щоб кожен мав вибір. Він хотів примусити нас прийти на землю і робити те, що він накаже. Але Небесний Батько знав, як важливо для нас приймати власні рішення. З кожним правильним рішенням ми наближаємося до Небесного Батька й Ісуса Христа. Вони хочуть, щоб ми приймали хороші рішення й могли повернутися та жити з Ними знову.

Цього року в Початковому товаристві ми будемо навчатися, як використовувати свою свободу волі, щоб ВП—вибирати правду! ■

Пісні та уривки з Писань

- “Як дитя Отця,” *настанови для проведення спільних заходів у 2012 році*, с. 28
- 2 Нефій 2:27

Лише ти

Якось увечері подумай про рішення, які ти приймав упродовж дня. Намалюй малюнок, напиши вірш або склади пісню про хороший вибір, зроблений тобою.





Гра ВП

Ти можеш грати в цю гру разом із сім'єю, щоб більше дізнатися про свободу волі. Виріж форму кубика і наклеї на картон. Зроби кубик як показано вище, нанеси клей на білі ярлички, склей і дай висохнути.

Сядьте в коло разом із сім'єю. Нехай одна людина кине кубик і прочитає сторону, яка випаде горілиць. Поговоріть про різні рішення, які можна прийняти в цій ситуації. Яким може бути результат кожного рішення? Нехай наступна людина кине кубик.

Поруч з тобою у класі сів новенький хлопчик.

.....
Що ти зробиш?

Твоя маленька сестричка хоче гратися з тобою і твоїми друзями.

.....
Що ти зробиш?

Джеремі запитує, чи може він списати твою домашню роботу.

.....
Що ти зробиш?

Мартін запрошує тебе піти в неділю в кіно.
.....
Що ти зробиш?

З Лії у школі глузують.
.....
Що ти зробиш?

Твій брат до тебе погано ставиться.
.....
Що ти зробиш?

Книга Мормона навчає про Ісуса Христа

Даяна Л. Мангум

Старий Завіт розповідає нам про Ісуса Христа до того, як Він прийшов жити на землю. Його називали Єговою. Старий Завіт розповідає нам про людей, які йшли за Єговою.

Новий Завіт—це книга Писань, яка розповідає про життя Ісуса на землі. Його учні писали про Його життя і вчення.

Голос Господа проник у розум Еноша, коли той молився.



Книга Мормона також навчає про Ісуса Христа і людей, які йшли за Ним.

Події в Книзі Мормона починаються в Єрусалимі за часів Старого Завіту, приблизно за 600 років до народження Ісуса. У ній розповідається про те, як пророк Легій та його сім'я залишили Єрусалим. Їх було спрямовано до обіцяної землі, яка знаходилася далеко за океаном у Новому світі.

Пророки у Книзі Мормона

Брат Яреда бачив Ісуса Христа.



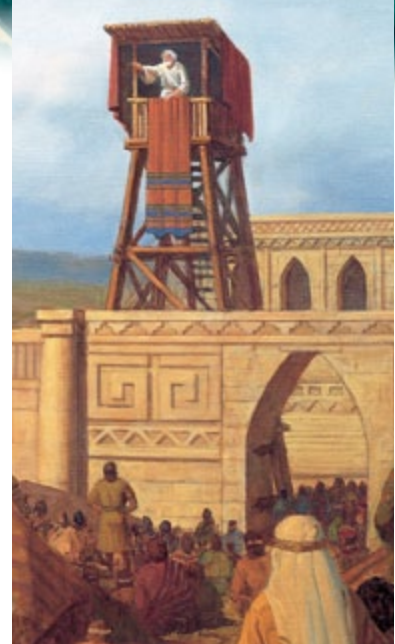
навчали, що Ісус прийде на землю. Вони також навчали, що коли ми каємося і йдемо за Ісусом Христом, то будемо щасливі.

Після того як Ісуса було розп'ято і Він воскрес у Єрусалимі, Він прийшов у Новий світ навчати людей. Він навчав про хрищення, причастя і про те, як любити інших. Він організував церкву з дванадцятьма апостолами. Він зібрав



Легій бачив Ісуса Христа у сні або видінні.

Цар Веніямин навчав свій народ про Спокуту Ісуса.



дітей і благословив їх, так само, як це описано в Новому Завіті.

Так само, як і пророки в Біблії, пророки Книги Мормона ділилися своїм свідченням про Ісуса Христа.

Останнім пророком у Книзі Мормона був Мороній, який жив приблизно через 400 років після приходу Ісуса Христа у Новий світ. Перед смертю Мороній

написав, що кожен, хто читає Книгу Мормона, може дізнатися, чи істинна вона, якщо помолиться з вірою. Мороній запрошував кожного “прий[ти] до Христа” (Мороній 10:32).

Діти в наш час також можуть молитися, щоб отримати свідчення про те, що Книга Мормона істинна і що Ісус Христос—це їхній Спаситель. ■

ЗНАЙТИ ДРУЗІВ ЗА ТИХИМ ОКЕАНОМ

Джейн Хансен Лассеттер

Коли студенти, які вчилися на медсестер в Університеті Бригама Янга, збиралися поїхати на Тонга, то вирішили, що дітям у Юті буде цікаво подружитися з дітьми, які живуть на Тонга.

Отже студенти попросили дітей Початкового товариства з Дев'ятого приходу Оак-Хіллз у Прово намалювати малюнки для тонганських дітей. Вони також сфотографували дітей.

Коли студенти приїхали на Тонга, то допомогли провести спільний захід у Третньому приході Неіафау. Вони дали кожній дитині малюнок і фотографію від дитини з Юти. Дітям було дуже цікаво дізнатися про своїх нових друзів з Юти.

Вони намалювали малюнки для дітей з Юти. Дехто написав послання про себе чи життя на Тонга. Деякі послання були написані англійською мовою, а інші—тонганською.

Їхній президент Початкового товариства написала переклад англійською мовою тих повідомлень, які були написані тонганською. Студенти-медсестри сфотографували дітей.

Один хлопчик написав: “Я граю в регбі, і на Тонга дуже спекотно”. Дівчинка написала: “Мені сподобався твій малюнок. Ти така красива. Як і ти, я люблю співати”. Ще одна дитина написала про Початкове товариство і про свою любов: “Сьогодні був урок про пророків. Я дуже тебе люблю”. ■

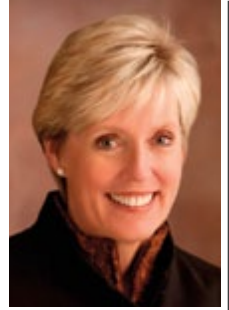


ФОТОГРАФІЇ ЛЮБЕВНО НАДАВ ДЖЕЙН ХАНСЕН ЛАССЕТТЕР

Він тут є

Розмарі М. Уїксом

Генеральний президент Початкового товариства



*“Ми вилмили наші душі
в молитві до Бога,
щоб Він зміцнив нас”
(Алма 58:10).*

Коли одному з наших синів було 11 років, він прокинувся з головним болем. Спочатку я подумала, що він просто не хоче йти до школи, але швидко зрозуміла, що у нього жар. Я відвезла його до лікаря і незабаром ми поспішали до лікарні. У мого сина лікарі виявили спінальний менінгіт—важке захворювання.

Його стан погіршувався, у нього почалися судоми. Лікар попросив мене вийти з

палати. Я вийшла в коридор. Мені було страшно і я почала плакати. Незнайома жінка підійшла до мене і обняла за плечі. Я вголос молилася, щоб Небесний Батько допоміг моему синові і щоб усе було добре. Я пам'ятаю, як відчула великий спокій.

Моему синові зробили операцію, і він багато тижнів одужував. Сьогодні він здоровий, у нього дружина і дві чудові дівчинки. Цей випадок був для мене

великим прикладом сили молитви.

У Початковому товаристві є пісня “Молитва дитини”. В ній звучить запитання: “Батьку, чи справді Ти в височині чуєш молитву й відповідь даєш мені?” (Збірник дитячих пісень, с. 6).

І відповідь є чіткою: так, Він чує.

Якщо ви колись сумнівалися, чи Небесний Батько живе, то настав час стати на коліна і запитати: “Небесний Батьку, чи Ти дійсно є? Чи справді я жив з Тобою перш, ніж прийти на землю? Чи можу я повернутися, щоб знову жити з Тобою?”

Він відповість на ваші молитви. Він дасть вам зрозуміти, що Він тут є. Ви ніколи не самотні. Він нам потрібен кожної миті, і Він дійсно поруч з нами. ■



Відповідна сукня

Сара Чоу

Грунтується на справжніх подіях

"Будь зразком для вірних" (1 Тимофію 4:12).



4. Анні подобалися дві сестри-місіонерки у її приході. Вони потискували їй руку в церкві, вони посміхалися, коли вона вітала їх рукою на вулиці, і вони молилися з її сім'єю, коли приходили до них на обід.



5. У неділю Анна ледве могла дочекатися, щоб показати місіонеркам свою нову сукню. Коли вона побачила їх у церкві, то покружляла для них.



6. Ти дійсно схожа на нас.

І ти не лише схожа на місіонерку; ти є місіонеркою!



7. Твоя мама сказала, що ти весь тиждень молилася за нас, як ми тебе і просили. І поглянь! Сьогодні ми привели до церкви нову людину. Твої молитви допомогли нам.

Дякуємо, місіонерко Анна.



Я вже зараз можу бути місіонером!

Хікарі Лофтус і Хіларі Уоткінс Лемон

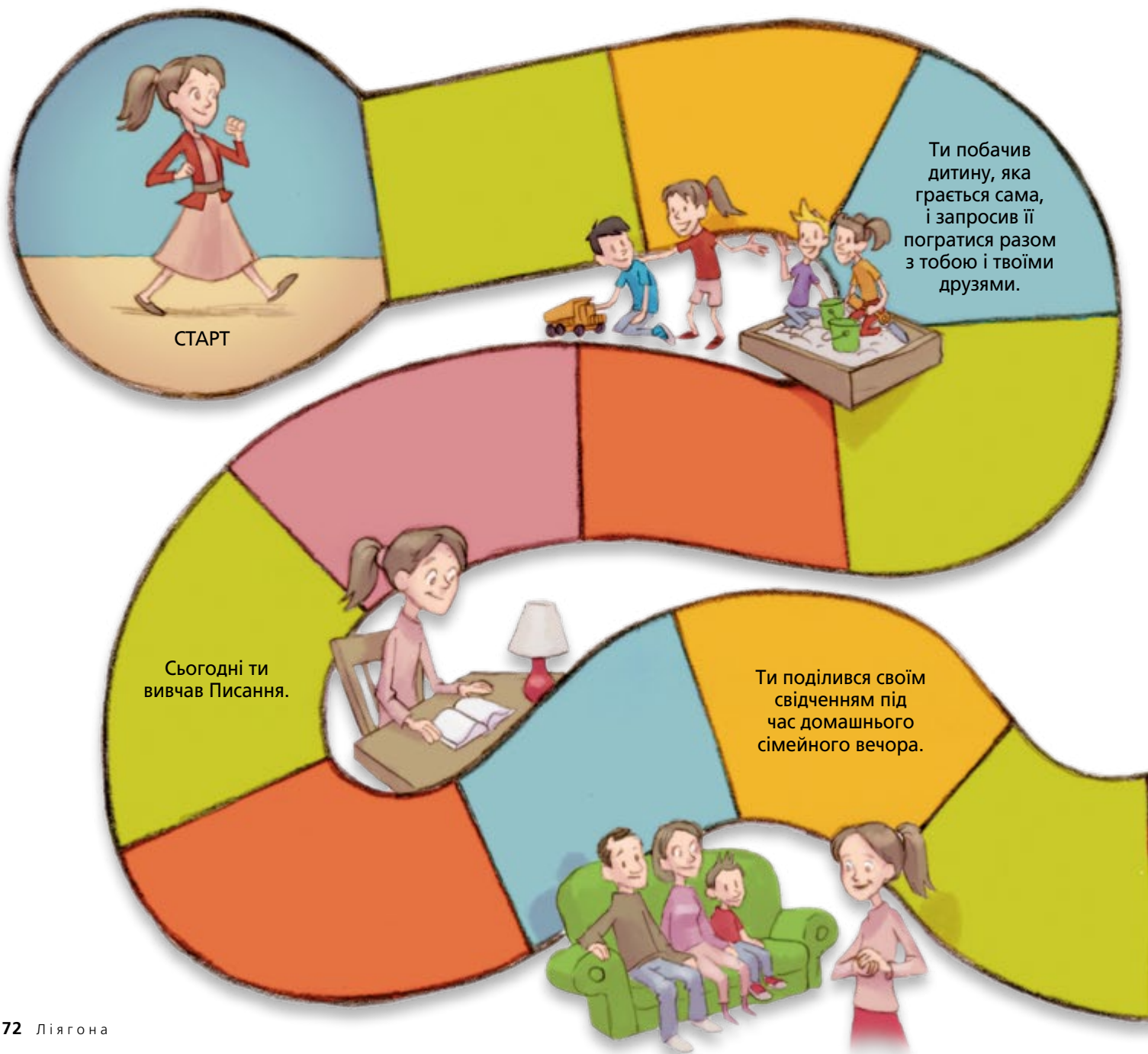
Анна намагається наслідувати приклад місіонерок. Виконуй настанови, подані нижче, щоб вона могли приймати рішення, що допоможуть їй бути місіонеркою вже зараз.

Тобі потрібні: кубик або шість клаптиків паперу з цифрами від

1 до 6 і маленький паперовий конверт; одна монетка, суха квасолина або інший маленький предмет для кожного учасника.

Правила гри: кожен гравець вибирає маленький предмет, щоб використати його як фішку в грі. По черзі кидайте кубик або тягніть цифри з конверта і рухайте

предмети на стільки клітинок, скільки вказано на кубуку чи на папірці. Якщо ви зупинилися на клітинці, де сказано про те, що місіонер має робити, пересуньте предмет ще на одну клітинку. Грайте доти, доки всі не перетнуть фінішну лінію, де чекають місіонери!



СТАРТ

Ти побачив дитину, яка грається сама, і запросив її погратися разом з тобою і твоїми друзями.

Сьогодні ти вивчав Писання.

Ти поділився своїм свідченням під час домашнього сімейного вечора.

ДОПОМОГА БАТЬКАМ

Поговоріть з дітьми про те, як скромний одяг є виявом поваги до Небесного Батька і до самих себе. Запитайте, чому, на їхню думку, місіонери одягаються скромно.

Ви можете поділитися з вашими дітьми свідченням про місіонерську роботу. Ви можете розповісти історію свого навернення, переказати випадок під час виконання місіонерської роботи або поговорити, чому місіонерська робота є важливою для вас.

Ти був благоговійним у церкві.



Ти допоміг мамі скласти випрану білизну.



Ти не забув помолитися за місіонерів.



Дякуємо, що ти був хорошим місіонером!



ФІНІШ

Під час причастя ти думав про Спасителя.



Церковні **НОВИНИ**

Для отримання додаткової інформації про Церковні новини і події в Церкві зайдіть на news.lds.org.

Центри для дорослої молоді зміцнюють підростаюче покоління

Стефані Джин Джонсон

Співробітник редакції церковних журналів

Церковні центри для дорослої молоді не лише захищають підростаюче покоління від спокусу світу—вони також готують нинішніх і майбутніх провідників Церкви змінювати світ.

Як доповнення до програми інституту релігії, центри для дорослої молоді, які існують головним чином у Європі, існують не лише для проведення занять. Вони є також місцем, де доросла молодь може збиратися на різноманітні заходи—від приготування обіду до виконання домашніх завдань, гри в пін-понг та можливості ділитися евангелією.

Вплив дорослої молоді на зростання Церкви

Наприкінці 2003 року ініціатива зі створення центрів для дорослої молоді почалася з відкриття чотирьох центрів: у Копенгагені, Данія; Берліні, Гамбурзі та Лейпцизі—Німеччина. Старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, продовжував заохочувати до поширення цієї ініціативи, коли Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) покликав його у 2004 році очолити Центральноевропейську територію.

Згідно зі словами Еріка Псоти, який є заступником директора семінарій та інститутів у Європі, багатьом сьогоднішнім провідникам священства у Європі на той час було менше 30 років.

“Духовне відчуття, яке отримав старійшина Перрі стосовно того, що зростання Церкви в Європі буде здійснюватися людьми 18–30 річного віку, справило глибокий вплив на дорослу молодь і провідників священства всіх рівнів у Європі”,—сказав брат Псота. Це відчуття старійшини Перрі все ще є актуальним для дорослої молоді й сьогодні, бо, за словами цього провідника, “воно допомагає зрозуміти їхню відповідальність за зростання Церкви”.

Зараз у Європі нараховується понад 140 центрів, а ще 30 на стадії організації. Усі вони готують підростаюче покоління до того, щоб поширювати евангелію по світу.

Зміцнення царства і дружби в Норвегії

Центр для дорослої молоді в Осло—це лише один з багатьох центрів, де доросла молодь навчається тому, як будувати царство. Візьмемо для прикладу Матільду Гілломе з Франції. У 2009 році місіонери почали навчати її в центрі для дорослої молоді в Парижі після того, як подруга сестри Гілломе запропонувала їй більше дізнатися про евангелію.

Сестра Гілломе охристилася у 2010 році, а потім переїхала на рік до Норвегії, де місцевий центр для дорослої молоді продовжував відігравати роль у зміцненні її свідчення.

“Центр справді став домом далеко від дому. Безсумнівно, що там було набагато затишніше, ніж у кімнаті гуртожитку,—казала сестра Гілломе.—Місіонерська подружня пара, яка служила в центрі, стала для мене батьками. Вони—чудові люди, завжди готові втішити й дати пораду. Як у Парижі, так і в Осло я могла підійти до місіонерського подружжя, щоб поговорити про евангелію, чого я не могла робити вдома, беручи до уваги те, що я—єдиний член Церкви в сім’ї”.

Сем Баснет, охрищений у 2009 році, також єдиний член Церкви у своїй сім’ї. Виконання місіонерської роботи в центрі для дорослої молоді в Осло допомогло йому ділитися евангелією зі своїми родичами, коли він повернувся до Непалу, щоб провідати їх. Він розповів їм про священство і Книгу Мормона, бо вже допомагав місіонерам навчати інших людей тих самих принципів у Осло.

“Моя сім’я хотіла відчувати те ж саме, що відчуваю і я,—сказав брат Баснет.—Вони побачили



Центри для дорослої молоді є місцем збирання, де підростаюче покоління може готуватися впливати на світ за допомогою євангельського послання.

різницю між “колишнім Семом” і “теперішнім Семом”. Раніше я не мав надії. Я не був оптимістом. Після хрищення я постійно ходив до центру й усе стало кращим, ніж раніше”.

Брат Баснет не єдиний, хто завдяки центру відчув натхнення і здобув мотивацію. Бенджамін Керр з Шотландії два останні літа працював в Осло, і для нього центр є місцем, що нагадує про дійсно важливі речі.

“Центр—це мій прихисток від світу,—сказав брат Керр.—Коли я там, я незмінно відчуваю спокій і безпеку. Мабуть, найбільшу підтримку я відчував, коли був у центрі, особливо на домашніх сімейних вечорах, і розмовляв про те, що нас дійсно турбує, що є важким для нас. Усе це нагадувало мені про важливість простих євангельських принципів”.

Зміцнення дорослої молоді й підготовка майбутніх провідників

Центри для дорослої молоді роблять більше, ніж просто допомагають молодим людям

зміцнювати своїх друзів та сім’ї в євангелії. Вони готують майбутніх провідників. Доросла молодь покликають служити в радах центру, що працюють за принципом ротації, і планувати різні заходи та заняття.

Такий досвід допоміг Барбарі Матову, яка народилася в Уганді, а зараз є громадянкою Норвегії, “отримати можливість відчути любов Бога до всіх Його дітей,—розповідала вона.—Це зміцнило моє свідчення про організацію Церкви. Це також навчило мене, що царство Боже може побудувати не одна людина, а багато людей, які мають єдність”.

В той час, коли доросла молодь навчається служити в майбутніх церковних покликаннях, вони також здобувають досвід, що допоможе їм стати хорошим подружжям і батьками. Вони будуть готові змінювати світ не лише у громадських сферах, але і вдома.

“Принципи провідництва, засвоєні в радах, є тими ж принципами, які допоможуть дорослій молоді, коли вони стануть батьками; це такі якості, як уміння терпіти, спілкуватися, надавати спрямування і давати можливість іншим людям застосовувати їхню свободу волі для виконання завдань, а також іти за підказками Духа”,—сказав Джеральд Соренсен, який разом зі своєю дружиною Ненсі служив у подібному центрі в Тройдхемі, Норвегія.

Центри для дорослої молоді будуть і надалі протистояти наростаючому в світі гріху, старанно працюючи над тим, аби підготовка майбутніх провідників Церкви відбувалася навіть швидшими темпами.

“Доросла молодь приходять до центрів, щоб дізнатися про євангелію не лише теоретично, але і щоб застосовувати наступні принципи: ділитися євангелією і служити друзям, які не належать до нашої віри,—сказав брат Псота.—Центри допомагають новому, добре підготовленому поколінню служити Господу з ентузіазмом і бачити вічну перспективу”. ■

Святі в Бразилії та Великобританії беруть участь у днях служіння

Коли Перше Президентство у квітні цього року запропонувало всім членам Церкви упродовж року взяти участь у дні служіння, на нього відгукнулися святі по всьому світу. Принаймні у двох країнах—Великобританії та Бразилії—підрозділи Церкви об'єдналися для проведення спільних проєктів у кожній з цих країн.

Великобританія

У понеділок, 5 вересня 2011 року, члени Церкви з 11 колів по всій Англії разом з президентом території Еріхом В. Копічке, сімдесятником, зібралися в Тоттенхем-Маршез для

здійснення служіння за програмою “Руки допомоги”.

Захід ознаменував не лише 75-ту річницю церковної програми благополуччя, але і офіційний початок кампанії з прибирання Лондону—London’s 2011 Capital Clean-Up Campaign. Упродовж 5 годин члени Церкви разом з працівниками мерії викоплювали бур’яни, засаджували клумби, рубали гілки, обрізали дерева й кущі та прибирали сміття в парку Лі-Веллей.

Того самого дня члени Церкви в інших частинах Лондона проводили проєкт “Руки допомоги” в дитячих хоспісах Haven House і Richard House.

У Richard House 18 членів Церкви з приходу Стратфорда фарбували кабінети, пололи бур’яни, підрізали рослини, підмітали подвір’я, лагодили знаряддя. За словами Шарлотти Іллери, менеджера проєкту служіння в Richard House, це був перший контакт хоспіса з Церквою.

“Я була зворушена тим, з яким ентузіазмом і радістю волонтери виконували свої завдання,—сказала вона.— Навіть прості завдання, такі як підмітання доріжки, виконувалися найкращим чином”.

Упродовж кількох останніх місяців члени Церкви у Великобританії та Північній

Більше 11 колів у Англії зібралися разом 5 вересня 2011 року для здійснення проєктів служіння у трьох різних частинах Лондона й навколо нього.

ФОТОГРАФІЮ ЛЮБЕЗНО НАДАНО ЛІНДСІ ФІЛПІС



Ірландії організовували і брали участь у десятках проєктів служіння по всій країні.

Бразилія

30 липня 2011 року жовті жилетки яскраво виділялися в сотнях місць служіння по всій Бразилії на ознаменування 12-ї річниці програми Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів “Руки допомоги мормонів”, мета якої—служіння громаді, ліквідація наслідків стихійних лих і допомога нужденним.

В дійсності, програма “Руки допомоги мормонів” (*Mãos que Ajudam*) була започаткована у Бразилії. Вона мала за мету познайомити друзів та сусідів з гуманітарними проєктами Церкви. Тепер це велика щорічна подія.

День служіння цього року був сповнений піснями, сміхом і аплодисментами, коли 120 тис. чоловіків, жінок і дітей підмітали вулиці, прибирали школи, ремонтували будинки, прикрашали парки і брали участь у багатьох інших проєктах служіння в найбільшій за площею і населенням країні Латинської Америки. Члени Церкви разом з місцевими жителями служили на благо кожного.

В Бело-Оризонте, Ресіфе, і в Баїї понад 6 тис. волонтерів взяли участь у боротьбі з лихоманкою денге. У Ріо-де-Жанейро волонтери прибирали громадські школи і дитячі

садочки. У Порто-Алегре півтори тисячі волонтерів прибирали школи, а частина їх брала участь у проведенні лекцій про запобігання вживанню наркотиків.

За два місяці до дня служіння понад 500 волонтерів працювали над тим, щоб зібрати пожертвування у вигляді продуктів, які 30 липня було роздано 175 бідним сім'ям у Сан-Хосе.

Члени Церкви в Блуменау пожертвували приблизно 136 кг продуктів для Будинку підтримки дітей із захворюваннями на спіна біфіду і неоплазію *Casa de Apoio às Crianças Portadoras de Mielomeningocele e Neoplasia*. У цьому закладі волонтери також навчали основних принципів зберігання продуктів.

“Ті методи, про які ми дізналися, допоможуть нам зберігати продукти в нашій коморі, бо багато з них псується через вологий клімат”,—сказала Адріана Ж. Бакес Руофф, соціальний працівник. ■

Від редакції: Розкажіть про свій “День служіння” на LDS.org/service/welfare-75th-anniversary.

УТОЧНЕННЯ

Підпис під фотографією на с. 73 в жовтневому номері *Ліягони* за 2011 рік має бути таким: “Фотографія Меган Толман”. ■

Тема для спільних заходів на 2012 рік: “Устаньте і сяйте”

Тема проведення спільних заходів у 2012 р. така: “Устаньте і сяйте повсюди, щоб ваше світло могло бути прапором для народів” (УЗ 115:5).

Цей вірш з Писань, даний у 1838 році в одкровенні пророкові Джозефу Сміту у Фар-Уесті, шт. Міссурі, США, стосувався головуючих чинів Церкви того часу, але як тема Спільних заходів він також стосується молоді Церкви віком 12–18 років.

Ця тема може використовуватися для доповнення вступної частини спільних заходів, як тема для виступу молоді на причасних зборах і таких заходів молоді, як табір, молодіжна конференція та вогники. На ній також можна зосередитися під час особливих культурних подій та інших заходів, пов'язаних з танцями, музикою і театральними постановками.

Церковні провідники пропонують місцевим провідникам ознайомити молодь з цією темою за допомогою DVD, *Strength of Youth Media 2012: Arise and Shine Forth*, (Зміцнення молоді, відеоматеріали на 2012 р.: Устаньте і сяйте), який буде розіслано до підрозділів у листопаді 2011 р.

Цей DVD можна використовувати як доповнення на зборах, уроках, молодіжних конференціях та інших молодіжних заходах кворумів упродовж року. Він наявний кантонійською, англійською, французькою, німецькою, італійською, японською, корейською, мандаринською, португальською, російською та іспанською мовами.

Додаткові матеріали можна знайти на початку 2012 року в журналах *Ліягона* і *New Era* та на сайті LDS.org. ■

Інтернет буде в будинках зборів по всьому світу

Церква планує провести високошвидкісний Інтернет з можливим безпроводним доступом до нього у 85 відсотках будинків зборів по всьому світу.

Члени Церкви зможуть мати доступ до церковного сайту з працевлаштування і брати участь у сімейно-історичній роботі зі своїх будинків зборів; церковні провідники зможуть упорядковувати записи, посилати документи майбутніх місіонерів і брати участь у трансляціях, присвячених навчанню провідництва; вчителі зможуть користуватися під час уроку в режимі он-лайн матеріалами, підготовленими Церквою. ■

Церква надає допомогу для подолання голоду у східній Африці

Понад 11,5 млн. чоловік у східній Африці невідкладно потребують допомоги через сильний голод. Церква працює з різними організаціями, щоб надати допомогу у вигляді продуктів, ліків, санітарно-гігієнічних засобів та притулку.

Члени Церкви, які хочуть надати допомогу в цій ініціативі, можуть робити пожертвування до гуманітарного фонду. ■

Навчання нових місіонерів на місці служіння доповнює знання, отримані в ЦПМ

Цей проект розпочався у серпні 2011 року і включає 12 додаткових тижнів навчання для місіонерів, які залишили центр підготовки місіонерів.

Річард Хітон, директор ЦПМ у Прово, пояснює, що програма, призначена для тих, хто вже служить на місії, не є новою. Вона є продовженням навчання, яке місіонери проходили в ЦПМ.

“Посібник *Перші 12 тижнів* вказує як місіонерам-тренерам, так і їхнім напарникам-новим місіонерам на джерела, що містяться в книзі *Проповідуйте Мою євангелію*, які є найбільш необхідними у перші 12 тижнів,—каже він.—Це дороговказ, який підказує, як найшвидше ... стати повноцінним служителем Господа”.

Президенти місій майже відразу почали застосовувати матеріали для навчання нових місіонерів. Ці матеріали включають три навчальні документи й відеосегменти для вивчення з новим напарником. ■

Читайте більше історій на цю тему на сайті news.lds.org.



Храм у Сан-Сальвадорі, Сальвадор, є 135-м діючим храмом Церкви по всьому світу і четвертим храмом у Центральній Америці.

Освячено храм у Сан-Сальвадорі

21 серпня 2011 року президентом Генрі Б. Айрінгом, першим радником у Першому Президентстві, було освячено храм у Сан-Сальвадорі. Це четвертий храм Церкви в Центральній Америці і 135-й по всьому світу.

В суботу, 20 серпня, приблизно 16 тис. чоловік побували на святковому концерті, в якому за допомогою пісень і танців було переказано багату історію культури цього регіону.

Create.LDS.org запрошує членів Церкви надсилати аудіофайли

Церква запрошує своїх членів надсилати музичні та інші аудіофайли високої якості на create.lds.org для використання на Mormon Channel Radio та в інших медійних матеріалах Церкви. Члени Церкви можуть прочитати докладніше запрошення на news.lds.org (шукайте за допомогою ключового слова “create.lds.org”) і надсилати файли на create.lds.org.

Настанови для проведення спільних заходів у 2012 році вже доступні в режимі он-лайн

Генеральне президентство Початкового товариства оголосило про те, що темою спільних заходів на 2012 рік є “Вибирай правду”. Президентства Початкових товариств можуть знайти настанови під заголовком “**Primary**” у розділі **Serving in the Church** на сайті LDS.org.

У минулому 10 примірників настанов розсилалися до підрозділів у липні, але оскільки настанови тепер доступні в режимі он-лайн, розсилка буде припинена і 3 примірники будуть автоматично надсилатися до кожного підрозділу відповідно до щорічного забезпечення навчальними матеріалами. ■

Потужний засіб

Я завжди підписувалася на *Ліягону*, але коли стала менш активною, не дуже часто її читала. Одного дня я прибирала в комірчині й натрапила на дуже старі номери журналу. Коли я їх продивлялася, мою увагу привернула одна стаття. У ній розповідалося про сестру, яка була менш активною упродовж кількох років і не мала жодного наміру повернутися до церкви. Але натхненний єпископ дав їй покликання, після чого вона облишила свої погані звички й повернулася. Ця історія справила на мене сильне враження. Вона стала першим кроком мого повернення до активності. Зараз, через багато років, *Ліягона* є потужним знаряддям у нашому домі. Порада, спрямування і свідчення, що містяться в журналі, допомагають нам щодня.

Моема Ліма Сальєс Броедель, Бразилія

Історії для дітей та дорослих

Я мама малої дитини. Кожного вечора перед тим, як лягати спати, я люблю читати їй історії про дітей з *Ліягони*. Це є благословенням і для мене, бо я дізнаюся про Христа, пророка Джозефа Сміта, благоговіння, молитву і багато іншого. Не спиняйтеся у виконанні доброї справи!

Сільвія Руїс де Муньюс, Еквадор

Будь ласка, надсилайте свої відгуки або пропозиції на адресу: liahona@ldschurch.org. Листи можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації. ■

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Далі подано кілька прикладів.

“Бачити руку Божу в наших щоденних благословеннях”, с. 24: ви можете прочитати Господню молитву (див. Матвій 6:9–13) і попросити свою сім’ю сказати, що, на їхню думку, означає “хліба нашого насущного дай нам сьогодні”. Потім коротко перекажіть першу частину статті, де старійшина Крістоферсон пояснює, що таке “хліб насущний”. Ви можете поділитися своїм свідченням, що Ісус Христос є Хлібом життя.

“Джордж Альберт Сміт: він жив відповідно до того, чого навчав”, с. 32: Президент Джордж Альберт Сміт “вважав, що якщо ми дійсно маємо свідчення про євангелію Ісуса Христа, воно саме виявиться у способі нашого життя”. Прочитайте статтю разом зі своєю сім’єю. Ви можете потім запитати у членів сім’ї, чого вони навчилися про добре ставлення до інших людей на прикладі Президента Сміта. Запитайте, як вони можуть виявляти більше доброти.

“Дивіться вгору”, с. 42: ви можете розповісти про те, що сталося зі старійшиною Куком, коли він був молодим місіонером, а потім коротко переказати решту статті. Запитайте

у членів сім’ї, як вони можуть зосереджуватися на тому, що Небесний Батько думає про них, а не на тому, що думають про них інші люди. У кінці ви можете прочитати 1 Самуїлову 16:7.



“Дотримання завітів”, с. 48: якщо хтось у вашій сім’ї готується до служіння на місії повного дня, ви можете прочитати всю статтю і підготувати перелік важливих понять, на яких наголошує старійшина Холланд. Зверніть увагу на це висловлювання: “Секрет цієї роботи полягає в дотриманні наших завітів”. Пригадайте, що таке завіт і запитайте дітей, як вони можуть зараз готуватися до укладання завітів.

“Він тут є”, с. 69: ви можете заспівати пісню “Молитва дитини” (*Збірник дитячих пісень*, сс. 6–7). Прочитайте про те, який досвід здобула сестра Уїксом про молитву і заохочуйте членів сім’ї поділитися власним досвідом, пов’язаним з молитвою. Ви можете запитати: “Чи був у вас випадок, коли молитва принесла вам втішення?” На завершення складіть свідчення про молитву. ■

Веселий захід, вічне послання

Коли я була підлітком, то неохоче брала участь у домашніх сімейних вечорах. Я вважала, що у мене є важливіші справи.

Одного вечора в понеділок, після кількох важких домашніх сімейних вечорів, моя мама витерла кухонний стіл і перед кожним з нас поставила невеличкий пиріг з вишнями. Я з нетерпінням озирнулася, щоб знайти виделку, але не було жодної. Мама сказала, що ми проведемо змагання на поїдання пирогів, але ми не можемо користуватися столовими приборами чи руками. Переможець отримає право себе похвалити.

Ми їли швидко, як тільки могли. Невдовзі вишневий пиріг був на всьому столі, на наших обличчях і навіть на волоссі. Я не пам’ятаю, хто виграв, але пам’ятаю, як я невпинно сміялася і мені було дуже приємно зі своєю сім’єю. Того вечора я не усвідомлювала повною мірою, але зараз я розумію, як добре було мати безпечне місце, сповнене любові, яке називається домом, і мати людей, які піклуються про тебе.

Я впевнена, що у нас була пісня й урок того вечора, і мама витратила багато часу, щоб усе підготувати і прибрати. Але я вдячна за той захід, який навчив мене про важливість сім’ї. Це було мені необхідно як тоді, так і завжди. ■

Хезер Моклер Тойшер, шт. Каліфорнія, США

НАВЧАТИСЯ ВІД МАЙСТРА

Джордж С. Робінсон

Оскільки я працюю хірургом, мене часто запитують, як я цьому навчився. Деякі люди вважають, що спочатку треба прослухати лекцію, потім подивитися, як роблять операцію, а вже після цього виконувати її самому. Існує навіть іронічна приказка: одну операцію подивись, одну зроби і однієї навчи. Однак насправді все зовсім не так.

Я здобув свої професійні навички й знання під керівництвом багатьох талановитих і терплячих лікарів. Я почав з того, що спостерігав з-за плеча, а потім підходив ближче. Після року спостережень мені дали невеликі завдання—допомагати хірургу і його “першому асистенту”—тобто я був асистентом хірурга.

Упродовж наступного року мені дозволили стояти навпроти хірурга і бути першим асистентом під час простих операцій. Ще через рік чи два мені дозволили бути першим асистентом під час більш складних операцій. Потім я сам почав виконувати прості операції, такі як вправлення грижі, в той час як досвідчений хірург був моїм першим асистентом.

Упродовж останнього року навчання—через сім років після закінчення медичного факультету—мені дозволили виконувати складні операції, в той час як хірург був першим асистентом. Я зрозумів, що завдяки допомозі найкращих учителів операція протікала краще, оскільки вони могли показувати мені дуже просто і чітко, що слід робити,—так само, як колись навчали їх.

Я не міг повною мірою оцінити скрування тих надзвичайних і талановитих хірургів, які були моїми першими асистентами, поки не закінчив навчання і не почав



Коли я вивчав хірургію, поруч зі мною завжди був хтось досвідчений. Як дитина Бога я маю такий самий привілей.

працювати самостійно. Однак навіть через 30 років я пам'ятаю своїх учителів, щодня застосовуючи навички, які я засвоїв завдяки тому, чого вони мене так старанно навчали, що показували і виправляли.

Вивчення євангельських принципів нічим не відрізняється. Нас навчає рядок за рядком упродовж життєвих ситуацій дуже терплячий Учитель. Ми дивимося на Нього, наслідуємо Його приклад, звертаємося за натхненням, і наш Небесний Батько благословляє нас проводом, який ми часто отримуємо через

Святого Духа, слова сучасних пророків, Писання та інших людей, які люблять нас і служать нам. Образно кажучи, наш Провідник стоїть поруч з нами, додаючи нам впевненості, вирівнюючи наш шлях, вносячи необхідні поправки, відповідаючи на запитання і виявляючи більше і більше довіри, коли ми доводимо, що на нас можна поклатися.

Деякі студенти-хірурги з нетерпінням чекають нагоди діяти самостійно, виконувати щось у свій власний спосіб. Подібним чином і ми іноді намагаємося щось робити без досвідченого Провідника. Однак багато років працюючи хірургом, я зрозумів, що навіть зараз я завжди хотів би мати і плекати першого асистента, який знає більше, ніж я,—особливо коли життя і душа знаходиться на кінчику скальпеля!

Наше зростання в євангелії почалося в доземному царстві, продовжується тут і, безсумнівно, буде продовжуватися після того, як закінчиться земне життя. Однак на всіх етапах життя наш Спаситель був раніше, демонструючи навички, якими нам слід оволодіти. І Він запрошує всіх поклатися на Нього і на Його досвід. ■



Світло для світу, Говард Лайон

*“Ось, Я є закон і світло. Подивіться на Мене, і витерпіть до кінця, і ви житимете;
бо тому, хто витерпіть до кінця, подарую Я вічне життя.
Ось, Я дав вам заповіді; отже, виконуйте Мої заповіді. І це і є закон і пророки,
бо вони дійсно свідчать про Мене” (3 Нефій 15:9–10).*



Коли ми цього року будемо вивчати Книгу Мормона індивідуально, сім'ями і на заняттях Недільної школи, то зможемо, як і Легій, досліджувати стародавні літописи та побачити, що вони "корисні; так, а точніше, великої цінності для нас, бо ми зможемо зберегти заповіді Господа для наших дітей" (1 Нефій 5:21). Див. "Як допомогти дітям любити Книгу Мормона", с. 14 і "Знаходити відповіді в Книзі Мормона", с. 16.